SUMI HAHN

Okyanusun Gözyaşları

Kaç mevsimi vardır aşkın? Peki, ya ateş düştüyse topraklarına, yüreğin daha kaç mevsim yanabilir?

ARKADYA

ROMAN

Okyanusun Gözyaşları

SUMI HAHN

ARKADYA YAYINLARI

OKYANUSUN GÖZYAŞLARI
SUMI HAHN
Özgün adı: THE MERMAID FROM JEJU

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çeviren: Esra Çetin
Editör: Çağla Dirice Çakır
Grafik Tasarım: Ayşe Çalışkan Günay

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: My Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Ekim 2022

ISBN: 978-625-44310-9-8

©Sumi Hahn, 2020
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla The Quick Brown Fox and Company'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Ömerli Mah. Harmantepe Cad.
No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Okyanusun Gözyaşları

SUMI HAHN

İngilizceden Çeviren

Esra Çetin

TARİHİ ZAMAN ÇİZELGESİ

1910-1945

KORE, JAPONYA TARAFINDAN İŞGAL EDİLDİ

AĞUSTOS 1945

Amerika Birleşik Devletleri, Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atarak Japonya'yı teslim olmaya zorladı. 60 bin Jeju sakini eve döndü. Kore, SSCB'nin Kuzey'i ve ABD'nin Güney'i işgal etmesiyle 38. Paralel boyunca ikiye bölündü.

KASIM-ARALIK 1945

Güney Kore'de ABD Ordusu Askeri Hükümeti kuruldu. Kore'nin bağımsızlık talebine rağmen Müttefikler, Kore'yi işgalci iki yabancı güç arasında bölüştürüldü.

MART 1947

Jeju'daki 3 Nisan Ayaklanması, polisin uzlaşma gösterisine ateş açmasıyla başladı. Bir çocuk da dâhil olmak üzere altı kişi öldü. İşçiler ve yetkililer toplu protesto grevi yaptılar. Binlerce insan tutuklandı ve hapse atıldı; bazıları işkence edilerek öldürüldü.

NİSAN-AĞUSTOS 1948

Güney Kore İşçi Partisi'nin Jeju Kolu, 10 Mayıs seçimlerini protesto etmek için polis karakollarına ve ABD Askeri Hükümeti'nin yetkisi altındaki diğer bölgelere saldırdı. Birçoğu eski Japon iş birlikçisi olan otuz polis memuru öldürüldü. ABD Askeri Hükümeti, Jeju'ya daha fazla asker gönderirken, Jeju polis teşkilatını da Güney Kore İşçi Partisi'ne sempati duyan subaylardan temizledi. Rhee Syng Man, Temmuz ayında Kore Cumhuriyeti (Güney Kore) cumhurbaşkanı ilan edildi. Buna karşılık Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (Kuzey Kore) 25 Ağustos 1948'de Kim Il Sung'u Kuzey Kore'nin devlet başkanı ilan etti.

EKİM 1948-ŞUBAT 1949

ABD Ordusu komünistlere karşı yakıp yıkma politikası başlatınca, Başkan Rhee Syng Man, Jeju'da sıkıyönetim ilan etti. 14. Alay'ın çoğu, kendi halkına şiddet uygulamak istemedi ve Jeju'ya konuşlanmadan önce başkaldırdı.

HAZİRAN 1950

Kore Halk Ordusu, 38. Paralelden geçip Seul'ü işgal ederek resmen Kore Savaşı'nı başlattı.

PHILADELPHIA, 2001

O yaz, Bayan Junja Moon'un sağ dizinin arkasındaki oyukta bir pıhtı meydana geldi. Ancak küçük pıhtı ne ağrı yaptı ne de varlığına dair herhangi bir belirti gösterdi. *Kimchi** yapmak ya da golf vuruşlarını geliştirmek için harcadığı vakitlerde de yaşlı kadını hiç rahatsız etmedi. Bayan Moon, 1948 kışında kaçtığı Jeju Adası'na duyduğu vatan hasreti yüzünden, yüreğinden kopup gelen hıçkırıklarını bastırmak için duştaki suyu açtığında bile küçük leke sessiz sedasız bekledi.

Ta ki 29 Ağustos 2001 saat 18:47'de, sağ bacağına keskin bir ağrı girene kadar... Golf dersinden sonra esnemeyi unutmuş muydu? Oturma odasında bir eğitim videosu izleyerek vuruşlarına çalışan kocası Dr. Moon'u yanına çağırdı.

"Akşam yemeği vakti, *yobo***." Bayan Moon, ağrıyan baldırını ovmak için eğilirken, golf topunu deliğe yuvarlayan Dr. Moon da onu duyduğunu belli edercesine homurdandı.

Dört kişilik aile masaya oturdu ve yemek öncesi şükür dualarını ettiler. Peçeteler düzeltilip çubuklar hazırlanırken, Bayan Moon kendilerini ziyarete gelen kızlarıyla konuşmadan önce düşüncelerini toplamaya çalıştı. Kızlarından birinin adı Hana'ydı ve doğum odasındaki hemşire bu ismin kulağa oldukça Amerikanvari geldiğine yemin etmişti. Diğeri ise büyükannesinin adını taşıyordu: Okja.

---

* Bir çeşit turşu.

** Korecede canım, hayatım anlamına gelen bir kelime.

Kızlarının koca bulması ve ona torun –tercihen erkek torun– vermesi acil bir meseleydi. Philadelphia'daki Kore kökenli Amerikalı topluluğunun önde gelenlerinden biri olan Bayan Moon, kilise yemekleri ve golf turnuvaları yerine düğünler ve yüzüncü yaş doğum günü partileri planlamak istiyordu. Hepsinden önemlisi, zeki ve çekici olmalarına rağmen kırk ve otuz yedi yaşlarında hâlâ bekâr olan kızlarıyla ilgili kibar dedikodulara artık bir son vermek istiyordu.

Ne var ki Bayan Moon, konuşmak için boğazını temizleyip ağzını açtığı anda küçük pıhtı patlayarak kan dolaşımının kırmızısına karıştı ve buradan sol üst akciğerin süngerimsi bataklığına doğru kısa ve heyecan verici bir yolculuk yaptı. Yaşlı kadın, bu ani kalp çarpıntısını endişeyle karıştırdı. Bedenindeki kargaşanın ne olduğunu anladığında ise nefes nefese kalmış bir hâlde göğsüne vurdu: Karada olmasına rağmen boğuluyordu! Oksijen almaya çalışarak parmaklarıyla boğazına sarıldı.

Bayan Moon, koltuğundan kalkıp masanın kenarını tutarak şiddetle öksürmeye başladı. Boş bir tabağın içine kan kusarken, kızları ve kocası ağızlarına götürdükleri yemek çubuklarıyla öylece donup kaldılar.

Meslektaşları ölümcül kan pıhtısının ayrıntılarını açıklarken Dr. Moon, titreyen bacaklarının üzerinde zor duruyor, ayak bastığı zemin ona âdeta ihanet ediyordu. Bütün bilimsel kelimeler, uğultulu bir sisle dolu kafasından kaybolup

gitmişti bile. Junja'yı okyanustaki evinden koparıp alan oydu ve şimdi de biricik karısı onsuz bambaşka bir yere gitmişti.

Kulağına belli belirsiz bir ağıt çalındı. Yüzünden akan gözyaşları ağzını tuzun sıcaklığıyla doldururken Dr. Moon, gözlerini kırpıştırarak kızlarına baktı. Kızlarının elleri, onunkileri kavramıştı ve yumrukları onları birbirlerine bağlayan bir çıpa gibiydi. Tekrar gözlerini kapattı.

Kızların henüz küçük birer tavşan gibi hızlı oldukları, Jersey kıyılarındaki o ışıl ışıl günü hatırladı. Kırmızı plastik kovalara koymak için taş topluyorlardı. Junja da onları izlemek için yere çömelmişti. Konuşurken elleriyle kumu okşuyordu.

"Ne yapıyorsun Hana?" diye sormuştu biricik karısı.

"Çalışıyorum."

"Sen de çok meşgul görünüyorsun Okja. Neden?"

"Balık yakalayacağız, *Umma**."

Junja'nın sesi yumuşamıştı. "Oltanız yok. Ağınız da... Nasıl balık yakalayacaksınız?"

Hana, "Ellerimizle," derken omzunu silkmişti.

Junja gülümsemişti. "Çok zekisin, tıpkı bir *haenyeo*** gibi."

"*Haenyeo* nedir?" Okja, ablası bir kova su daha almak için yanlarından ayrılırken annesine gözlerini kısarak bakıyordu.

---

* Korece anne.

** Jeju Adası'nın çevresindeki sularda deniz yosunu ve kabuklu deniz ürünleri arayan Jeju Adası'nın kadın serbest dalgıçlarıdır. Adanın ekonomik omurgası oluştuktan sonra, sayıları keskin bir düşüşe geçmiştir.

"*Haenyeo*, Korece deniz kızı demektir. Kore'nin en güzel yeri olan Jeju Adası'nda yaşarlar. Senin kadar küçükken ben de orada yaşıyordum."

"Onlar gerçek deniz kızı mı, *Umma*? Yoksa öyleymiş gibi yapanlardan mı?"

"Gerçek olanlardan elbette. Her gün sofraya yemeğimizi onlar koyarlardı."

"Onları görmek istiyorum!"

Junja, kızının saçını okşamış, "Büyüdüğünde seni oraya götüreceğim," dedikten sonra kulağına fısıldamak için eğilmişti. "İşte sana bir sır: Çok çok uzun bir zaman önce, küçük bir kızken, ben de onlardan biriydim."

BİRİNCİ KISIM

Kürek kırılır ama sadece Halla Dağı'ndan gelen gerçek keresteden yapılmamışsa
Halat kopar ama sadece Seonheul Burnu'ndan gelen güçlü ipten yapılmamışsa
Okyanustaki savaş gemisi, lütfen çek git
Herhangi bir yöne, buradan başka

– Haenyeo Müzesi tarafından kaydedilen
Jejulu Deniz Kızı'nın Şarkıları'ndan

Birinci Bölüm

JEJU ADASI, 1944

"Junja!"

Eller onu öyle şiddetli sarsmıştı ki dişleri çakıl taşı gibi takırdadı.

"Uyan Junja!"

Eğer itaat etmezse, deniz kulağı kabuklarını temizlemeye ve sarnıca kovalarca su taşımaya zorlanacağını biliyordu ama çok yorgundu ve o an tek istediği uyumaktı.

"Junja!" Yüzüne sert bir tokat indi.

Gözlerini usulca araladı ama her şey çok parlaktı! Tekrar kapattı.

Ağzından sular dökülüyordu. Güçlükle nefes alan Junja, nihayet gözlerini kırpıştırarak açtı.

Deniz suları üzerinden gümüşten bir nehir gibi akan annesi başında duruyordu. Junja hapşırmaya başladı. Annesi dizlerinin üstüne çöktü ve başını kucağına yatırarak saçlarını okşadı.

"Yaşıyorsun Junja." Ah, annesinin elleri nasıl da sıcaktı. "Çok derine daldın, ama deniz kralı seni bize geri getirdi ve tekrar karadasın, artık güvendesin canım..."

"Oradayken ne gördüğünü ona sormalıyız," dedi büyükannesinin sesi.

"Sus, şimdi olmaz," dedi annesi. "Onu korkutma."

Büyükannesinin sıcak nefesi Junja'nın kulağına çarpıyordu. "Deniz rüyanı hatırlamalısın, Junja. Kurulanmış ve ısınmış bir şekilde uyandığında, su altında gördüğün gerçek rüyaları hatırlamalısın..."

Junja'nın yumruğunun içindeki sert ve sivri uçlu bir şey canını acıtınca elini açtı. Kanayan avucunun içinde bir kabuk vardı. Onu, kabuğu havaya kaldırırken çığlık atan annesine uzattı.

"Elinden hiç bırakmamış!"

Etraftan sevinç çığlıkları ve hayranlıkla dolu mırıltılar yükseldi. Junja etrafına baktı. Annesi ve büyükannesi gibi okyanus sularıyla sırılsıklam olmuş bir kadın çemberi içinde yatıyordu.

"Artık gerçek bir *haenyeo*'sun," diye fısıldadı annesi. "Sen de benim gibi, büyükannen gibi denize aitsin canım. Dilenci kız *Sim Cheong** gibi deniz kralını ziyaret ettin ve onun hediyesini taşıyarak bize geri döndün."

Annesi kabuğu bir taşla parçalayıp içindeki eti çıkardıktan sonra, "Ye," diye buyurdu.

Junja başını çevirdi. Artık denizle ilgili hiçbir şeyi midesi kaldırmıyordu.

Annesi, tuzlu eti dudaklarından içeri itti ve zorla yuttırdu. Etin küçük bir parçası Junja'nın vücudundan içeri girip derinlerine yerleşirken öksürmesine neden oldu.

Çok geçmeden Junja bir taş tükürdü.

---

* Kore'nin ünlü Külkedisi masalında, yoksul bir kız, deniz kralına kurban edilir ve bu da kızın kraliçe olmasıyla ve kör babasının görme yeteneğini geri kazanmasıyla sonuçlanır.

Junja'nın, neredeyse boğulduğu günden beri erkek kardeşine göz kulak olmak için evde kalmak yerine, annesini ve büyükannesini deniz kıyısına kadar takip etmesine izin verilmişti. Artık erkek kardeşi Jin'e bakma görevi sadece sekiz yaşında olan ama darı lapası yapmayı bilen ikinci kız kardeş Gongja'ya aitti.

"Muhtemelen tavuk da pişirebilirim," diye övündü Gongja.

"Ama tavuğu nasıl öldüreceğini bilmiyorsun," diye bağırdı Jin. "Veya tüylerini yolup iç organlarını temizlemeyi!"

"Çok yakında kendi kendine bakman gerekecek, işe yaramaz çocuk," dedi Gongja. "Çünkü ben de *Ummung**, *Halmung*** ve Junja ile deniz işi yapacak yaşta olacağım."

"Sus bakalım sen," dedi anneleri oğlunun gözlerine bakmak için çömelerek. "*Noonah****'na iyi kulak ver. Biz yokken Gongja'nın annen olduğunu unutma. Bir erkek gibi davran. İkiniz de bahçedeki yabani otları temizleyip tavukları beslemelisiniz. İşiniz bittiğinde de alfabeyi üç kez yazın. Şurada, çitlerin yanındaki toprağın üstünde, böylece tavuklar üstünden geçemez. Tüm bunları yaptıktan sonra oynayabilirsin."

Ardından da en büyük kızı Junja, annesi ve kendisi arasında iş bölümü yaparak o gün için ihtiyaç duydukları malzemeleri toplamak üzere ayağa kalktı: Kazma-

---

* Anne.

** Büyükanne.

*** Abla.

lar, bıçaklar, tırpanlar, kenevir ağları, halat, hasır sepetler, kurutulmuş su kabakları, kumaş parçaları, çıra ve tatlı su.

Üçü, başları üzerinde dengede tuttukları yüklerle birlikte kayalık patikadan sahile doğru yürüdüler. Şafak vakti gökyüzü karanlıktı ama hepsinin gözleri okyanusun karanlık perdesine alışmıştı. Çıplak ayaklarının yönlendirmesiyle gölgelerin içinden yol alıyorlardı.

"*Aigoo*," dedi büyükannesi. "Ayaklarım bu kara kayalar için çok yaşlı."

"*Aigoo*," dedi Junja da kıkırdayarak. "Ayaklarım bu kara kayalar için çok genç."

"Amma gürültü yaptınız!" diye azarladı annesi onları. "İstiridyeleri uyandıracaksınız."

"Söyle bana, deniz rüyan hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu büyükannesi Junja'ya, o sırada annesi de büyük taşları patikadan uzaklaştırmak için birkaç adım önlerinden yürümeye başlamıştı. Büyükannesi, torununun zihninin derinliklerinden bir şey yakalayabilme umuduyla bu soruyu haftalar boyunca gece gündüz sormuştu.

"Çok şey hatırlayamıyorum, *Halmung*," diye özür diledi Junja. "Düşüp durduğumu hatırlıyorum. Her şey karanlık, soğuk ve ıslaktı. Nefes alamıyordum ve hareket edemiyordum. 'Artık öldüm sayılır. Anneme yardım etmek yerine ona sadece üzüntü getiriyorum,' diye düşündüğümü anımsıyorum. Birden tekrar hareket edebildim. Deniz kralı ve hanımlarının beni yüzerken izlediklerini hayal ettim. Ayaklarımı vurup ışığa doğru ilerledim. Uyandığımda elimde bir

şey tutuyordum, bırakamayacağımı bildiğim bir şey."

"İnciyi sakladın," dedi büyükannesi, "ama hazineyi kaybettin."

Junja sessiz kaldı.

"Deniz rüyan... Gerçek hazine oydu ama deniz kralı, gerçek yerine bir taşa tutunarak bu dünyaya dönmen için seni bir inciyle kandırdı." Yaşlı kadın iç çekti.

Junja'nın annesi o inciyi büyük bir çuval pirinç ve yeni bir bahçe çapasıyla takas etmişti. Junja, büyükannesinin bir deniz rüyası gören ve zenginliklerini köyündeki herkesle paylaşan büyük büyük büyükannesi hakkındaki hikâyelerine rağmen, bir rüyanın neden bu kadar önemli olabileceğini anlamıyordu.

"O deniz rüyasında tüm hayatını görmüştü," diyerek bir kez daha aynı hikâyeyi anlatmaya başladı büyükannesi. "Okyanus suyunu vücudundan öksürerek attıktan sonra zihni temizlendi ve geride, hayatı boyunca yaşayacağı her şeyin ayrıntılı bir resmi kalmıştı. Tayfunların ne zaman patlayacağını, hangi kışların sert ve hangi yazların kurak geçeceğini biliyordu. Okyanusun hangi kısımlarının lezzetli canlılarla dolup taştığını ve hangi kısımlarının çorak kayalar ve kumlarla dolu olduğunu da... Evleneceği adamla tanıştığında ona, 'seni rüyamda gördüm ve sen benim kocam olacaksın,' demişti.

"Neler olacağını bilerek yaşamak her zaman kolay değildi elbette. Hep dilini ısırırdı. Annesinin boğulduğu gün, onu durdurmaya çalışmış, ona dışarı çıkmaması için yalvarmıştı. Yetenekli kızından daha bilge olan annesi ise

yoluna devam etmişti çünkü her şeyi bilmek, ne güneşin doğmasını ne de dalgaların yükselmesini engelleyebilirdi."

"Büyük büyük büyükannen kendisinin nasıl öleceğini de biliyor muydu?" diye sordu Junja, kendi ölümünü bilmenin kaçınılmaz sonu geciktirip geciktiremeyeceğini merak ederek.

Büyükannesi güldü. "Muhtemelen biliyordur ama başka birine bu sırrı asla vermemiştir. Herkesin ne zaman öleceğini bilmek ve tüm o ruhların ağırlığını üzerinde hissetmek onu üzmüş olmalı.

"Bir gece ayağı kayıp yere düşünce başını kara kayalara çarpmış. Uyandığında iki yaşındaki çocuk kadar safmış. Köylüler, uçurumdan aşağı düşmesin diye onu bir ağaca bağlamak zorunda kalmışlar ama o etrafta kimse yokken düğümleri gevşetip kaçmış. Bedenini, kafası bir yumurta gibi çatlamış hâlde sahilde bulmuşlar. Denizden gelen her şey mutlaka denize geri döner, Junja. Deniz kralı bize bunu işte böyle hatırlatır."

Sahilde ateşler yanıyordu. Kadınlar, alevleri körükleyerek, halatları sararak, su kabaklarındaki çatlakları ve ağlardaki yırtıkları kontrol ederek koşuşturuyorlardı. Dalgıçlardan bazıları rüzgâr gibi kuvvetli bir şarkı söylüyor, diğerleri ise dua ederken ellerini birbirine sürtüyorlardı. Gökyüzü aydınlanmaya başlarken, deniz kuşları havada süzülüyordu. Junja, evden getirdikleri çıraları ortadaki yığına ekledi.

"*Dolchu*"yu toplayın," diye bağırdı yaşlı bir kadın. Junja, benekli siyah-beyaz taşların gece gelgitleriyle yıkandığı suyun kenarına doğru koştu. Bir yaz kabağı büyüklüğünde pürüzsüz bir taş buldu ve onu, beğeniyle homurdanan büyükannesine gösterdi. İlk dalgıç grubu, deniz kıyafetleriyle ateşin önünde duruyorlardı, gözleri kapalıydı ve yüzleri sıcaktan parlıyordu.

"Su zamanı! Su zamanı! Denize girin!"

Dalgıçlar, deniz yosunu tırpanlarını ve deniz kabuğu kazmalarını topladılar. Maskelerine tükürüp baloncukları camın üzerine doğru yaydılar. Ellerine kalın, yün eldivenler giymiş olan Junja'nın annesi, közleri bir sopayla karıştırdı ve taşları soğumaları için kumun üzerine çıkardı.

Kenevir ağlara yerleştirilmiş sıcak çapa taşları ile hazırda bekleyen ilk grup, onları ilk dalış alanına yönlendirecek olan bir yaşlıyı takip ettiler.

Yalın ayak kadınlar suya dalıp kollarını kabak şamandıralarının etrafına sardılar. Çapa taşları karınlarını ısıtıyordu. Keten kumaştan mayoları vücutlarına yapışmadan önce koyulaşmıştı. Kadınlar dalgaların içinden geçerken, şarkı sesleri gitgide azalarak yerini kırılan dalgaların ve hızla atan nabızların sesine bıraktı.

Okyanus her bir dalgıcı açgözlülükle içine çekti ama kadınlar savaşa hazırdı. Bıçaklarını, üzerlerine yapışan deniz otlarının parmaklarına doğru savuruyor, su altı kayalarına

* Ağları ve yüzen su kabaklarını tek bir yerde tutmak için dalgıçlar tarafından kullanılan taş çapa.

bitişik kabukları sökmek için kazmalarını kullanıyorlardı. Suyun içinde çalışırken, onlardan önce de tıpkı kendileri gibi derinleri araştırmış olan dayanıklı annelerinin şarkılarını mırıldanıyorlardı.

Parmakların ve dudakların uyuşmadan önce okyanusu terk etmelisin. Suyun kalbinden söktüğün bir avuç hazineni al ve ışığa doğru yüz. Başın yüzeye çıktığında, göğsünde tutsak ettiğin havayı ıslık sesine benzer bir çığlıkla serbest bırak.

Yanağını, suyun üzerinde sallanan kabağın üzerine koy ve bir zamanlar demirlenmiş olduğu sabit zemini hayal et. Kabuğu ağ torbasının içine yerleştir ve hediyesi için deniz kralına teşekkür et. Gözlerini kapat ve güneşin ateşinin, karnının derinliklerine işlediğini hayal et.

Işıldayan havadan derin bir nefes al.

Bir kez daha derinlere dal.

İkinci Bölüm

1948

Junja kıskançlıkla izlerken, annesi büyük tahta sepetin dibine büyük bir öbek yosun doldurdu. Daha sonra, kabukları içinde rahatça oturan deniz kulakları sepete girdi ve üzerleri daha fazla deniz yosunu ile kaplandı. Annesi, sepetin kapağını kapatmadan önce üstüne bir kepçe deniz suyu attı. Junja taşıma rafını sabit tutarken, annesi sepeti ahşap çerçevesine sabitledi.

Yıllık Halla Dağı gezisi için hazırlanan annesinin ayağında örgü hasır terlikler ve sökük çoraplar vardı. Temiz gömleği her zamanki bağcıklar yerine beş tahta düğmeyle kapatılmıştı ve kumaşı henüz çamurla kaplanmamıştı. Büyükannesinden ödünç alınan gümüş bir saç tokası, ensesinde toplanan saçların arasında parıldıyordu. Genç kadın, yavaş yavaş kaybolan ayın yumuşak ışığı altında âdeta kızının bir yansıması gibiydi.

Junja, şansını bir kez daha denemeden önce derin bir nefes aldı. "Lütfen, *Ummung*. Bu yıl gidebileceğime söz vermiştin." Annesi Halla Dağı'na gidip bir keçi yavrusu alma niyetini açıkladığından beri, Junja onun yerine yolculuk yapmak için yalvarıyordu. Gözlerini açmış öfkeyle

bakan tavuklar dışında herkes uyuduğu için sesi mırıltıdan farksızdı. "Gitmeme izin ver, lütfen! Yemin ederim iyi olacağım." Junja, tek başına köyden iki saatlik bir yürüyüş mesafesinden daha fazla uzaklaşmaya cesaret edememiş, bu yüzden kutsal dağı sadece uzaktan görmüştü.

Annesi, her düğümün sıkılığını parmak uçlarıyla hissederek bohçayı kaldırdı. Sepetin ağırlığı ona, günün birinde bu yolculuğa çıkamayacağı o günün eninde sonunda geleceğini hatırlatıyordu. O zaman geldiğinde, kasabaya pazara giderken arkadaşını, yani çiftçinin karısını görmek zorunda kalacaktı. Junja'nın gözünde kendisi de o yaşlardayken hissettiği heyecanın aynısını görebiliyordu.

Junja, annesinin dudaklarını birbirine bastırmasını izledi. Genç kız, dağdaki atalarına saygılarını göstermeden on sekizinci yaşına gelmişti. Öte yandan adada bir sürü yabancı varken bu hoş görülebilirdi elbette. Bu günlerde en az yarım düzine arabayı geçmeden şehre yürümek imkânsızdı. Motorlu araçlar öyle sık geçiyordu ki büyük yolun yakınında yaşayan yaşlı adam, yol kenarına bir tezgâh açmaktan bahsediyordu. Sadece dün iki otobüs, dört motosiklet ve askerlerle dolu bir askeri kamyon saymıştı.

Trafik, yeni ve ilginç bir şey olmasına rağmen adadaki genel huzursuzluk hissine katkıda bulunuyordu. Ancak annesi muhtemelen o yokken onun yerini almayı kabul eden dalgıç için endişeleniyordu. Kadın, en son dalışında bir ahtapot ile yılanbalığının birbirine dolanmasına tanık olmuştu. Mor dokunaçlar, sivri dişleri ahtapotun kafasına geçmiş olan koyu renk yılanbalığına yapışmıştı. Yaratıkların

ölümcül kucaklaşması tüm hatlarıyla kadının gözleri önüne serilmişti ve bu öyle büyüleyici bir görüntüydü ki kadın neredeyse zamanında yüzeye çıkamayacaktı. Bir hayli korkmuş olan dalgıç bütün hafta sudan uzak kalmıştı ama görevi yerine getirmekte de ısrarcıydı. Fakat annesi yine de endişeleniyordu. Bu kadın, onun yokluğunda dalışlara liderlik etmeye uygun muydu?

Annesinin tereddüdünü hisseden Junja, kollarını taşıma kayışlarından geçirdi. Bohçanın tüm ağırlığı üzerine binince nefes nefese ayağa kalktı. Boğazını temizliyormuş gibi yaptı. "Her şeyi ne kadar kolay kaldırabildiğimi görüyor musun? Ben gidersem sen de burada bir sürü iş halledebilirsin. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver anne!"

Annesi başını iki yana sallayarak, "Seni hilekâr küçük şeytan!" dedi. Çocuklarının isteklerine boyun eğmeden önce onları her zaman azarlardı.

Junja, heyecanla çığlığı bastı ve kollarını annesinin boynuna doladı. "Teşekkür ederim!"

Kızının kollarından kurtulurken kadının sesi sertti. "Sen istediğin için değil, bana yardımı dokunacağı için gitmene izin veriyorum," dedi ama çoktan ona kalan fazladan saatlerle neler yapabileceğini düşünmeye başlamıştı. "Hem dağı ziyaret etmek için geç bile kaldın." Annesi, her ihtimale karşı en iyi gömleğini giyerek annesini taklit eden kızına gözlerini kısarak baktı. Junja'nın sırtına dökülen saçları bir örgü hâlinde toplanmış ve yüzü iyice yıkanmıştı. Yeterince düzgün görünüyordu ama ayakları çıplaktı. "Ayakkabılarını giy."

Genç kız suratını ekşitti. "Çok küçükler. Ayrıca onlarsız yürümek çok daha rahat."

"Ayakkabılar senin rahatın için değil. Keçi yavrusunu alacağın eve vardığında saygın görünmelisin." Annesi ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için siyah bir taşın üzerine oturdu. "Benimkini ödünç alabilirsin."

Annesinin çorapları sıcacıktı. Junja, onları giymeyi başarsa da hasır ayakkabılar dardı.

"Nasıl oldu?" Annesi, Junja'nın ayaklarına bakıyordu.

Junja, ayak parmaklarını oynatmaya çalıştı. Annesinin ayakkabıları çok küçüktü ama fikrini değiştirmesi için ona bir bahane vermek de istemiyordu. Her şey, deniz yosunu toplayarak geçecek sıkıcı bir günden çok daha iyiydi ki bu, Junja'nın bugün genç dalgıçlara öğreteceği şeydi. Ayakkabılar, tıpkı gerçekler gibi biraz esnemek zorunda kalacaktı.

"İyi hissediyorum."

"Sanırım sorun çözüldü. Benim yerime Halla Dağı'na gideceksin." Annesi düşünmek için gözlerini kapattı. "Yol boyunca iki tapınak geçeceksin ama yolda durmak için zamanın olmayacak. Deniz kulağını teslim ettikten sonra atalarına saygılarını sunarsın."

Annesi, boynuna ağır bir su kabağı astığında Junja, üzerine eklenen ağırlık yüzünden homurdanmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. "Kabaktan su içme. İçinde yosunu ıslak tutmak için deniz suyu var. Geçide vardığında yol boyunca akan derelerden su içebilirsin. İlk dere, son tatlı patates tarlasını geçtikten sonra dağın eteklerinde karşına çıkacak.

Birkaç saat sonra, *dol hareubang*'a* benzeyen büyük bir kaya göreceksin. Bohçayı orada indir ve deniz suyunu yosunun üzerine dök. Oraya kadar gelince varacağın yere çok yaklaşmış olacaksın, geriye sadece üç bin adım kalacak. Güneş tepede olacak, bu yüzden hızlı yürümen gerekecek aksi takdirde deniz kulağı ölür ve yolculuk boşa gider."

Bohçanın ağırlığı, Junja'nın ilk adımını atarken sendelemesine neden oldu.

"Şu anda on sekiz yaşındasın ve çok güçlüsün," dedi annesi onu sakinleştirmek için. "Benim dağa ilk tırmandığımda olduğumdan bile güçlüsün."

"Ya tökezlersem?" Junja, bir an dağa çıkmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Yosun toplamak sıkıcıydı ama zor bir iş değildi.

"O zaman kalkıp yürümeye devam edeceksin."

"Ya gitmek çok uzun sürerse ve deniz kulağı bozulursa?"

"O zaman hayvan yetiştiricisinin karısını hayal kırıklığına uğratacaksın ve bu kış et yemeyeceğiz. Ayrıca senin zeki değil aptal bir kız olduğunu düşüneceğim. Kötü şans hakkında konuşma yoksa nefesin ona hayat verebilir. Bu tür düşünceleri aklından uzak tut," diye tısladı annesi, kötü şansı kızından uzaklaştırıp kendine çekmek istermiş gibi.

Junja'nın boynuna küçük bir çanta asıp onu gömleğinin içine soktu. "Arabacıya bir, geçitteki polis memuruna iki kuruş vereceksin. Nereye gittiğini ona tam olarak şöyle

* Bir zamanlar geleneksel köylerin girişlerini koruyan taş büyükbaba heykelleri, şimdi turistler arasında yaygın olan bir Jeju simgesi hâline gelmiştir.

açıkla: 'Lonely Rock Köyü'nün *haenyeo*'sundan, Cloud House Çiftliği'nin hayvan yetiştiricisine mal teslim ediyorum.' Senden sepette ne olduğunu göstermeni isterse, bunu çabuk yap."

Junja başını salladı. Beklenmedik endişeleri ortadan kalkarak yerini, kendi başına çıkacağı ilk seyahatle ilgili heyecana bırakmıştı bile.

"En büyük oğlun karısına selamlarımı ve özürlerimi ilettiğinden emin ol." Annesi dudağını ısırdı. "Aklını başına topla. Şüpheli bir şey görürsen, yoldan çık ve görünmemeye çalış."

"'Şüpheli' derken neyi kastediyorsun, *Ummung*?" Junja, çorabını çekmek için uzanmaya çalıştı ancak ağır bohça hareket kabiliyetini kısıtlıyordu.

Annesi bohçanın üzerindeki bağları düzeltiyormuş gibi yaptı. Daha geçen gün Milliyetçi askerler, akla hayale sığmayan bir şey yaparak dalgıçlar şenlik ateşiyle ısınırken onları basmışlardı. İki büklüm olmuş yaşlı bir nine bir şeyler mırıldanarak onları sopayla kovalayana kadar da kadınlara pis pis bakmışlardı. Eğer adamlar onu anlamış olsalardı gülmezlerdi çünkü yaşlı kadın, onları hiçbir ana karalının anlamadığı eski dilde lanetlemişti.

Junja'nın annesi bir düğümü çözüp yeniden bağladı. O Japon haşerelerini özleyeceğini hiç düşünmezdi. En azından onlar, aşağı gördükleri kadınların alanına girerek kendilerini kirletmezlerdi.

"Sadece etrafındaki her şeye dikkat ettiğinden emin ol. Dikkatin dağılmasın. Dağdaki bir yılan ya da yaban domuzu

tarafından şaşırtılmak istemezsin." Annesi, Junja'yı büyük yolun olduğu tarafa doğru itti. Ayrılık sözleri, unutkanlığı ve talihsizliği önlemek için hem bir hatırlatma hem de tılsım görevi görüyordu.

"Yükün hafifleyecek ve sağlam adımlarla yürüyeceksin. İki kuleyi geçerek dağ yoluna tırmanacaksın. *Dol hareubang*'a ulaştığında, neredeyse vardığını bilerek sepetin içini sulayacaksın. Hızlı yürü. Hayvan yetiştiricisinin ailesinden biri seninle buluşacak. Bir gece orada kalıp yarın sağlıklı bir keçi yavrusuyla eve geleceksin."

Junja, köyün ana girişindeki ahşap kapıyı kapatırken gece yıldızları batı gökyüzünde göz kırpıyordu. Ayakkabısının tabanına gömülen bir çakıl taşını çıkarmak için duvara yaslandı. Ayakları boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sırtındaki yük onu sertçe aşağı çekerken kendine bir *haenyeo* olduğunu, çoğu erkekten çok daha güçlü bir kadın olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

Köyün dışına uzanan patika, ana yol ile birleşerek kademeli olarak genişledi. Junja, arabası olan nazik bir çiftçinin geçmesini umarak adımlarını yavaşlattı. Hasır ayakkabılar toprak üzerinde tolere edilebilirdi ancak bu sert yüzeyde ayakkabının her çıkıntısını hissedebiliyordu.

Hissettiği rahatsızlık, Junja'ya ayaklarını yere vurup kaldırıma tükürmesi gerektiğini hatırlattı, tıpkı büyükannesinin Japonların inşa ettiği yollarda yürürken yaptığı gibi. Büyükannesi, o küçük bir kızken herkesin toprak *olle,* yani

toprak yollar kullanarak Jeju'nun her yerine ya yürüdüğünü ya da atlarla gittiğini söylemişti. "Adanın bir tarafından diğerine seyahat etmek günler sürerdi ancak bu, özel günlerde yaptığımız güzel bir yolculuktu. Yanımıza yiyecek alır ve yol boyunca köylerdeki dost ve akrabalarımızı ziyaret ederdik. Her *olle*'nin özel bir ağacı, kayası ya da dua edebileceğimiz veya çiçek gibi hediyeler bırakabileceğimiz bir deresi vardı. Japonlar topraklarımızı işgal ettiğinde, atalarımızın bin yıl önce inşa ettiği eski patikaların çoğunu buldozerle yıkıp geçtiler. Modern yolların daha iyi olduğunu, böylece seyahat etmenin herkes için daha kolay olacağını söylediler. Hah! Daha hızlı yollar ve onların üzerinde giden tuhaf aletler sadece o kan emicilerin bizden daha fazla çalmasını kolaylaştırdı."

İlk at arabası ortaya çıktığında, parlayan ufukta sadece sabahyıldızı ve kambur ay asılı duruyordu. Doğu gökyüzü turuncu lekelerle kaplı bir menekşe rengiyken, Halla Dağı huzurla süslenmiş bir kadının silueti gibiydi. Bu erken saatte Junja, dağ tanrıçasının nefes aldığını, gerindikçe göğsünün yükselip alçaldığını, uzun saçlarının denize döküldüğünü neredeyse görebiliyordu.

Junja, araba sürücüsünün dikkatini çekmek için kollarını salladı. "Dağ geçidine mi gidiyorsunuz efendim?" Bohça yüzünden kısıtlanan reveransının yeterince ikna edici olmasını umuyordu.

Adam başını iki yana salladı ve atları daha hızlı gitmeye zorladı.

Junja, araba uzaklaşırken öfkeyle söylendi. Adam ne tek

bir kelime etmiş ne de özür dilemişti! Daha önce hiç böyle bir kabalıkla karşılaşmamıştı. Adadaki yabancılarla ilgili türlü türlü hikâyeler ortalıkta dolanıyordu ve artık onun da kendine ait bir hikâyesi vardı.

Dakikalar sonra virajı dönerken başka bir at arabasıyla daha karşılaştı. Ancak Junja'nın rahatlaması, sürücünün yanında oturan yolcuyu görünce hayal kırıklığına dönüştü. Sırtındaki bohça ağırlaştıkça ayaklarını sürümeye başladı.

At arabası yanına yaklaşınca yavaşladı. Yolcu, Junja'ya belirgin ölçüde derin ve gür bir sesle hitap etti. "Affedersiniz bayan ama o büyük bohçayla nereye gidiyorsunuz?"

Nazik yüzlü genç adam ona gülümsüyordu. Kafasının tamamen kazınmış olması dışında, tüm Jeju erkeklerinin giydiği bol kenevir pantolonla pas rengi bir gömlek giyiyordu.

Junja konuşmadan önce başını saygıyla eğdi. "Günaydın *sunnim*. Lonely Rock Köyü'nden deniz kulağı götürmek için Cloud House Çiftliği'ne gidiyorum."

Keşiş gülümsedi. "Ne güzel bir tesadüf! Ben de o tarafa gideceğim." Tam sürücüye dönüp bir şey soracakken sürücü ondan önce davrandı.

"Hayır, atım üçümüzü birden o kadar uzağa çekemez. Taşıdığı yükle olmaz."

Genç adamın gülümsemesi kaybolmadı. "Anlıyorum. O zaman birimiz ağır bir yük taşıyan bu genç kıza yardım etmek için arabadan inmeliyiz."

Şoför burnunu çekti. "Ben olmayacağım kesin. Benim arabam, benim atım."

"O hâlde gitmek zorunda olan benim." Keşiş bastonunu ve çantasını alıp sürücüye teşekkür ederek ona küçük bir bozuk para uzattı. "İyi yolculuklarınız olsun efendim." Arabadan inip gülümseyerek yerini Junja'ya verdi.

Kız, genç adamın cömertliği karşısında çok mutlu olmuştu. Bu arabaya binerse, dağa zamanında ulaşacağından emindi. Bir gecikme, ona keçi yavrusuna olduğu kadar deniz kulağına da mal olacaktı, bu yüzden genç adamın teklifini kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Yine de hemen evet demek kaba olurdu.

"Çok naziksiniz efendim. Sizin yerinizi alamam. Eminim yakında başka bir araba daha geçecektir."

Yüzünde geniş bir sırıtma beliren keşiş elini kaldırdı. "Sizin aksinize, hanımefendi, benim güneş tepeye çıkmadan önce hedefine ulaşması gereken ağır bir yüküm yok. Dediğiniz gibi, yakında başka bir araba daha geçecektir."

Junja, yine uygun davranmak adına tereddüt etti. Bohçasının bunu yapmasını engellediğini unutarak eğilmeye çalıştı ve başını olabildiğince aşağı eğdi. "Çok teşekkür ederim, efendim. Teşekkürler!"

Keşiş, Junja'nın arabaya binmesine yardım etti. Junja yerine yerleştikten sonra sürücü atını dehleyerek yürütmeye başladı. Genç kız, araba uzaklaşırken bastonunu kaldırarak sırıtan keşişe el salladı.

Junja, şoföre döndü. "Şimdiye dök gördüğüm en nazik keşişti."

Adam kulağını kaşıdı. "Pek çoğu gibi küstah değildi.

Bilmece gibi de konuşmuyordu ama yine de çok konuşuyordu. Sen de kafamı şişirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"İyi. Yola dikkat etmem gerek. Her ağacın ve taşın altından yabancıların çıktığı bu günlerde çok dikkatli olmalıyız."

Junja, annesinin uyarısını hatırladı. "Yollar tehlikeli mi?"

Adam cevap vermeden önce düşündü. "Tehlikeli mi bilmiyorum. Daha çok garip diyebilirim. Bir sürü tuhaf şey oluyor."

"Siz gelmeden hemen önce yanımdan geçen araba gibi!" Junja, öfkesini paylaşma fırsatına balıklama atladı. "El salladığımda sürücü yavaşlamadı bile. Beni görünce daha da hızlı sürdü, sanki görünmek istemiyormuş gibiydi."

Sürücü tükürdü. "Piç herif beni de neredeyse yoldan çıkaracaktı. Atımı sakatlayabilirdim. İnsanlarda hiç görgü kalmamış! Kesinlikle yerli biri değildi. Bir sıçan gibi kaçtığına göre ne planlar yapıyor Tanrı bilir."

Adam, birkaç dakika homurdandıktan sonra son bir öfke patlaması için yeniden canlandı. "Lanet yabancılar kendi yollarımızı kullanmamız için bizden ücret bile alıyorlar. Japon kan emiciler kadar kötüler." Tekrar tükürdü. "Bu arada lafın yeri gelmişken... Geçiş için paran var mı?"

Junja, boynundaki çantayı işaret etti. "Evet, efendim. Sizin için de var."

Bu tatmin edici cevap sonrasında adam yolculuğun geri kalanı boyunca Junja'ya tek bir kelime daha etmedi.

Üçüncü Bölüm

Halla Dağı'nın eteklerine yaklaşırken düz ovalar yerini, yeşil akçaağaçlara ve çiçek açan kiraz ormanlarına bıraktı. Araba, toprak geçidin ana yolla buluştuğu ağaçların arasında aniden durarak mola verdi. Çiftçi arabadan aşağı atlayarak yardım bekleyen Junja'yı şaşırttı ve ormana girerek gürültülü bir şekilde tuvaletini yaptı.

Geçidin girişinde, yeşil üniformalı bir polis memuru çiçek açmış bir kiraz ağacının altında uyuyordu. Dağdan gelen bir esinti, kiraz çiçeklerini uçurarak uyuyan adamın üzerine yağdırdı. Uçuk pembe yapraklar, adamın gür saçlarının ve kavuşturduğu kollarının arasına sıkıştırdığı tabancanın üzerini örtmüştü. Yerdeki yeşil şapkası da pespembe olmuştu. Horultusunun sesi, böceklerin ve kuşların uğultusu arasından rahatsız edici bir şekilde yükseliyordu. Hava, uyuyan adama yaklaşan Junja'nın gözlerinin önünden çekmeye çalıştığı küçük kanatlarla doluydu.

"Efendim?" Junja'nın fısıltısı, uzaklaşan arabanın altında çatırdayan çakıl taşlarının sesleri arasında kayboldu.

Üzerine bir çiçek düşünce adamın burnu hafifçe seğirdi ancak horlamasının şiddeti değişmedi.

Junja, yutkunup sesini yükseltti. "Efendim? Geçiş için param var." Yabancı bir adama dokunmaya cesaret edemiyordu.

Adamdan cevap gelmeyince Junja parmak uçlarında yürüyerek yanından geçmeye karar verdi. Yerde kıvrılmış uyuyan adamın yanından geçerken, bir el ileri uzanıp çorabını yakaladı.

"Ödeme yapmadan nereye gittiğini sanıyorsun?" Polis memuru, şapkasını alıp kafasına taktı ve saçlarına daha fazla taç yaprağı dökülmesine neden oldu. Anakara aksanı güçlüydü. *Seul'den gelen bir şehirli olabilir*, diye tahminde bulundu Junja.

"Sizi uyandırmak istemedim efendim. Para burada." Junja boynundaki çantayı işaret etti.

Adam ayağa kalkarken homurdandı. Junja, gözlerini adamdan alamıyordu çünkü daha önce hiç böyle şişkin bir mide görmemişti.

Polis memuru, silahı kılıfına yerleştirip kızın etrafında dolaşırken pantolonunu yukarı çekti. Saçından ve sakalından yapraklar düşmeye devam ediyordu. "Yanımdan gizlice geçip gidecektin, değil mi?" Tehditkâr sesi bir geğirmeyle bölündü.

"Hayır, efendim. Dönüş yolunda ödeme yapabileceğimi düşündüm. Sonuçta tek geri dönüş yolu bu."

"O sepette ne var? Dağlarda saklanan Komünist isyancılar için silah mı?" Adamın gür saçları altındaki gözleri kısılmıştı.

Junja, annesinin ona söylediklerini tekrarlamadan önce derin bir nefes aldı. "Lonely Rock Köyü'nün *haenyeo*'sundan, Cloud House Çiftliği'nin hayvan yetiştiricisine mal teslim ediyorum."

Polis memuru, şişkin midesini ovalarken yutkundu. "Nasıl emin olabilirim?"

"Sepeti inceleyebilirsiniz, efendim."

"İçinde ne var?" diye homurdandı adam.

"Deniz yosunu, efendim. Ve deniz kulağı."

Adamın dudakları seğirdi. "Deniz kulağı bu terk edilmiş adanın en iyi özelliklerinden biridir. Taşıdığın tek şey bu mu? Sadece deniz yosunu ve deniz kulağı mı?"

"İncelemeniz için bohçayı açayım mı efendim?"

"Tabii ki."

Junja, ahşap çerçeveyi vücuduna sabitleyen bağcıkları gevşetmeye başlarken iç çekme isteğini bastırdı.

Polis memuru elini kaldırdı. "Bütün günümü senin bohçanı açmanı izleyerek ve sonra tekrar toplamana yardım ederek geçirmek istemiyorum. Lanet köylüler çok fazla boş vaktim olduğunu sanıyor. Sadece parayı ver."

Junja, büzgülü çantasını açıp iki bozuk para çıkarır çıkarmaz, adam paraları kızın elinden hemen kaptı.

"Ne zaman dönmeyi planlıyorsun?" Polis memuru, saklamadan önce elindeki paralara şüpheyle baktı.

"Yarın sabah efendim. Bir keçi yavrusuyla birlikte geri döneceğim."

"Siz Jeju halkının iyi yaptığı bir şey daha var: Et yemekleri." Adamın ifadesi yumuşadı. "Ama hâlâ anneminki

kadar iyi bir paça çorbası bulamıyorum." Kızın yanından geçerken adamın midesi guruldadı. "Devam et o zaman. Devam et."

Junja aniden gelen bir hevesle, "Biraz *bing-tteok* ister misiniz efendim?" diye sordu. "Sizinle paylaşabileceğim kadar var." Bel çantasından çıkardığı bez torbayı açıp içinden havuç, şalgam, yeşillik ve yumurta ile çeşnilendirilmiş iki yağlı darı krebi çıkardı.

"Çok naziksin. Bir adam dışarıda çalışırken çok acıkır." Polis memuru iki krepten büyük olanını kaptı. Junja, kalanı çantasına kaldırırken polis memuru krepten aldığı büyük lokmayı gürültülü bir şekilde çiğniyordu. Ağzından fırlayan yiyecek parçaları sakalına ve bıyığına yapışmıştı.

Junja'nın kolunu tuttu. "Bu iyi. Gerçekten çok iyi. Sen mi yaptın?" diye sordu ağzı dolu bir hâlde konuşarak.

"Hayır, annem yaptı."

"Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Lonely Rock Köyü'nde efendim."

"Sence benim gibi aç bir memura yiyecek satmaya razı olur mu?"

"Eve döndüğümde ona soracağım efendim."

"Sor bakalım. Seogwipo'daki askeri ofisten Memur Lee'yi istemesini söyle."

Junja tekrar başını eğerek selamladı. "Gerçekten gitmeliyim efendim. Acele etmezsem, bu deniz kulağı ölecek."

"Haydi git o zaman! Buraya misafirliğe gelmedin, değil mi?" Polis memuru onu ileri doğru ittirdi.

Genç kız kaybettiği zamanı telafi etmek için koşmaya başladı ama adam arkasından bağırınca durdu.

"Bekle! Annenin adı nedir? Sen unutursan onu ben ararım!"

"Goh Sookja."

Memur elini sallayarak kızı uğurladı.

Junja, gözlerini kısarak güneşe baktı. Hava hızla ısınıyordu ve öğle yemeğinden bu yana ne kadar yürüdüğünün farkında değildi. Karatavuklar başının tepesinde kanat çırparak ciyaklıyorlardı. Junja, gürleyen akıntıyı duyar duymaz ağaçların arasından çıktı. Kana kana su içebilmek için sırtındaki yükü yere indirdi. Yüzünü ve ensesini yıkayarak serinledikten sonra bohçayı tekrar sırtına aldı.

İlk başta hafifçe eğimli olan geniş patika, yemyeşil ağaçların arasından geçerken biraz daha dikleşip darlaşarak pürüzsüz yüzeyini kaybetti ve hayvanlar tarafından eşelenmiş gibi bir görüntü aldı. Bohça, Junja'yı bir çapa gibi aşağı çekiyor, sırtından aşağı damlayan ter, kayışların tenine battığı yerleri yakıyordu. Kum ve çakıl taşları, hasır ayakkabılarının tabanını delmişti.

Ayaklarındaki acıyı ve uzanıp yatmak istemesine neden olan baş dönmesini görmezden gelerek yürümeye devam etti. Ayakta kalmaya o kadar odaklanmıştı ki tüylerle kaplı bir burun yüzüne çarptığında korkamayacak kadar şaşırdı.

Bir yaban domuzu muydu? Geriye doğru sendeleyerek kendini toynak ve dişlerin sebep olacağı acıya hazırladı.

Ağır bohça bir ağaca çarparak düşmesini engelledi. Junja, gözlerini kapalı tutarak kollarını yüzüne siper etti. Annesinin etrafa dikkat etmesine dair uyarılarını ciddiye almadığı için bu, onun hatasıydı.

"İyi misiniz?"

Junja, ilk başta canavarın onunla insan sesiyle konuştuğunu düşündü, tıpkı büyükannesinin anlattığı hikâyelerdeki canavarların sık sık yaptığı gibi... Kollarının arasından ürkerek baktı. Önünde büyük, sarı-beyaz renkli bir köpek vardı. Dilini dışarı çıkarmış ona bakıyordu.

"Ne dedin sen?" Genç kız, sorusu karşısında ağzını kapatıp başını yana eğen köpeğe baktı.

"Köpeğim hiçbir şey söylemedi." Yeşil gölgelerin arasından uzun boylu, bastonlu bir genç çıktı. Bir kaşı keyifle yukarı kalkmış ve kabarık kısa saçları, bir *manggeon** sayesinde alnından sıkıca geri çekilerek toplanmıştı. O siyah kafa bandı hariç, bol pantolonu ve kurumuş çamur rengi gömleği ile Jeju'daki diğer erkekler gibi giyinmişti.

"Siz kimsiniz?" Junja bir anda paniğe kapıldı. Bu hırpani çocuk, bir dağ trolü, sepetini çalacak ve ona işkence edecek bir *dotchebbi* olacak kadar tuhaf görünüyordu. Keşke böyle korkunç şeyler düşünmeseydi! Annesi haklıydı, o aptalca şeyleri söyleyerek kendi kendine kötü şans getirmişti.

"Benim adım Yang Suwol. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Çocuğun konuşması bir bilgeninki kadar düzgündü ve başı dikti. Dikkat çeken burnu, yolun ortasında yön değiştirmiş gibi eğriydi ve çenesi köşeliydi.

---

* Eski zamanlarda Koreli erkeklerin başlarına taktıkları bir çeşit başlık, şapka.

Sırıttığında, gözleri yanaklarında kayboluyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsüyor muydu yoksa sırıtıyor muydu? Junja hareket edemediğini anlayınca kaşlarını çattı. "Aptal köpeğiniz etrafta koşturup insanları korkutmamalı." Bir adım öteye gitmeye çalıştı ama yere düşen bohça kıpırdamıyordu bile.

Yüzündeki sırıtış daha da genişlerken genç adam kollarını kavuşturdu. "Köpeğim sizi korkutmadı ki siz kendinizi korkuttunuz. Ayrıca o aptal falan değil... Halla Dağı'ndaki en zeki köpektir."

Junja homurdandı. Bohça iki dal arasına sıkışıp kalmıştı.

"Aslında bazı insanlardan çok daha zekidir."

Genç kızın gözleri öfkeyle parladı. "Orada öylece durmayın. Deniz kulağı hâlâ canlıyken bu sepeti hayvan yetiştiricisinin Cloud House'daki karısına götürmeliyim."

Genç adam sepeti çekiştirmek için öne atılırken, "Annem sabahtan beri bunu bekliyordu!" diye bağırdı. Sepeti ağaçlardan kurtarmaya çalışırken bacaklarını yere iyice sabitlemişti.

"Dikkat edin! Eğer kırarsanız her şey dökülecek."

Sepet uğursuzca gıcırdıyordu ama sonunda serbest kaldığında hâlâ tek parçaydı. Ağırlık birden Junja'nın omuzlarına binerek nefes nefese kalmasına neden oldu.

Uzun boylu genç, tek kelime etmeden Junja'nın belindeki bağları gevşetmeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" Junja, çocuğun rahatlığı karşısında şoke olmuştu. O kim oluyordu da misk kokusunu alabileceği kadar yakınında duruyordu? Junja'nın yanakları kızarmıştı.

Genç adam boğazını temizledi. "Sepeti sizden alacağım. Ayaklarınız kanıyor." Bağları gevşetmeye devam ederken ona dokunmamaya özen gösteriyordu.

Junja aşağıya baktı. Annesinin hasır ayakkabılarından biri düşmüştü. Beyaz köpek, çoraplarından sızan kırmızı kanı kokluyordu.

"Beni çok rahatsız etmiyor."

"Beni rahatsız ediyor ama." Genç adam, boynundaki su kabağını çıkarması için Junja'ya işaret etti. Elinin hareketi o kadar zarifti ki Junja, çocuğun parmaklarının ne kadar uzun olduğunu fark etmeden duramadı.

Bu arsız çocukla tartışmak için yeterli zamanının olup olmadığına karar vermeye çalışırken tereddüt ediyordu. Su kabağını, sepeti omuzlarından almadan önce yere bırakan çocuğa verdi.

Yükünden aniden kurtulan Junja, garip biçimde hafifleyen vücudunun âdeta havada süzüldüğünü hissetti. Yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissederken ağaca tutundu.

"Bu gerçekten çok ağırmış! Buraya kadar taşıdığınıza inanamıyorum." Genç adam, Junja'ya saygı dolu gözlerle bakıyordu. "Kimsiniz siz?" diye sordu, sepeti homurdanarak sırtına doğru kaldırırken.

"Goh Junja."

"Sanırım *haenyeo*'ların çoğu erkekten daha güçlü olduğuna dair söylenenler doğruymuş." Uzun boylu genç, sepeti omuzlarına yerleştirip bağcıkları beline dolamaya başladı. "Bu şeyi sıkıca bağlamama yardım eder misiniz, lütfen?"

Junja, sepeti çocuğun sırtına bağlayarak ona bağların gevşek uçlarını verdikten sonra, genç adam bağları karmaşık bir düğümle belinde birleştirdi. Ardından dağ yoluna doğru birkaç adım attı. Beyaz köpek de onu takip ediyordu ama sonra durup endişeyle inledi.

Dünya etrafında dönüyormuş gibi hisseden Junja hâlâ ağaca tutunuyordu.

Genç adam onu incelerken kollarını kavuşturdu. "Başınız mı dönüyor?"

Junja başıyla onayladı.

"Suya ihtiyacınız var." Genç adam ona su kabağını uzatarak içmesi için işaret etti.

Junja kabağı geri itti. "İçinde tuzlu su var, sepet için. Büyükbaba kayasına ulaştığımda sepetin içine dökmem gerekiyordu. Güneş yakında gökyüzünde yükselecek ve deniz kulağı ölecek." Genç adam gözyaşlarını görmesin diye başını çevirdi.

"Merak etmeyin. Ben her şeyi hallederim."

Junja ayakta durmaya çalıştı. "Sizinle gelmeliyim..."

"Beni yavaşlatırsınız. Sepeti sulamayı unutmayacağım. Lütfen, burada kalın, sizi alması için birini göndereceğim. Tamam mı?"

Ani bir baş dönmesi, Junja'nın yere doğru kaymasına neden oldu. Genç kız, gözlerini kapatırken başını belli belirsiz sallamayı başardı.

Uzun boylu genç ve beyaz köpeği kayıplara karışmıştı.

"Uyan abla!" Yüksek bir ses, Junja'nın kulaklarının zarını âdeta delerken küçük eller omuzlarını sarstı.

Junja gözlerini açtı.

Küçük bir yüz ona bakıyordu, o kadar yakındı ki gözleri burnunun üstünde birleşmiş gibi görünüyordu. Junja, çocuğun uzattığı küçük kabağı aldı.

"Annem bunu otururken içmen gerektiğini söylüyor. Küçük yudumlar almalısın, yoksa kusarsın." Küçük kız, gözlerini kocaman açarak uzun, ince kirpikleriyle bir kuşunki kadar parlak gözlerini ortaya çıkardı.

Junja, sudan bir yudum aldı. "Sen de kimsin?"

"Herkes bana Fıstık der. Yedi yaşındayım ama insanlar daha küçük göründüğümü söylüyor. Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum." Tombul yanaklarını kirli avuçlarının arasına alarak alt dudağını dışarı itti. Küçük kızın siyah saçlarının bir kısmı gözlerinin önüne düşerken, geri kalanı kulaklarının altına kadar inen bir başlık gibi görünüyordu.

Kız yaşına göre alışılmadık derecede küçüktü ama Junja bunu dile getirmedi. "Tam olman gerektiği gibi görünüyorsun, yani sanırım."

"Ağabeyim o kocaman sepeti tek başına taşıdığını söyledi! Senin bir deniz kızı olduğunu da... Bu doğru mu?" Aşırı sevimli bir çocuk sayılmazdı ama gözleri merakla parlıyordu. Ağabeyine olan benzerliği de açıktı.

Kız sepetten bahsederken Junja doğrulup oturdu. "Deniz kulağı hâlâ canlı mıydı?"

Fıstık yüzünü buruşturdu. "Annem üzerlerine su döktüğünde hareket ettiler. Yosunu kurutmak için asmam gerektiğini

söyledi ama ben, seni bulmak istediğimi söyledim. Kimse benden daha hızlı olamaz çünkü tavşanların kullandığı tüm gizli yolları biliyorum."

Küçük kız, Junja'nın bacaklarına baktı. "Soruma cevap vermedin. Suwol'ün dediği gibi gerçekten bir deniz kızı mısın? Bu bir balık gibi yüzebileceğin anlamına mı geliyor? Ve gerçekten ondan daha mı güçlüsün?"

Junja, çaydan bir yudum daha almadan önce gülümsedi.

Fıstık başını eğerek iç çekti. "Annem, sen çayını bitirene kadar sessiz olmam gerektiğini söyledi. Sonra da eve doğru yürümeye başlamamız gerekiyor."

Junja, destek almak için bir ağaca tutunarak ayağa kalktı. Bacakları titriyor ve ayakları ağrıyordu ama baş dönmesi tekrar hareket etmesine izin verecek kadar azalmıştı.

Fıstık, onu elinden tutup yola çıkardı. Gökyüzü aydınlıktı ve küçük bahar yaprakları hafif bir esintiyle sallanıyordu. Dağ, dalgalanan denizin aksine kocaman ve hareketsizdi.

Fıstık, Junja'nın kolunu çekiştirinceye kadar iki kız sessizce yürüdüler. Küçük kızın eli ağzının üzerine kapanmış, yanakları şişmişti.

"Neden ağzını öyle kapatıyorsun?"

Fıstık, soluğunu gürültüyle bıraktı. "Annem sadece sorulara cevap verebileceğimi söyledi."

"Balık gibi yüzüp yüzemediğimi hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Ah, evet, evet, evet!" Küçük kız bir ayağının üstünden diğerine zıpladı.

"Suyun içinde olduğum zaman..."

Çocuk aniden sözünü kesti. "Suyun içindeyken bacakların balık kuyruğuna dönüşüyor, bu yüzden bir balık kadar derinlerde yüzebiliyorsun, değil mi? Sen de balık gibi suda nefes alabiliyor musun? Deniz kralını gördün mü?"

Junja güldü. "Tıpkı bir tavşan gibisin, bir düşünceden diğerine zıplayıp duruyorsun. Suyun içindeyken bacaklarımı bir balığın kuyruğunu kullandığı gibi kullanıyorum ama kuyruğa dönüşmüyorlar. Ve hayır, suyun içinde nefes alamıyorum. Nefesimi tutuyorum. Uzun bir süre. Ve evet, deniz kralını rüyamda gördüm. Hanımları da yanındaydı."

Fıstık'ın hayal kırıklığı ile dolu ifadesi aniden yerini huşuya bıraktı. "Neye benziyordu?"

"Denizayısı gibi iri ve şişmandı, upuzun bıyıkları vardı. Parlak incilerden yapılmış bir kemerle süslü yeşil ve mor deniz yosunundan yapılmış elbiseler giyiyordu."

Küçük kızın ağzı kocaman açıldı. "Çok zengin olmalı!"

"Öyle. Efsaneye göre deniz kralı denizin altındaki her şeyin, batık korsan gemilerindeki hazinelerin bile sahibidir."

Fıstık, heyecandan titreyerek yumruklarını sıktı. "Senin gibi bir *haenyeo* olmak istiyorum! Deniz kralının hazinesini bulacağım ve istediğim zaman pirinç şekeri yiyip ballı su içebilecek kadar zengin olacağım. Ve keçi yavrularım her gece yeni samanların üstünde uyuyacaklar."

"Böyle bağırmaya devam edersen, eve yürümeye yetecek kadar nefesin kalmayacak!" Küçük kızın ağabeyi, hemen üstlerindeki yolun kenarında duruyordu.

Beyaz köpek nefes nefese iki kızın üstüne doğru gelirken Fıstık da ağabeyine doğru koştu. "Taşı beni, *Ohrabang*!* Lütfen!"

Suwol, onu reddedecekmiş gibi olduğunda Fıstık, ağabeyini küçük yumruklarıyla dövmeye başladı. "Taşı beni! Taşı beni!"

Genç adam, bastonunu Junja'ya uzattı. Küçük kız ağabeyinin sırtına tırmandı. Suwol de ellerini kız kardeşinin poposunun altında birleştirerek onu tuttu. Fıstık neşeyle sırıtırken köpek de ileri doğru hızla koşmaya başlamıştı.

* Küçük bir kız kardeşin, ağabeyine hitap ederken kullandığı bir Jeju terimidir.

Dördüncü Bölüm

Junja, hayvan çiftliğinin kendi evine, sazdan çatısı, sebze bahçesi ve siyah *doldam** duvarlarla çevrili çamurlu bir ahırı olan taş kulübeye benzemesini beklemişti. Askeri bir kalenin etrafını sarar gibi göğe yükselen taş duvarları görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ön kapıdan geçtikten sonra durumu anladı. Cloud House Çiftliği, aslında bir asilzadenin yerleşkesiydi. Ana binanın kavisli kiremit çatısı gururla dışarı fırlayarak yanındaki küçük yapıları gölgeliyordu.

Geniş avlu insanlarla doluydu. Emirler yağdıran bir kadını takip eden zayıf bir adam, sırtına bağlanmış toprak çömleği çekerken sendeledi. İki adam, ana evin yakınındaki hoş bir kulübenin sazını değiştirirken titrek merdivenler üzerinde dengede duruyorlardı. Küçük çocuklar tavukları kovalarken, daha büyük olan iki oğlan çocuğu yavru hayvanları halatlarla çekiyordu. Çömelmiş bir grup kadın, bir tür soya ezmesi olan *dwenjang* elde edebilmek için soya fasulyelerini avuçlayıp kurumaları için hasır sepetlere dol-

* Siyah volkanik kayadan yapılmış Jeju'nun taş duvarları.

duruyorlardı. Kırmızı bir akçaağacın gölgesi altında oturan küçük bir çocuk, bir yığın çakıl taşı ve sopayla oynuyordu.

"Burada ne kadar çok insan yaşıyor!" dedi Junja hayretle. Fıstık, Suwol'ün sırtından aşağı kayarken etrafa hayranlıkla bakıyordu.

Suwol, Junja'ya daha dikkatli bakmak için yaklaşan birkaç küçük çocuğu kovdu. Çocukların belden aşağısı çıplaktı, lazımlığa ya da tuvalete oturmak için henüz çok küçüklerdi.

"Yedi küçük amcam ve onlarca kuzenim var. Ya senin?"

Junja bir an düşündü. "Sadece beş kişiyiz: Büyükannem, annem, küçük erkek kardeşim, küçük kız kardeşim ve ben."

Fıstık onun sözünü kesti. "Peki baban? Onunla birlikte altı yapmaz mıydı?"

"Babam... Artık bizimle değil." Junja, utanç verici gerçeği, babasının ailesini terk ederek anakaraya taşındığını itiraf etmek istememişti.

"Bu çok üzücü. Eğer ölseydi babamı çok özlerdim." Küçük kızın yüzü, avluda koşan kediyi görmeden önce bir an için acıklı bir hâl aldı. "Peki ya hayvanlar? Tavuklarınız var mı? Köpek ya da kedi?"

"Tavuklarımız var ama köpeğimiz yok. Bir de köyün kedisi..."

Suwol, elindeki sopayı fırlattı. Beyaz köpek koşarak uzaklaştığında, Fıstık da onu takip etti. İkisi de kendilerine seslenen bir kadına doğru hızla ilerliyordu.

Junja güldü. "Sanırım köpeğiniz insan olduğunu düşünüyor."

"Boshi, Halla Dağı'ndaki en zeki köpektir. Bu da demek oluyor ki Jeju'nun en zeki köpeğidir. Belki de tüm Kore'nin."

"Boshi mi?" Junja kıkırdamasını bastırdı. "*Boshintang* isimli şu yemekte olduğu gibi mi?"

Genç adam sırıttı. "Ah, annemin şakalarından biri. Uslu durmazsa günün birinde sonunun öyle olacağını söyleyerek Boshi'yi tehdit etmişti."

Fıstık, küçük bir tahta kutu ve birkaç kumaş parçasıyla geri döndü. "Annem, ayaklarını yıkayabilmen için seni pınara götürmem gerektiğini söylüyor. Yaralarının kızarıp şişmemesi için bu ilacı sürüp üzerine kumaş sarmalıymışsın. Sonra da annenin her zaman yaptığı gibi tapınağa gitmen gerekiyormuş. Seni oraya götürebilirim!"

Küçük kız, diğer yana dönerek kulak memesini çekiştirdi. "Ağabey, keçilerle ilgili bir şeyler yapman gerekiyor. Ne olduğunu unuttum ama Küçük Amca öyle dedi."

Suwol güldü. "Fıstık, ne zaman yalan söylesen kulağını çekiyorsun. Pınara gitmene izin verilmediğini herkes biliyor. Bandajları ve merhemi Junja'ya ver."

Fıstık kutuyu ve kumaş parçalarını Junja'ya uzattıktan sonra ağabeyine öfkeyle baktı. "Sırf *baksa** olmak için çalışıyorsun diye kendini çok zeki sanıyorsun! Bir bilginin kafa bandını takmak seni öyle yapmaz!"

Suwol, kendisini takip etmesi için Junja'ya işaret etti. Fıstık bağırarak ayaklarını yere vururken ikisi de oradan uzaklaştılar.

---

* Doktor.

"Daha ne kadar böyle bağıracak?" Junja, geriye Fıstık'ın çığlıklarının yükseldiği yere baktı. Kendisinin ya da kardeşlerinin böyle davrandığını hayal bile edemiyordu, annesi onlara neler yapardı kim bilir.

Genç adam yürümeye devam etti. "Ona ilgi gösterdikçe daha çok bağırır. Görmezden gelin."

Pınar, ana evden birkaç adım uzakta, küçük bir tepenin ardındaydı. Suwol tepeye tırmandıktan sonra Junja'ya elini uzatmak için aşağı eğildi. "Kestirmeden gidiyoruz."

Genç kız tepeye çıktığında, rüzgâr saçlarını yüzüne savurmaya başladı. Junja hızla soluyarak saçlarını gözlerinin önünden çekti. Sahil şeridi hemen önünde uzanıyordu: Açık renk kumlar, koyu renk kayalar, parıldayan okyanus. Masmavi bir gökyüzü...

"Kendinizi dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyorsunuz, değil mi?" Suwol'ün kısa saçları da rüzgârdan karışmıştı.

Tıpkı karatavuk tüyleri gibi, diye düşündü Junja.

Çocuk, küçük bir taş kuyunun yanındaki kaya yarığına sıkışmış bir kovayı almak için döndü. Kuyunun tahta kapağını açtı ve ipe bağlanmış olan bir kovayı aşağıdaki karanlığa sarkıttı.

"Herkes oradaki makarayı kullanıyor," diyerek başıyla gösterdi Suwol, ipi çekerken. "Ben eski kuyuyu tercih ediyorum. Buradaki manzara daha iyi." Ağzına kadar dolu olan kovayı, ayakkabılarını ve çoraplarını çoktan çıkarmış olan Junja'nın yanına koydu.

Kız biraz su içebilmek için ellerini kovaya daldırdı. "Ah! Bu çok tatlı!" dedikten sonra yaralarını temizlemek için kumaş parçalarından birini ıslattı.

Junja ayaklarıyla ilgilenirken, Suwol de ona biraz mahremiyet sağlamak için başını çevirdi. Biraz uzaklaşıp yere çömeldi ve konuşurken çimleri yolmaya başladı. "Tapınak buradan birkaç adım ötede. Daha ileri gidebileceğinizi düşünüyorsanız, sizi tapınağa kadar götürebilirim. Sadece bir saatlik yürüme mesafesinde."

Junja pişmanlıkla ayaklarını inceledi. "Bugün daha fazla yürümemem gerektiğini düşünüyorum. Ve akşam yemeğine yardım etmeliyim." Ah, oysa evet diyebilmeyi ne kadar çok isterdi! "Belki beni başka zaman götürebilirsiniz."

"Bu, bizi tekrar ziyaret edeceğiniz anlamına mı geliyor?" Öylesine beklenmedik bir soruydu ki Junja heyecanlanarak şaşırdı.

"Bilmiyorum. Anneme bağlı. Aslında buraya onun gelmesi gerekiyordu ama onun yerine bu geziye çıkmama izin vermesi için onu ikna ettim. Daha önce hiç Halla Dağı'na gitmemiştim."

"Beş Yüz General'i yakından hiç görmediniz mi?" Suwol, denize bakan sarp kayaların uzak sırtını işaret etti.

Bu, Junja'nın, Jeju'nun güney sahil şeridini koruyan kaya sütunlarına onları görecek kadar yaklaştığı ilk seferdi. Büyükannesi onlar hakkında sık sık hikâyeler, efsaneler anlatır ve kayaların, tüm adayı sadece yedi patlamayla oluşturmuş bir dev olan Jeju'nun yaratıcısının, savaşçı oğullarının ruhlarını barındırdığını iddia ederdi. Dev, oğullarına son

bir yemek pişirirken ölmüştü. Oğullar onun fedakârlığını öğrenince, üzüntüleri onları taşa çevirmişti. Junja, saygıyla başını eğdi.

"Kayalarla ilgili herkesin bir hikâyesi var. Keşişler de Beş Yüz General'in savaşçı değil, tam aydınlanma yaşayan bilgeler olduğunu söylüyorlar." Suwol, Junja'nın da Jeju'daki her çocuğun duyduğu hikâyeyi düşündüğünü biliyordu. "Bu yüzden tapınağı oraya inşa ettiler çünkü bölgenin kutsal olduğunu sanıyorlar."

"Büyükannem, her ailenin taşlarla ilgili kendi hikâyeleri olduğunu, ancak hepsinin birbirine çok benzediğini söylüyor." Ayaklarını sarmayı bitiren Junja ayağa kalktı ve kaya sütunlarını daha iyi görebilmek için genç adamın yanına gitti.

Suwol, elinde olmadan bakışlarını yanındaki kıza çevirdi. Gözleri parlıyordu ve gülümsemesinin parlaklığı, onun da sırıtmasına neden oldu. "Gerçek ne olursa olsun, kesinlikle onlarla ilgili olağan dışı bir şey var. Onları yakından görmek için defalarca tırmandım, garip ve harika hikâyeleri olan insanlarla tanıştım."

"Ne tür hikâyeler?"

"Bazı insanlar sütunların konuştuğunu duyduğunu iddia ediyor. Diğerleri, sütunların üzerinde yüz belirdiğini gördüğünü ya da yüzeyinden akan sıcak gözyaşlarını hissettiğini söylüyor."

Efsanelere, mitlere fazla inanan büyükannesi Junja'ya, taşların her türlü ruhu barındırdığını ve genellikle yardımsever olduklarını öğretmişti. "İnsanlar gerçekten de oraya kadar seyahat ediyor mu?" Yürüdüğü onca mesafeden

sonra Junja, bazı insanların daha da ileri gidebildiğine inanmakta zorlanıyordu.

Suwol başıyla onu onayladı. "Hem de bir sürü insan, sadece keşişler değil. Zirvenin yakınında keşişlerin herkesin kullanmasına izin verdiği bir meditasyon kulübesi var. Yukarıdaki manzara daha da güzel ama buradan yarım günlük bir yürüyüş mesafesinde."

Uğultulu bir inleme konuşmalarını kesintiye uğrattı. Hem Junja hem de Suwol ellerini gözlerine siper ederek havaya baktılar.

Gri bir uçak, ardında kirli bir iz bırakarak gökyüzünde alçaktan uçuyordu.

Suwol bir küfür savurdu. "Bu hafta bu ikincisi." Uçağın suyun üzerinden geçişini izlerken kaşlarını çatmıştı.

"Çin uçağı mı?" Birkaç yıl öncesine kadar tüm savaş makineleri Japonlara aitti.

Genç adam başını salladı. "Amerikan."

Uçağın denize vuran gölgesi, suyun üzerinde dalgalanan siyah bir ikizinin oluşmasına neden olmuştu.

"Ne yapıyor?" Junja, gördükleri karşısında tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"Arama."

"Ne arıyor?"

"Orada olmayan bir şeyi."

Suwol, ufukta kaybolunca kadar uçağı izlemeyi sürdürdü. O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki Junja, akşam yemeğine yardım etmek için eve geri dönmeye karar verdi. Tam gitmek için bir adım attığında Suwol kendine geldi.

"Gelin, tapınağa gidelim."

Dağ tapınağı, bir devin baltasıyla ikiye yarılmış gibi görünen kayanın yosunlu tabakasından dışarı fırlayan pürüzsüz bir çıkıntıydı. Junja, büyük bir yükseklikten yuvarlanmış gibi görünen, üst üste yığılmış tırtıklı kayaların altında akan suyun sesini duyabiliyordu. Asma dalları ve eğrelti otları, kayalardan akan yeşil şelaleler gibi vadinin her iki yanından aşağı sarkıyordu. Ağaçların arasından yükselen güneş ışığı, havadaki her küçük böceği ve parçacığı aydınlatıyordu.

"Bu, kuyularımızı besleyenle aynı kaynak," dedi Suwol, Junja'nın tahminini doğrulayarak. "Su, yer altının derinliklerine dalmadan önce burada yüzeye yaklaşıyor." Saygıyla çıkıntıya doğru eğildi. "Yağmur yağdığında tapınak bir şelalenin arkasına gizlenir."

"Bugün dağ, durumu benim adıma kolaylaştırdığı için çok şanslıyım öyleyse." Junja, bel çantasına uzanmadan önce başını tapınağa doğru eğdi. Adak olarak sunması için annesinin ona verdiği bir avuç pirinci ve kuru çiğdeyi çıkardı. Yemişleri, çıkıntıya, kumla dolu küçük bir girintinin yanına yerleştirdi.

"Tütsü veya mum getirdiniz mi?" diye sordu Suwol.

Yanakları kızaran Junja, başını iki yana salladı. "Çok fazla yüküm vardı." Bu tür inceliklerin çok gerekli olmadığını bilmesine rağmen, hediyelerinin bu etkileyici tapınak için yetersiz olup olmadığını merak etti.

"Dağa tırmanmak için dökülen her ter damlası, bir tütsü

çubuğuna bedeldir." Genç adam, sanki açıklama yapıyormuş gibi resmi bir tavırla konuşmuştu.

"Bunu size kim söyledi?"

"Bir yerde okumuştum." Suwol cebine uzanıp bir mum çıkardı. "Sizin aksinize ben, dağı tırmanarak kendimi kanıtlamadığım için bunu da yanımda getirdim." Genç adam mumu kumların içine yerleştirdi. "Saygılarımı sunmak üzere size eşlik edebilir miyim?"

"Elbette."

Suwol mumu yakıp sunağın önünde Junja'nın yanına diz çöktü. Dua etmek için avuçlarını göğüslerinin önünde birleştirip gözlerini kapattılar.

Junja, tapınağın barışçıl, huzurlu ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Havada uçuşan yapraklar havayı canlandırarak nemli toprağın zenginliğini, suyun ışıltılı kokusuyla karıştırıyordu. Junja, minnettarlık duasını sessizce tekrarlarken, dağın yaşlı koruyucusunu elindeki ahşap değneği ve yanındaki kaplanla gözleri alev alev parlarken hayal etti. Koruyucu ruhu rüyalarında bütün biçimleriyle görmüş olan annesi, Junja'ya dağ ruhunun kendisini beyaz saçlı ve beyaz geyikli bir kadın olarak da gösterebileceğini söylemişti.

Suwol'le birlikte üç kez eğilip kalkarak dualarını tamamladılar. Gökyüzüne ve toprağa teşekkür etmeden önce, dört ana yöne doğru eğilerek selam verdiler.

Sunaktan uzaklaşırlarken Junja, Suwol'ün sessizliği bozmasını bekledi. Boğazını temizledi ama genç adamdan bir ses çıkmayınca merakına yenik düşerek aklındaki soruyu dile getirdi. "Mumu yakmak için ne kullandınız? Çakmak

mıydı?" Suwol, bir kibrit değil, Junja'nın köyündeki adamlardan birinde gördüğü çakmağı andıran küçük bir nesne kullanmıştı. Adam Amerikan yapımı *Zippo*'suna o kadar düşkündü ki kimsenin ona dokunmasına bile izin vermezdi.

Suwol, cebinden ince bir silindir çıkarıp ona uzattı. "Denemek ister misiniz?"

Junja, dokunduğunda buz gibi olduğunu fark ederek şaşırdığı pirinç çakmağı nazikçe kaldırdı. "Sıcak olacağını düşünmüştüm. Bununla nasıl ateş yakıyorsunuz?"

"Kıvılcım çıkarmak için çakmak taşı tekerleğini geri çekmelisiniz," diyen Suwol, nasıl yapılacağını gösterdi.

Junja, ikinci denemesinde çakmağı ateşledi. Bu, o kadar hoşuna gitmişti ki nefesinin kesildiğini hissetti. "Ne kadar zekice. Bunu nereden buldunuz?"

"Boş bir mermi kovanından... Avusturyalı askerler tarafından yapılmış. Çakmak, babamdan önce Japon bir generale aitmiş. On sekiz yaşına girdiğimde onu bana verdi."

Küçük nesne aniden elini yakmış gibi hisseden Junja, çakmağı aceleyle Suwol'e geri uzattı. "General, babanızın tanıdığı biri miydi?" diye sorarken sözlerini dikkatle seçmeye özen göstermişti.

Suwol, kaşını kaldırdı. "Babamın, Japonlarla generallerden hediye alacak kadar samimi olup olmadığını mı soruyorsunuz? Eğer öyleyse, cevap hayır. O pislik Hirohito askerlerini buradan çektiğinde çakmak geride kaldı," dedi Suwol öfkeyle.

Junja rahat bir nefes aldı. Ailesindeki herkes, Japonlardan nefret ediyordu ve bir zamanlar kan emicilere ait

olan her şeye dokunmayı reddediyordu. Onlarla iş birliği yapan hainler hırsızlardan daha alçaktı. "Gittikleri için mutluyum."

Suwol, başını sallayarak onayladı. "Ben de." Ancak birden yüzü kararır gibi oldu. "Ama onların yerine geçenler de aynı derecede kötü olabilir."

Siyasi konular hakkında konuşmaması için uyarılmış olan Junja, konuyu değiştirdi. "Bana eve dönüş yolunu gösterir misiniz, lütfen? Annenizin mutfaktaki görevlerimden kaçındığımı düşünmesini istemiyorum."

Beşinci Bölüm

O gece akşam yemeği, insanlar kadar çok *banchan** ile dolu olan bir köy şölenine benziyordu. Suwol'ün annesi, en büyük oğlun karısı olarak otoritesini kullanıyor ve mutfaktaki tüm kadınlara nazik bir gülümseme eşliğinde emirler veriyordu. Junja'nın gördüğü en güzel cilde sahip olan ufak tefek, etine dolgun, gamzeli ve güzel kadın, yumuşak aksanıyla herkesten ayrılarak Jeju'dan olmadığını da belli ediyordu.

"Küçük Teyze, fasulye filizi çorbandan biraz daha getirebilir misin? O kadar güzel ki bir tencerenin yeterli olacağını sanmıyorum."

"Won-Bin'in annesi, o Frenk soğanı *kimchi*'si bozulmuş olabilir. Yola çıkmadan önce tadına bakabilir misin, lütfen?"

Bahar havası çok ılıman olduğu için Suwol da dâhil olmak üzere erkekler dışarıdaki ana avluda yemek yerken, kadınlar ve çocuklar da mutfak avlusunda yemek yiyorlardı.

Suwol'ün annesi Junja'ya bir kâse *gosari* ikram etti. "Bu eğrelti otlarını dağdaki özel bir yerden seçiyoruz.

---

* Banchan, Kore mutfağında pişmiş pilav ile birlikte masanın ortasına servis edilen küçük yan yemekler için kullanılan bir tanımdır.

Oradakilerin tadı eşsizdir. Annen buraya geldiğinde en çok severek yediği yemek bu. Denesene!"

Junja, kendini suçlu hissederek tereddüt etti. Şimdi annesinin neden arkadaşını ziyaret etmek için dağa yolculuk yaptığını anlıyordu. İkisi, bu ufak tefek kadın Jeju'ya genç bir gelin olarak ilk geldiğinde tanışmışlardı; o zamandan beri de çok yakındılar. Suwol'ün annesi Junja'yı sıcak bir şekilde karşılamış olsa da arkadaşını göremediği için uğradığı hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "En azından sana annenmiş gibi davranmama yetecek kadar ona benziyorsun," demişti. Junja, akşam yemeği hazırlığına yardım ederken kadın, Junja'ya annesinin sağlığı ve işi hakkında hâl hatır sormuştu.

Suwol'ün annesi *gosari* kâsesini uzatarak tekrar üsteledi. "Haydi! Ye!"

Junja, kibarlık olsun diye küçük bir lokma aldı. Etli kahverengi dallar yumuşaktı ve topraksı bir tadı vardı. "Çok lezzetli!"

"O zaman daha fazla yemelisin." Suwol'ün annesi, yemek çubuklarıyla tuttuğu kocaman bir parça eğrelti otunu Junja'nın pirinç kâsesine bıraktı.

"Bu çok fazla!" Akşam yemeğinde tüm ailesine yetecek kadar çok eğrelti otu görmek Junja'nın nefesini kesmişti.

"Annen bu miktarın iki katını yiyebilir!" Kadın gülümserken yanaklarındaki gamzeler yeniden ortaya çıktı. "Kıyıdaki insanlar için deniz yosunu neyse, dağdaki insanlar için de *gosari* odur." Junja'nın sargılı ayaklarını işaret etti. "Ayakların şimdi daha iyi mi? Bu bal merhemi çok etkilidir."

"Hiç acımıyorlar, sorduğunuz için teşekkürler. Bence suyun da yardımı oldu. Dağdaki kaynak şimdiye dek gördüğüm en güzel yer."

Suwol'ün annesi güldü. "Suwol'ün babası da hep bunu söyler. Yine de ben, mutfağımın avlusundan ayrılmadan suyu tencerenin içine dökebilmek isterdim. Bu, ağır sürahilerle su taşımaktan çok daha güzel olurdu, değil mi?"

"Ah, bu çok güzel olurdu," diyerek iç çekti Junja. Toprak çömlekleri köydeki kuyudan gelen suyla dolu tutmak onun göreviydi. Bu yolculuğu, sırtına bağlı küplerin ağırlığı altında sendeleyerek günde iki kez yapıyordu.

"Dünya çok hızlı değişiyor." Suwol'ün annesi elini okşadı. "Bir gün köydeki her ev kuyuya bir boru ile bağlanacak. Bu gerçekleştiğinde, söz veriyorum, annen ilk sırada olacak!"

Mutfak avlusundaki bir gürültü kadınların dikkatini dağıttı. Suwol, Fıstık liderliğindeki bir grup küçük çocuk tarafından kuşatılmıştı ve hepsi havaya atılmak için çığlık atıyordu.

"Bu çocuğun burada ne işi var?" Suwol'ün annesi yerden kalkarak eteklerini düzeltti. Junja da onunla beraber ayağa kalktı.

Suwol, sağ bacağına yapışan küçük çocuğu sürüklerken iki kadına doğru topallıyordu. Annesine hitap etmeden önce Junja'ya başıyla selam verdi. "Karnını iyice doyurdun mu, anne?"

"En az senin kadar iyi."

"O zaman gerçekten fazlasıyla doymuş olmalısın." Suwol, karnını ovuşturarak geğirdi.

Kadın gülerek oğlunun koluna vurdu. "Erkeklerle birlikte olmalısın, burada çocuklarla oynamamalısın."

Suwol, bacağına yapışan çocuğu uzaklaştırmak için eğildi. Çocuğu yere bıraktıktan sonra poposuna bir şaplak attı. "Seninle sonra oynarım ufaklık. Büyük teyzenle konuşmayı bitirdikten sonra."

Suwol doğrulurken, Junja onun gözlerinin üzerine uzun bir saç telinin düştüğünü fark etti. Genç adam, annesiyle konuşurken saçı geri çekmişti. "Seogwipo'dan haberler getiren bir keşiş uğradı. Büyük bir bohça taşıyan genç bir kızın buraya sağ salim gelip gelmediğini sordu. Aynı kişiden bahsettiğinden emin olmak istedim." Suwol, Junja'ya döndü. "Buraya gelirken bir keşişle karşılaştınız mı?"

Junja başıyla onayladı. "Bana çiftçinin arabasındaki yerini verdi. Onun nezaketi sayesinde buraya zamanında gelebildim." Adama tekrar teşekkür edebilmeyi diledi. "O hâlâ burada mı?"

"Hayır, değil."

Suwol'ün annesi kaşlarını çatarak araya girdi. "Seogwipo'dan gelen ne tür haberler bir keşişi günün bu saatinde buraya uğramaya zorlar?"

Uzun boylu genç adam omuz silkti. "İlginç bir şey yok. Sanırım Junja'nın buraya sağ salim geldiğinden emin olmak istedi."

Suwol'ün annesi, küçük çocuğun başını okşayarak onu susturmaya çalışan oğluna keskin bakışlarla bakıyordu. Ancak açıklaması tamamen mantıklıydı, bu yüzden kadıncağız kötü haber olmadığına inanarak rahatlamıştı. "Ne kadar

da nazik biri," dedi. "Bir dahaki sefere onu yemeğe davet ettiğinden emin ol. Ah, şu erkekler! Görgü kurallarını ne zaman öğrenecekler!"

Suwol, annesinin öğütlerini duymazlıktan gelerek küçük çocukların onu avlunun dışına sürüklemesine izin verdi. Babasının, keşişi akşam yemeği için aralarına katılmaya davet ettiğini duymuştu ama adam bu teklifi pişmanlıkla reddetmişti. Keşiş, Suwol'ün endişeli babasına, tapınağa mümkün olduğunca çabuk geri dönmesi gerektiğini çünkü taşıdığı haberlerin bekleyemeyeceğini söylemişti: ABD ordusunun emriyle yüzlerce Jeju vatandaşı toplanıp hapse atılıyordu. İnsanlar uyarılmalıydı. Hazır olmaları gerekiyordu.

Junja, onu buraya, bir asilzade yerleşkesindeki ipek örtülerle dolu bir yatak odasına getiren günü hatırlarken, yumuşak yorganı okşayarak zevkle iç çekti. Yemek saatindeki tüm yemekler deniz kabukları yerine ahşap tabaklarda servis edilmişti. Yemeğin sonunda Suwol'ün annesi, cilalı bardaklarda Suwol ve amcalarının dağın tepesindeki gölden getirdikleri buz parçalarıyla soğutulmuş *omija* suyu dağıtmıştı. Junja, aynı anda beş lezzeti birden taşımasıyla ünlü dağ meyvesini ilk kez tatmıştı ve herkes onun şaşkın ifadesine gülmüştü.

Yang ailesinin reisi, yani Suwol'ün büyükbabası, onları ziyarete gelen Junja'ya göstermek için büyük bir tahta kutu getirmekte ısrar etmişti. Kutunun içinde binlerce kez dövülmüş çelikten yapılmış kavisli bir kılıç yatıyordu. Saraydan

bir yadigârdı. Joseon'un son gerçek kralının, kraliyet muhafızlarının en güvenilir üyesine armağanıydı. Yaşlı adam, tüm sadık muhafızların Japonlar tarafından öldürülmeden önce nasıl sürüldüğünü anlatırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bu manzara karşısında kayıtsız kalamayan Junja, yaşlı adama saygı göstermek üzere önünde reverans yapmış, yaşlı adam da bundan hoşnut olmuştu.

Kadınların mutfağı temizlemesine yardım ettikten sonra da Fıstık onu ahıra götürmüştü. Orada, akşam yemeğinden kalan artıklarla hayvanları beslemişlerdi. Küçük kız, iki güzel keçi yavrusundan birine dikkat çekerek bunlardan birini, esnemeye başlayan Junja'ya vereceklerini vaat etmişti.

Ana avlunun dışında Suwol'e rastladıklarında Fıstık, Junja'yı eve geri götürüyordu. Suwol, biraz temiz hava almak için derslerine ara vermişti. Parmakları lekeliydi ve gömleğine, kalbinin tam üzerine, mürekkep lekesi bulaşmıştı. Üçü birlikte pırıl pırıl gökyüzüne bakarak takımyıldızlarını aradılar. Suwol ve Junja aynı takımyıldızı –Büyükayı– sevdiklerini itiraf ederken Fıstık da Junja'ya misafir odasını göstermeye hevesli bir şekilde onun kolunu çekiştirip duruyordu.

Junja'yı o kadar sevmişti ki ona eşlik etmekte ısrar ederek ailesiyle yatmayı reddetti. Prenses ve Bebek lakaplı iki oyun arkadaşı da onunla birlikte olmalıydı elbette. Daha sonra Junja kendini bu üç küçük kıza, kör babasının tekrar görmesi için kendini deniz kralına feda eden fakir kız Simcheong'un hikâyesini anlatırken buldu.

Masalı zaten bilen kızlar, denizin altındaki sarayla ilgili ayrıntıları anlatması için ısrar ettiler. Hikâyenin sonu, deniz otlarının arkasına saklanan yengeçlerin, dev kabuklu arabaları çeken yunusların ve insanların peşinden koşan köpekler gibi sahiplerinin peşinden koşan ahtapotların betimlemeleri arasında kaybolup gitti.

Gece ilerledikçe, cırcır böceklerinin sesleri biraz daha yükseldi. Dalgaların sükûnetine alışmış olan Junja, bu gürültüde uykuya dalmakta zorlanıyordu. Dışarıdaki tuvalete yaptığı son yolculukta, ana evde aydınlanmış bir pencere olduğunu fark etmişti. Belki de orası Suwol'ün çalışma odasıydı.

Junja, odasının kapısını kapattı ve şiltenin üzerine sürünerek geri döndü. İpek yorganı tekrar kendi üzerine çekerken örtünün hafifliğine bir kez daha hayret etti. Böyle kalın bir yorganın ağır olması gerekirdi ama bu, üzerinde resmen tüy gibiydi. Fıstık ve iki küçük kuzeni yanında horul horul uyuyordu.

Cırcır böceklerinin gitgide yükselen sesi daha da tizleşiyor gibiydi. Junja, yorganı kulaklarının üzerine çekerek pozisyonunu değiştirdi. Suwol'ün henüz uykuya dalıp dalmadığını merak ediyordu ama sonra aptallık ettiği için kendini azarladı. *Baksa* olmak için hazırlanan biri gece geç saatlere kadar fenerlerle çevrili bir şekilde çalışıyor olurdu. Muhtemelen kitaplara danışıyor ve uzun tahta bir fırçayla pirinç kâğıdına yazılar yazıyordu. Büyük ihtimalle odaklanmış bir şekilde yüzünü buruştururken, inatçı siyah saçlarını alnının etrafındaki bir kafa bandıyla gözlerinden uzak tutuyordu.

Ertesi sabah kadınlardan biri, bir o yana bir bu yana döndükten sonra sonunda deliksiz bir uykuya dalmış olan Junja'yı uyandırdı.

"Bu saate kadar uyuduğum için özür dilerim! Horozların ötüşünü bile duymadım!" Junja, bu kadar dikkatsiz ve tembel göründüğü için utanmıştı. Yatağını toplamaya başladı. Küçük kızlar görünürde yoktu.

"Dağ havası alışkın olmayanı etkiler," dedi kadın. "Bu iyi bir şey çünkü geri dönüş yolculuğun için iyi dinlenmiş olacaksın. Ayakların için daha fazla merhem ve yeni sargı bezi getirdim. Eve döndüğünde, ayaklarını deniz suyuna sokup güneşte kurut. Mutfakta, küçük kaplardan birinde yulaf lapası var. Keyfine bak. Fıstık, keçi yavrusunu sana getirecek."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Junja, naftalin kokulu tahta sandığa geri dönmeden önce güneşte dövülüp havalandırılacak olan yatak takımıyla odadan ayrılırken, gülümseyen kadını başını eğerek selamladı.

Mutfak boştu, taş ocağın yanındaki küçük bir oyuğa kıvrılmış olan Boshi hariç... Köpek, Junja'nın üzerine koşmadan önce tüylerini titreterek gerindi, ardından kuyruğunu sallayıp patisini Junja'nın dizine koydu.

Köpeğin koyu gözleri, genç kızın yediği her lokmayı takip ediyordu. Junja kahvaltısını bitirdiğinde, parmağını kâsenin etrafında gezdirdi ve yalaması için köpeğe uzattı.

"Boshi karnını doyurmak istediğinde epey ikna edicidir." Suwol, kapıda durmuş sırıtıyordu, elinde baston, sırtında da

bohça vardı. "Size köyünüze kadar eşlik edeceğim çünkü yapacak işlerim var. Annemle babam aile tapınağında saygılarını sunuyorlar, bu yüzden annem size hoşça kal dediğini iletmemi istedi."

Hissettiği bu mutluluk da neyin nesiydi şimdi? Junja, bu ani duygu dalgası karşısında şaşırmıştı. "Annenize şahsen veda edemediğim için üzgünüm. Misafirperverliği için ne kadar minnettar olduğumu lütfen ona iletin," derken içtenlikle başını eğdi.

O sırada Fıstık da mutfağa girdi. Siyah bir keçi yavrusunun boynuna bağlanmış ipi elinde tutuyordu. "Senin için en sevdiğim ikinci yavruyu seçtim çünkü bu, çok zeki olan ve beni, benden ayrılamayacak kadar çok seven diğerinden biraz daha şişman." Küçük kız, hayvancığı kucağına almak için eğildi ve onu birden irkilen Junja'ya uzattı.

Suwol göz kırptı. "Merak etmeyin. Birkaç gün önce sütten kesildi. Şimdilik size hiçbir sorun çıkarmaz." Junja'ya, kaynak suyuyla dolu olan su kabağını ve yükü hafiflemiş olan sepeti uzattı. Yavruyu da kız kardeşinden alıp tekrar yere bıraktı.

"Fıstık, annemle babama söyle, gecikecek olursam saman çiftçisiyle haber gönderirim. Ben yokken Boshi'ye iyi bak, tamam mı?"

Küçük kız başını salladıktan sonra kollarını Junja'nın beline doladı. "Geri gel ve yakında bizi tekrar ziyaret et."

Junja, Fıstık'ın saçını düzeltti. "Sen de beni ziyarete gelebilirsin, deniz kralının sarayını birlikte ararız."

"Söz mü?"

"Söz."

Altıncı Bölüm

Junja, Suwol'ün yanında dağ yolunda yürürken hayretler içindeydi. Dün sabahtan beri o kadar çok şey olmuştu ki sanki başka bir hayata aitmiş gibiydi. Kendiyle ilgili bir şeyler değişmiş gibi hissediyordu, sanki bir günde koca bir yıl büyümüştü.

Suwol, sanki düşüncelerini duymuş gibi aklından geçenleri dile getirerek genç kızı şaşırttı. "Bazı günler geçip gidiyor ve hayatımda hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor. Uyan, ders çalış, iş yap, ye, uyu. Sonra aynılarını tekrarla ama dün öyle değildi. Ve bugün de farklı hissettiriyor."

Junja gülümsemekten kendini alamadı. Keçi yavrusu ipini gererken toprağın nemli kokusunu içine çekti.

O sırada Suwol aniden durdu. "Size göstermek istediğim bir şey var. Eve dönmenizi geciktirir ama bence çok hoşunuza gider. Görmek ister misiniz?"

"Neymiş o?"

"Bu soruya cevap vermezsem sorun olur mu? Size sürpriz yapmak istiyorum. Memnun kalacağınıza söz veriyorum."

Junja güldü. "Şimdi o kadar merak ediyorum ki evet demek zorundayım. Çok geçe kalmadığımız sürece... Anneme bugün ona yardım edeceğime söz verdim."

Genç adam sırıttı. "Pişman olmayacaksınız." Etrafı inceledi ve aradığını bulana kadar bastonunu çalıların içinde dolaştırdı. Gövdesinin alt kısmında bir boğum olan her daim yeşil bir ot bulunca duraksadı. "Ana yoldan burada ayrılıyoruz." Bir dalı kaldırarak Junja'nın altından geçmesi için işaret etti.

İkisi birlikte birkaç adım boyunca yan yana yürüdüler, ta ki dar yolun mecbur bıraktığı yakınlığın bilincinde olan Junja, Suwol'ün önderlik etmesine izin vermek için yavaşlayana kadar.

Arkasına bakan Suwol boğazını temizledi. "Ayaklarınız nasıl? Umarım sizi rahatsız etmiyorlardır."

Junja, bu genç adamın onun için endişelenmesini şükranla karşılıyordu. "Sargılar o kadar kalın ki muhtemelen bir taş tarlasında yürüsem bile hiçbir şey hissetmem."

"İyi... Çünkü ayaklarınız ağrıyor olsaydı sizi sırtımda taşırdım." Suwol tekrar arkasına baktı. "Acımadıklarına emin misiniz?"

"Oldukça eminim." Junja, bir taşı tekmeleyerek ona canının acımadığını kanıtladı.

"Çok rahatlamış olmalısınız." Suwol'ün adımları aniden hızlanınca Junja, ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Genç kız başka bir şey söylemediği için, Suwol, aklına gelen ilk soruyu sormadan önce dilini elinden geldiğince uzun bir süre tutmaya çalışmıştı. "Tüm deniz kızları sizin gibi güçlü mü?"

Onunla kedi beşiği oyunu oynayan zayıf bir kızın hatırası yüzünden gözleri dolan Junja, gözlerini kırpıştırırken Suwol yüzünü göremediği için rahattı.

"Biz... Zayıf olmayı göze alamayız."

"Ne zamandır bu işi yapıyorsunuz?"

"Beş yıldır." Junja, Suwol'ün sırtına bakarken onun kadın işlerine meraklı, garip bir erkek olduğunu düşündü.

"Kızlar kaç yaşında dalmaya başlıyor?"

"Yürüyebildiğimiz anda yüzmeye başlarız ama on üç ya da on dört yaşına gelene kadar dalmayız. Vücudumuzun biraz yağlanmasını bekleriz. Aksi takdirde su çok soğuk gelir. Bu yüzden dalışları kadınlar yapıyor, suda erkeklerden daha uzun süre kalabiliyoruz."

Suwol arkasını döndü. "Bu doğru mu? Yoksa herkes inanana kadar tekrarlanan o kocakarı hikâyelerinden biri mi?"

"O zaman neden bütün dalışları biz yapıyoruz? Erkekler kadınlardan daha çok çalıştığı için olmadığı kesin."

Junja'nın sesindeki öfkeden korkmayan Suwol, sorgusuna devam etti. "Kaç yaşındasınız?"

Junja, kibar olmak adına, "Koyun yılında doğdum," diye cevap verdi.

"Ben de ejderha." Yıl avantajından ötürü memnun görünen genç adam, hitabını da hemen değiştirmişti. "Dalmak... Nasıl bir şey sence?"

Suwol'ün aniden resmi konuşmayı bırakması, bir kadın olarak böylesi bir özgürlüğe sahip olmayan Junja'yı şaşırtmıştı. Genç adamın onu küçümseyip küçümsemediğini merak etti ama Suwol, onu aşağı görüyormuş gibi de

konuşmuyordu. Bu genç âlimin ona bir arkadaş gibi davrandığını kabul etmeye karar verdi ve ruh hâli biraz da olsa düzeldi.

"Dalış her zaman soğuk ve yorucudur fakat aynı zamanda eğlencelidir, özellikle hasat bol olduğunda."

"Tehlikelidir de, öyle değil mi?"

Junja yine o zayıf kızı düşündü, masmavi olmuş buz gibi vücudunun suyun üstünde nasıl süzüldüğünü... Büyükannesinin söylediği gibi, deniz acımasızdı.

"Bu, kadere ve Tanrı'nın seni koruyup korumadığına bağlıdır." Junja, derin bir nefes aldı. "Bazı kızlar ilk dalışlarında ölürler ama binlerce kez dalmış olan, karada zorlukla yürümelerine rağmen denizde herkesten hızlı yüzebilen yaşlı nineler vardır." Tıpkı kendi büyükannesi gibi.

Suwol hemen cevap vermeyince Junja, belki de sonunda genç adamın merakını giderdiğini düşündü.

Fakat çok geçmeden başka bir soru daha geldi. "Yüzeye çıktığınızda çıkardığınız o ıslık sesi... Bunu neden yapıyorsunuz?"

"*Sumbisori* mi?" Sadece yaptığımız bir şey işte, diye düşündü Junja, kendisine öğretilenleri hatırlamaya çalışırken. "Bu sesi içimizdeki bütün pis havayı atmak için çıkarıyoruz. Ayrıca diğer dalgıçlara su yüzüne çıktığımızı bildirmek için."

Suwol yeniden durdu. Sırıtıyordu ve gülümsemesi, yüzünün garip hatlarını yeniden düzenleyerek Junja'nın gülümsememesini imkânsız kıldı. "O sesi şimdi çıkarabilir misin?" Bastonunu yere dayayıp bekledi.

"Burada mı?"

"Evet!" Suwol'ün gözleri parlıyordu.

Junja biraz düşündü. Bu parlak dağ yamacı, suyun gölgeli derinliklerine benzemiyordu. Denize dalmadan ve vücudu çaresizce ihtiyaç duymadan aynı sesi çıkarmak mümkün müydü? Genç adam ona böyle bakmaya devam ederse asla yapamazdı. Yanakları kızardı. "Öncelikle arkanızı dönmek zorundasınız."

Suwol hemen dediğini yaptı. "İstediğin kadar bekle. İşin bitene kadar burada duracağım."

Junja gözlerini kapattı ve karnının derinliklerine hava çekti. Suyun içine düştüğünü hayal etti. Su, şu an üzerinde durduğu dağ kadar canlı ve engindi. Ellerini uzatarak yukarıdaki ışığı aradı. Tuttuğu nefes, göğsüne doğru çırpınmaya başladı ve Junja nihayet onun dudaklarına doğru yol bulup kaçmasına izin verdi.

Keçi yavrusu ciyaklayarak zıplarken, ağaç dallarındaki kuşlar havaya fırladı. Şaşkınlıkla dolu bir anlık sessizlikten sonra, dağ her zamanki şamatasına devam etti: Böcekler vızıldadı, kuşlar cıvıldadı, yapraklar hışırdadı.

Suwol, yeniden Junja'ya doğru dönerken, "Vay canına, tıpkı bir şahin gibi ötüyorsun," dedi. Gülümsemesi o kadar genişti ki gözleri kaybolmuştu.

Junja ise utançtan ve heyecandan kıpkırmızı olmuştu.

Tepedeki karga, Halla Dağı'nın ormanlarında yürüyen genç adamla kızı merak ediyormuşçasına ikinci kez başlarının

üzerinden uçarak geçti. Durmasına değecek kadar ilginç bir koku ya da parlak bir mücevher bulamayınca da hayal kırıklığı içinde yüksek sesle gaklayarak uçup gitti.

Suwol'ün eli omzuna dokunduğunda, Junja neredeyse havaya zıplayacaktı. Genç adamın sesi kulağına o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Şuraya bak."

Suwol, yerden dışarı fırlamış küçük bir filizi işaret ediyordu.

"*Gosari*." Kollarını iki yana açtı. "Burası benim gizli yerim. Burası daha sıcak olduğu için eğrelti otları daha erken tomurcuklanıyor. Bir saatliğine dursak, annen için eve götürebileceğin kadar toplayabiliriz. Böylece bütün yaz *gosari* yiyebilirsiniz."

Genç adam, yeşil otların arasına adım attı ve çimenlerin üstüne çömelip iki büyük kumaş parçasını yere serdi. "Biri benim, biri senin için." Yanındaki yere işaret etti.

Junja, Suwol'ün yanına çömelip kumaşlardan birini kendine doğru çekti. Kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Neden bu kadar gürültü çıkıyordu? Yoksa Suwol de duyabiliyor muydu?

"Bu bıçağı kullanabilirsin." Suwol, keskin ucu ondan uzak tutmaya özen göstererek bıçağı yere bıraktı.

Bütün bunları sırf onun için mi planlamıştı? Junja'nın kalbinin derinliklerinde, ona tamamen yabancı bir his çiçeklendi. Bu his oldukça yumuşak ve sıcacıktı.

İkisi hiç konuşmadan, yan yana, Suwol'ün, genç kızın serin dağ havasına karışan vücut sıcaklığını hissedeceği

kadar yakın bir şekilde çalıştılar. Junja da genç adamın nefes alış verişlerini hissedebiliyordu. Bıçakları sapları keserken, elleri eğrelti otlarını koparıyordu.

Gökyüzünde küçük bulutlar kümelenip güneş biraz daha yükseğe tırmanırken ikisi gülüşerek mırıldandılar. Taze ve gevrek *gosari*, kumaş karelerinin üzerini dolduruyordu.

Suwol'ün elleri birden durdu.

Gitme zamanı, diye düşündü Junja. Gözlerini kapattı ve oradan ayrılmak istemeyerek iç çekti. Elinde olsa, bu sessiz, yeşil anda sonsuza dek yaşardı.

Suwol kıpırdanarak genç kıza yaklaştı, öyle ki Junja onun misk kokusunu alabiliyordu. Teni aniden uyanışa geçerek karıncalandı. Nefes almakta zorlanıyor, hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Genç adamın parmağı hafifçe yanağına dokundu.

Sesi o kadar yumuşaktı ki Junja, onun ağzından kelimelerin gerçek mi yoksa hayal mi olduğundan emin değildi.

"Seni dağda ilk gördüğümde senin bir *gumiho** olduğunu düşünmüştüm. Çok ateşli ve vahşi." Suwol yutkundu. "Ve dün gece yıldızlara baktıktan sonra... Sanki aklımı tamamen yitirdim." Parmağı, genç kızın dudağının kıvrımını izliyordu.

Junja başını kaldırdı.

Suwol'ün gözlerinde kendi yüzünün yansımasını gördü. Onun burada, dağda olduğunu bilmeden hayatı boyunca deniz kenarında nasıl yaşamıştı?

---

* "Dokuz kuyruklu tilki:" Kore mitolojisinde geçen bir yaratıktır. Efsaneye göre, insan formunu alabilmesi için yüz insanın kalbini yemesi gerekir. İnanılmaz güzeldir ve bir resme hapsedilmiştir. Kurtulması için birinin resimdeki tilkiye dokuz tane kuyruk çizmesi gerekir.

Genç adamın yüzüne doğru kaldırdığı elleri titriyordu, neden sonra durdu. Yanaklarının kızardığını hissetti. Yüzünü gizlemeye çalışarak, eğrelti otlarıyla ilgilenmek için uzaklaştı.

Suwol de ellerini hemen çekti. "Özür dilerim. Haddimi aştım. Üzgünüm. Lütfen, bana kızma."

Genç kız başını iki yana salladı. Hissettiği şey kızgınlık değildi ama aynı derecede sıcak ve yoğundu. Annesi ne düşünürdü? Junja, annesinin öfkeyle çarpılmış yüzünü neredeyse görebiliyordu.

"Sen de benim kadar mutlu hissetmiyor musun?" Suwol, endişeli görünüyordu.

Junja ise hem mutluydu hem de korkuyordu. Bu nasıl bir mutluluktu ki endişenin gölgesinde kalabiliyordu? Ormandaki çalılıklara baktı. Biri onları izlediyse, neye tanık olmuştu? *Suwol'ün parmakları yüzüne değiyor. Junja'nın eli havaya kalkıyor ve sonra duruyor*. Utanç verici bir şey değildi. "Biri sizi duyabilir," diyerek genç adamı susturdu. Mutluluk ya da şans hakkında konuşarak kadere kafa tutmak asla iyi bir fikir değildi.

Suwol güldü. "Batıl inançlı biri değilim."

Neyse ki Junja da gülümsemeyi başardı. "Aptallık ediyorum, değil mi?" Yine de titremesine engel olamıyordu. Güneş bulutun ardına mı geçmişti?

Eğrelti otu bohçalarını bağlarken, genç kızın üstüne bir ağırlık çöktü. Suwol elini tuttuğunda bile içine doğan kötü hisse engel olamamıştı.

"Yaşamak istediğin hayatı hiç düşündün mü?" Suwol, bastonuyla çalıları dürtükleyebilmek için Junja'nın elini bıraktı. Aralarındaki temas kesilince Junja'nın endişesi biraz daha arttı, bu yüzden Suwol elini tekrar tuttuğunda onun elini sıkarak gülümsedi.

"Ne demek istediğinizden emin değilim." Junja, Suwol'ün garip sorusu karşısında şaşkına dönmüştü. Hayat, hayatta kalmak, sorumluluk almak, ailesine bakmak ve onları beslemek için çalışmak demekti. Her zaman yapılması gerekeni yapmıştı. Su işleri, ev işleri, saha çalışmaları, okul işleri... Annesinin de her zaman söylediği gibi, Jeju'daki bir kadın için hayat sadece işten ibaretti.

"Demek istediğim, annen ve büyükannen gibi bir *haenyeo* olmak istiyor musun? Yoksa başka bir şey yapıp tamamen farklı bir hayat mı yaşamak istiyorsun?"

Soruların barındırdığı varsayımlar Junja'yı şaşırtmaya devam ediyordu. Suwol, bir kadın olarak onun böyle konularda başka seçeneği, seçme şansı olduğunu mu düşünüyordu? Sıkıcı görünmek istemeyerek sözlerini dikkatlice seçti. "Annem her zaman bir sonraki hayatında bir *haenyeo* olarak doğmak istemediğini söyler. Belki ben de istemezdim."

"Sana bu hayatı soruyorum, sonrakini değil."

Junja omuz silkti. "Bu hayatta, ben bir *haenyeo*'yum."

Suwol'ün adımları konuştukça uzuyordu. "Babamın ailesi her zaman dağda yaşadı. Kimse oradan ayrılmadı. İlk giden ben olmak istiyorum. Amerika'ya gitmek istiyorum."

Junja için saksağanların sırtında aya uçmak daha kolaydı. "Neden Amerika?"

Suwol olduğu yerde durdu. "Amerika'daki insanların sularını çekmek veya pompalamak zorunda olmadıklarını biliyor muydun? Tek yaptıkları metal bir sapı çevirmek, sonrasında su doğruca evlerine akıyor."

Junja böyle bir cihazı hayal etmeye çalıştı ancak evi su basmadan nasıl çalışacağını anlayamıyordu.

"Yemin ederim doğru. Ve işte daha şaşırtıcı bir şey: Borulara bağlı porselen tuvalet kullanıyorlar. İşlerini bitirdikten sonra bir kolu çekiyorlar ve her şey akıp gidiyor."

"Nereye gidiyor?"

"Domuz ağılına gidiyor olabileceğini düşünmüştüm," dedi Suwol, "ama görünüşe göre temizlenmesi için çok uzak bir yere gidiyormuş."

"Öyleyse domuzlar ne yiyor?"

"Görünüşe göre, Amerika'da öyle çok yemek var ki domuzlarını mısırla besliyorlar."

"Size inanmıyorum."

Suwol derin bir nefes aldı. "Aslında bu konuşmaya hayvanların ne yediğini konuşmak için değil, fikrini sormak için başladım. Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Yoksa sen de Amerika gibi bir yere gitmek ister misin?"

Ona katılmasını mı istiyordu? Junja böyle bir şeyi düşünmeye bile cesaret edemezdi. "Orada ne yapardınız?"

"Üniversitelerinden birinde İngilizce öğrenmek isterdim. İlk yapacağım şey bu olurdu."

"Amerika hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?"

"Jeju'yu ziyaret eden misyonerleri hatırlıyor musun?"

Kim unutabilirdi ki? Şikâyet etmeye hiç hakları olmamasına rağmen, Japon subaylar onlar yüzünden resmen kıyamet koparmışlardı. Köyde, çocukların ücretsiz olarak gidebileceği bir okul açan bu garip insanlar hakkında söylentiler vardı.

Suwol konuşmasına devam etti. "Misyonerler birkaç gün bizimle kaldılar. Babam onların hikâyelerini dinlememe izin verdi. Birçok şey anlattılar. Özellikle de inançları hakkında."

Junja da bunu duymuştu. Komşu köydekilerin tamamı, Japonları topraklarından süren Tanrı ile ittifak kurmak için aniden inancını değiştirmişti. Vaizleri, Junja'nın köyünü sık sık ziyaret ederek herkesi kendi inandığı Tanrı'nın, Kore'nin bütün tanrılarından daha güçlü olduğuna ikna etmeye çalışmıştı.

"Büyükannem aklı başında olan herkesin, Jeju tanrılarının yabancı bir tanrının buraya karışmasına izin vermeyeceğini bileceğini söylüyor."

Suwol, bastonuyla patikadaki bir taşı yuvarlayarak uzaklaştırdı. "Herkes tanrılara ve ruhlara inanmaz. Bazı insanlar sadece fiziksel dünyanın var olduğuna inanır."

Junja'nın gözleri iri iri açıldı. Kuşlar havada uçardı. Balıklar suda yüzerdi. İnsanlar karada yaşardı. Ve ruhlar, insan ve hayvan dünyasına istedikleri gibi girip çıkarak gölge âleminde yaşarlardı.

"Bu insanlar kötü şansı nasıl açıklıyor? Talihi? Tesadüfleri? Öldüğümüzde ne olacağını düşünüyorlar?" Junja, böyle insanların var olduğuna inanamıyordu.

Suwol omuz silkti. "Öldüğümüzde gittiğimizi düşünüyorlar. Bu kadar. Son."

Junja ürperdi. Ona göre ruhların varlığına inanmayan insanlar, gözleri olmadan doğan bebekler gibi temel duyuların birinden yoksundu. Ruh dünyasını inkâr edenler merhametten ve onları tamamen insan yapan unsurdan da mahrum olsa gerekti. Eylemlerine yön verecek bir ruhu olmadığını hayal bile edemiyordu.

Olasılıkları düşünen Junja korkuya kapıldı. Annesinin, başıboş düşüncelerin kötü şans getireceğini hatırlatarak onu azarlayan sesini âdeta duyabiliyordu. İyi şans getireceğine inandığı bir cümleyi sessizce mırıldandı.

Yedinci Bölüm

Ana yolun aşağısındaki kiraz çiçeği ağaçları bütün çiçeklerini dökmüştü ve eskiden pembe olan çiçekler kahverengiye dönüşerek lime lime olmuşlardı. Junja'nın bir gün önce tanıştığı polis memuru artık geçidi korumuyordu. Onun yerine, ön dişleri eksik olan ve onları sorgularken kendini kaşıyıp duran zayıf bir adam vardı. Junja, deniz kulağı ve keçi yavrusu ile ilgili açıklamasının yarısına geldiğinde, adam geçmeleri için işaret etti.

"Tamam, tamam. Devam edin."

İşitme mesafesinden çıktıklarında Suwol küfrederek yeşil çalılıklara dalmış olan keçiyi korkuttu. "Pislikler. Amerikalılar onlara silah verdiği için kendilerini sert sanıyorlar. Bir tankerle Seul'e gidip Han Gang Köprüsü'nden geçen bütün anakaralıları sorgulasam yeridir."

Junja, Suwol'ün öfke patlamasına kulak misafiri olabilecek biri var mı diye etrafa baktı. Yaklaşmakta olan yeşil renkli bir askeri motosiklet görünce irkildi. Ormandaki gölgelere baktı. Ağaçların arasında milliyetçi askerler de mi saklanıyordu? Suwol'ün kolunu çekip onu susturdu.

Motosiklet onlara ulaştığında yavaşladı. Asker, konuşmadan önce gözlüğünü çıkardı ve motosikletin yanındaki boş sepeti işaret etti. "Siz ikiniz binmek ister misiniz?" Aksanı adamın yerli olduğunu gösteriyordu. "Seogwipo'ya gidiyorum, eğer gideceğiniz yer orasıysa..."

Suwol, genç motosiklet sürücüsüne gözlerini dikerek baktığı için Junja cevap vermeye karar verdi. "Ben yol üzerindeki Lonely Rock Köyü'ne gidiyorum. Ama o, Seogwipo'ya gidiyor."

Suwol araya girdi. Kısık bir sesle ama kibarca, "Neden o üniformayı giyiyorsunuz efendim?" diye sordu.

Genç asker, kısa süre önce kesilmiş saçlarını karıştırdı. Güneşten kararmış yüzü hoş görünüyordu ve elleri nasırlıydı. "Bu konuda bir seçeneğim olduğunu mu düşünüyorsun? Erkekleri askere alırlarken neredeydin? Dağda saklanıyordun, değil mi?" Junja'ya göz kırptı ve komik bir şaka yapmış gibi güldü. "Binmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" Junja başıyla onaylayınca sırıttı.

Suwol, elini sallayarak adamı geçiştirdi. "Amerikan motosikletine binmek istemiyoruz."

Junja, hızla itiraz etti. "Evet, istiyoruz." Suwol'e döndü. "Daha önce hiç böyle bir şeye binmemiştim."

"Binmene gerek yok. Benim de..." Genç adam kollarını kavuşturdu.

Kız kaşlarını çattı. "Başka biri gelmeden önce saatlerce yürümek zorunda kalabiliriz."

"Bana uyar. Tüm yolu yürümeyi tercih ederim."

"Ben etmem." Junja, bohçasını sepete koydu ve keçi yavrusunu kaldırmak için eğildi.

Suwol, Junja ve keçinin motosikletin sepetine yerleşmesini izlerken küplere binmişti. Motosiklet sürücüsü, genç kıza bir gözlük uzattıktan sonra Suwol'e bakıp omuz silkti. "Gelmek istiyorsan arkama oturup gözlerini kapatman gerekecek. Seçim senin."

Junja'nın motosiklete onsuz bineceği anlaşılınca, Suwol mümkün olan son ana kadar bekleyip adamın arkasına atladı. Ancak kollarını sürücünün bedenine dolamak yerine, koltuğun arkasına tutunmayı tercih etti.

Genç sürücü, motorun gürültüsü yüzünden bağırarak, "Bu genç kız senin kardeşin, değil mi?" diye sordu Suwol'e sepeti göstererek.

Suwol'ün cevabı gürültüde kayboldu ama sürücü zaten duymak istediğini duymuştu. "Hareketlerinden belli. Samimi gibisiniz. Sevimli bir kız. Sence benim gibi birini tercih eder mi?"

"Bundan şüpheliyim."

"Tipik bir ağabey. Fazla korumacı olma. Onun bir kız kurusu olmasını istemezsin." Neşeli gülümsemesiyle onu motoru gazlayıp hızlandırmaya teşvik eden Junja'ya baktı. "Hızlı gitmeyi seviyor, değil mi?"

Motosiklet öne doğru atılınca sürücüye yapışan Suwol, tutuşunu sıkılaştırdı.

"Sakin ol, *ohrabang*. Bu şeyi sürmek için nefes almam lazım. Seogwipo'da ne işin var?"

"Getir götür işleri."

"Bu herhangi bir şey olabilir." Sürücü, Junja'ya baktı. "Kız kardeşinin hatırına sana bir ipucu vereyim. Şu anda şehirde ortam biraz gergin. Uzak durmak isteyebilirsiniz ama bunu benden duymadınız. Aslında beni hiç görmediniz ve sizi hiçbir yere bırakmadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Suwol yutkundu. "Neler oluyor?" Keşişin yanılıyor olduğunu ummuştu.

"Komünistler hapse atılıp sorgulanıyor."

"Komünistlerin kim olduğunu nereden biliyorlar?"

"Ah, kendi yöntemlerimiz var. Çoğu zaman sadece gözlerine bakarak anlayabilirsin."

"Bu epey yanlış bir yöntem gibi görünüyor."

"Bu bir komünistin söyleyeceği bir şeye benziyor. Komünist değilsin, değil mi? Çünkü öyle olsaydın seni rapor etmem gerekirdi."

"Ben de senin gibi bir Jeju yerlisiyim. Ve onun gibi." Suwol, dirseğini sepete doğrulttu.

Genç asker, Junja'ya baktı ve motosikleti bir kez daha hızlandırdı. "Kız kardeşin komünist olamayacak kadar güzel, öyleyse sanırım sen de değilsin."

Motosiklet kükreyerek uzaklaşırken, Junja hâlâ şaşkınlıkla başını sallıyordu. Şehre kadar götürülmeyi reddeden Suwol, tavsiyesi için genç askere teşekkür ederek onun önünde eğildi ancak Junja, onları köye bu kadar çabuk getiren

mucizevi makine hakkında söylenmeye devam ederken canı gibi sıkkın görünüyordu.

"Şimdiden burada olduğumuza inanamıyorum! Sihir gibi! Teşekkürler efendim!"

Suwol, vedalaşma konuşmasına katılamayacak kadar meşguldü. Junja onun karanlık havasını, adını sorarak ona göz kırpan ve başka bir gezi için söz vererek onunla flört eden askere bağlamıştı. Sürücüye tam cevap verecekti ki Suwol onun adına araya girmişti.

"Ben, Kim Dok Mun ve o da E-Hwa. Aslında burada yaşamıyoruz. Bizi aldığınız geçidin yakınında yaşıyoruz. *Haenyeo*'yla takas etmek için birkaç eğrelti otu getirdik." İçindekileri ortaya çıkarmak için bohçalardan birinin ağzını gevşetmişti.

"O adama neden yalan söylediniz?" diye sordu Junja, asker gittikten sonra.

"Çünkü mecbur kalmadıkça, gerçek adını bir askere vermek asla iyi bir fikir değildir. Bu bilgilerle neler yapılabileceğini asla bilemezsin."

Anneannesi ve annesi de onunla aynı fikirde olurdu. "Hiç aklıma gelmemişti. Teşekkür ederim. Ona bizim kardeş olduğumuzu da siz mi söylediniz?"

"O kısmı kendisi uydurdu."

Birlikte ana yoldan köye doğru yürürken, Junja'nın her bitkiyi koklamakta ısrar eden keçi yavrusunu kendine çekebilmesi için arada sırada durdular. Yoldan geçen birkaç kişi Junja'ya, genç bir kızın yanında yürüyen yabancı bir oğlan görüldüğünde atılan bakışlardan attı. Köy merkezindeki

halka açık su deposuna ulaştıklarında Suwol, su kabaklarını doldurmak için durmalarını önerdi.

Junja, Suwol'e vermeden önce doldurduğu kepçeden uzun bir yudum aldı. Keçi yavrusu onu çekiştirince hayvana bakmak için aşağı eğildi. Ancak başını kaldırdığında yüzüne aniden çarpılan bir kepçe dolusu suyla neye uğradığını şaşırdı. Öfkeyle söylenerek yüzünü silmeye başladı.

Bu arada Suwol de su damlatan kepçeyi tutarak sırıtıyordu. "Her askerle hızlı bir motosiklet gezisine mi çıkacaksın küçük kardeşim?"

"Sadece senin izninle, *ohrabang*!" Junja, son sözünü söyledikten sonra kovanın içindekileri Suwol'ün üstüne fırlattı. Bunun üzerine genç adam da kepçesine daha fazla su doldurup onu ıslatarak misilleme yaptı. Onlar sırılsıklam olmuş bir hâlde kahkahalarla gülerken, köyün büyüklerinden biri gözyaşları içinde bağırarak onlara doğru koşuyordu.

"Junja, çabuk eve git! Annen! Ah, annen... Korkunç bir şey oldu!"

Junja'nın yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Şoke edici bir duraksamanın ardından, peşinden çektiği keçiyle birlikte üzerinden damlayan sularla tozlu yollarda koştu. Suwol de uzun bacaklarıyla onu takip ederek kıza yetişmişti. Nefes nefese kalmış olan Junja, aklını kaçıracak gibiydi. Suwol, keçi yavrusunun ipini genç kızın elinden aldı.

Junja'nın evinin dışında, gıdaklayan tavukların arasında duran bir grup *haenyeo*, ıslak iş kıyafetlerinin içinde nöbet tutuyordu.

"Kızı sonunda geldi!"

"Yetişebilecek mi?"

"Acele et, acele et!"

Büyükannesi kapıyı açıp kadınları susturdu.

Junja hızla öne atıldı. "Ne oldu? Annem nerede?" Saçlarından sular damlıyordu. Suwol, Junja'nın bohçayı sırtından indirmesine yardım etti.

Yaşlı kadın, genç adama, keçi yavrusuna ve sonra da üzerlerinden akıp altlarında biriken su birikintisine baktı. Torununu hızla içeri çekip kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemedi.

Junja, birden loşlaşan ortamda ilk başta hiçbir şey görememişti. Yaşlı kadın, onu kapıdan geçirip hepsinin beraber uyuduğu odaya doğru iterken bir anlığına gözlerini kapattı.

Tanımadığı bir kadın, annesinin şiltesinin üzerinde yatıyordu. Junja'nın küçük kız kardeşi ve erkek kardeşi de onun yanındaydı, birbirlerine sarılmış bir hâlde hıçkırarak ağlıyorlardı. Beyaz saçlı bir kadın ellerinin arasında tespih tutarken, onun yanında duran genç bir kız boylu boyunca yatan bedenin üzerinde bir çıngırak sallıyordu.

Junja'nın varlığını hisseden şaman, işine ara verdi ve yaklaşması için ona işaret etti.

Junja, başını iki yana sallayarak dizlerinin üstüne çöktü. O şişmiş yüz annesine ait değildi. Olamazdı... Annesinin yastığında yatan bir yabancıydı.

Büyükannesi çok yüksek bir sesle, "En büyüğün, kızın Junja geri döndü," dedi.

Hayır... Hayır... Bu kişi annesi olamazdı. Karşısındaki buruş buruş olmuş, morluklarla dolu bir bedendi. Annesi

gündüzleri asla uzanmazdı ki... Annesi hiç hastalanmazdı! Junja, titremeye başladı.

Şişmiş gözler güçlükle açılmaya çalışırken, kanayan dudakların arasından bir kelime kaçtı. "Junja..."

Büyükannesi kızı dürttü. "Cevap ver, çabuk."

Junja, yerdeki sahtekârdan uzaklaşmak için ayağa kalkmaya çalışarak başını iki yana salladı ama büyükannesi onu geri çekti. Junja'nın elini yerde yatan kadının elinin etrafına sarmadan önce, kızın nemli elini elbisesine sildi.

Şiltenin üzerindeki kadın öksürünce ağzından pembe bir köpük çıktı. Yabancının gözleri, Junja'nın omzunun ardındaki bir şeye bakıyordu. Kız da o tarafa baktı ama hiçbir şey görmedi.

Kadının eli, Junja'nın elini sıkıca kavradı. "Keçi yavrusu?"

Annesinin sesiydi. Hiç şüphesiz... Junja'nın yüreği birden korkuyla çarpmaya başladı.

"İ-iyi, şişman bir tane aldım. Dışarıda," derken öğürmemeye çalışıyordu. Annesinin buz gibi olmuş ellerini ovuşturmaya başladı. Annesi elini sıktı. Elbette her şey yoluna girecekti. Annesinin tutuşu hâlâ çok güçlüydü.

"Aferin..." Annesinin gözleri kapanırken sesi gitgide uzaklaştı.

Junja, annesinin elini sıktı. "Anne?"

Annesinin gözleri tekrar açıldı. Junja'ya daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi baktı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Çok geçmeden Junja'nın tuttuğu el gevşedi.

Suwol, beyaz saçlı bir kadınla genç bir kızın evden ayrıldığını görünce onları durdurdu.

"Neler oluyor? Junja'nın annesi iyi mi?"

Şaman, yanında duran kıza baktı. Siyah gözleri parlayan kız da Suwol'e bakıyordu. Sonra başını eğdi.

Beyaz saçlı şaman nihayet cevap verdi. "Annesi ağır yaralandı."

"Dalış esnasında mı?"

Beyaz saçlı kadın cevap vermeden önce genç adamı inceledi. "Kadını, eve diğerleri getirmiş." Taş gibi kımıldamadan durarak bekleyen kadınları işaret etti.

"İçeri girmen gerekmiyor mu? Yardım etmek için?"

Şaman, tespihini, bıçaklarını ve çıngıraklarını yanındaki kıza verdi. Sonra bakışlarını yukarı çevirerek sazdan kulübenin üstündeki gökyüzüne baktı. Ağaçlar ani bir rüzgârla titreşti. Yaşlı kadın dinlemek için başını çevirdi.

Tam o sırada evin içinde biri çığlık atmaya başladı.

Haenyeo yanından geçip içeri girerken, Suwol şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Tam peşinden gidecekti ki keçi yavrusunu hatırladı. Hayvanı bir çite bağlamak için durdu.

Beyaz saçlı şaman, genç adamın koluna dokundu. "Akrabası mısın?"

Suwol, başını iki yana salladı. "Keçi yavrusunu getirmesine yardım ettim."

Kadın, Suwol'ü ilgiyle inceledi. "Hımm akraba değilsin... Ama yine de kanının seyri onunkiyle aynı."

"Anlayamadım..." Suwol, Jeju şamanlarından her zaman korkmuş olan anakaralı annesini düşündü.

Beyaz saçlı kadın, Suwol'ü kolundan tutup, "Dağdan uzak dur," dedi ısrarcı bir ses tonuyla.

"Yapamam. Halla Dağı benim evim."

Şaman elini geri çekti. Bütün gerçeklerin anlatılması gerekmiyordu. Bu yüzden, yanındaki küçük kız onları izlerken oğlana şans dileyerek uzaklaştı.

Köylüler yas tutan ev halkına yiyecek getirip onlara baş sağlığı diledikten sonra gittiler. Mideler şok yüzünden hâlâ uyuşukken, kolay sindirilebilecek yemeklerin yenmesi gerekiyordu: Sulu çorbalar, yulaf lapası, muhallebi. Daha sonra, ikramlar keder yüzünden körelen iştahları açmak için daha cazip hâle geldi: Yağla parlayan kızarmış uskumru, soya sosu ve balla turşusu yapılmış yabani sarımsaklar, buğulanmış deniz kulağı ve midye güveci.

Junja, görev duygusuyla bu yemekleri aksatmadan büyükannesine ve kardeşlerine servis etti. Kardeşleri şimdiden tekrar gülümsüyordu, doyan karınları anne acısını onlara bir nebze olsun unutturmuştu. Ancak Junja sadece birkaç lokma yiyebilmişti.

Üç günlük yastan sonra, Junja ile büyükannesi denize geri döndü. Diğer dalgıçlar, üzüntülerinin çok ağır olmasından endişelenerek onları biraz daha dinlenmeye teşvik ettiler ve avlarını onlarla paylaşacaklarına söz verdiler.

Ancak büyükannesi bu endişeleri göz ardı etti. Junja'nın yanakları bembeyazdı ve kız gözle görülür bir şekilde zayıflamıştı. Derinlikler, içindeki acıyı uyuşturacaktı. Yaşlı kadın, çoktan hesap kitap yaparak bir sonuca ulaşmıştı: Deniz onu da alacak olursa deniz kralına ödeyeceği bedel, kızın üzüntüye yenik düşmesinden çok daha iyiydi. Yaşlı kadın yine de merhamet diledi.

Neyse ki dalışları bereketliydi. Kaybettiklerini telafi edebilmeleri için Tanrı'nın sunduğu bir lütuf gibiydi.

Geceleri Junja uykuya daldıktan sonra, büyükannesi onun yanında şarkı söyleyerek kızın acısını dindirmeye çalışıyordu.

Her sabah da aynı soruyu soruyordu ama her seferinde Junja'nın cevabı da aynıydı.

"Hiçbir şey, *Halmung*. Rüyamda hiçbir şey görmedim."

Küçük kardeşleri Jin ve Gongja ise rüyalarını onlarla paylaştılar, sesleri Junja'nın tekdüze sesinin aksine tizdi.

"Rüyamda kocaman olduğumu gördüm," dedi Gongja. "Ev kadar kocamandım ve onu bir elbise gibi giyiyordum. Başım çatıyı delip çıkmıştı ve kollarım pencerelerden dışarı sarkıyordu. Bir ağaç kadar uzun boyluydum!"

Büyükannesi, Junja'ya bir bakış atarak başını salladı. "On iki yaş, büyüdüğünü gördüğün bir rüya için doğru yaştır. Vücudun bir kadın olmak için kendini hazırlıyor demektir. Bu rüyayı birkaç kez daha göreceksin. Vücudun değişimden geçtikten sonra rüyalar da kesilecektir."

Jin söze girdi. "Rüyamda kuş gibi uçtuğumu gördüm. Zıplayıp kollarımı böyle kaldırdığımda havada süzülüyordum. *Ummung*'u gökyüzünde böyle buldum. O da uçuyordu, ben de onu takip ettim. Birlikte dağa doğru uçtuk."

Büyükanne, küçük çocuğun saçını düzeltti. "Annenle nereye uçtuğunu hatırlıyor musun?"

Jin bir an düşündü. "Köyden çıkıp dağın üzerinden geçtik. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama oraya gittiğimde *Ummung* artık yanımda değildi."

"Olması gerektiği gibi," dedi yaşlı kadın. "Annen şimdi ruhlar dünyasında yaşıyor ve sen de ona katılmak için çok gençsin. Onunla tekrar bir araya gelmeden önce bu hayatı bitirmelisin."

"Rüyam ne anlama geliyor, *Halmung*?"

"Yakında bir yolculuğa çıkacaksın."

"Gerçekten mi?" diyerek ayağa fırladı Jin.

Büyükanne en büyük torununa baktı. Junja, kahvaltı tabaklarını mutfağa götürmüş, durulamadan önce kumla ovuyordu.

Büyükanne en küçük torununa doğru eğildi. "Uçtuğun rüyandan kimseye bahsetme. Böyle iyi bir rüya kıskançlardan korunmalıdır."

Küçük çocuk başıyla onayladı. En sevdiği taşları ve sopaları masallarda anlatılan şu kötü niyetli cücelerden saklamayı hep başarmıştı. Jin, zeki bir çocuktu ve nasıl sır tutacağını çok iyi bilirdi.

Sekizinci Bölüm

Junja, yarım ayın ışığı altında sıçrayarak uyandı. Etrafındakilerin nefes alış verişlerini dinlerken nerede olduğunu hatırlamaya başladı. Evdeydi, köyde, yerdeki şiltesinin üzerinde. Büyükannesi yanında yatıyordu, diğer tarafında da kardeşleri Jin ve Gongja vardı.

Tamamen uyanmamaya çalışarak gözlerini kapattı. Unutmak istediği her şeyin uzakta kaldığı o sessiz yerde biraz daha sürüklenmek istedi. Yine de huzursuz zihninden gelen dalgaları durduramadı.

Cırcır böceği korosuna eşlik ederek gece gökyüzünü aydınlatan ayı... Dağdaki pınarın canlandırıcı tatlılığını... Suwol'ün yeşil eğrelti otları arasında bembeyaz görünen parmaklarını... Yakışıklı yüzünü... Annesinin çoraplarını lekeleyerek pas rengine çeviren kanı düşündü.

Göğsünü sıkıştırıp onu boğmakla tehdit eden hislerden kurtulmaya çalışarak top gibi kıvrıldı.

Yaşadığı acının büyüklüğü sonunda, yataktan kalkıp yanında uyuyan bedenlerin sıcaklığından uzaklaşmasına neden oldu. Ahşap zemin üzerinde ellerini ve dizlerini

kullanarak ilerledi. Annesinin işleri artık ona kalmıştı. Sabah lapası için ateşi yakma vaktiydi.

Annesinin yerine dağa gideceği günün sabahında Junja, annesinin dağa gideceğini hatırlayana kadar yatakta uyuklayarak yatmıştı. Sonra mutfakta annesine katılmak için yataktan dışarı hızla fırlayarak büyükannesinin öfkeyle mırıldanmasına neden olmuştu. Junja alevlere çıra atarken, annesi de akşam yemeğinden kalan darının durduğu kara tencereye su koymuştu. Junja, annesine onun yerine dağa gitmesine izin vermesi için yalvarırken yulaf lapasını karıştırmış, tencereye yumurta ve doğranmış yeşil soğan eklerken annesi başını iki yana sallamıştı.

Junja, karanlıkta giyinirken kendini son derece üzgün hissediyordu. Annesinin saç bandını takarken, onun gitgide solan kokusuyla kendini sarıp sarmalamak istedi. Büyükannesi, Junja'yı o kıyafetlerle ilk kez gördüğünde, yaşlı kadın *gwishin* efsanesi hakkında karanlık bir şeyler mırıldandı. Ancak hiçbir şeyi ziyan etmeyecek kadar tutumluydu, bu yüzden büyük torununun, ölmüş kızının kıyafetlerini giymesine izin verdi.

Junja, annesine olan benzerliğinin olağanüstü olduğunu her zaman biliyordu ama annesinin yerini bu kadar çabuk almak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Büyükannesinin her zaman söylediği gibi bir insanın kaderi alnına yazılmışsa bu olanlar, Junja için ne anlama geliyordu? Peki, ya küçük kardeşleri için? Yuvarlak yüzleri, iri gözleri ve somurtuyormuş gibi görünmelerine yol açan dudaklarıyla o ikisi tıpkı babalarına benziyordu.

Babası onları terk ettiğinde Junja on iki yaşındaydı. O zamandan beri babasından neredeyse hiç bahsedilmiyordu. Annesi, çocuklarına kendi kızlık soyadını vererek adamı hayatlarından tamamen silmişti. Ancak büyükannesi son zamanlarda onun hakkında tekrar konuşmaya başlamış ve çocukların asla bilmediği sırları açıklamıştı. Daha dün, babasının anakarada, mandalina ağaçları için oldukça soğuk olan büyük bir Seul şehrinin yakınlarında büyüdüğünü anlatmıştı.

"Şehirliler asla köylülerle ve dağ halkı da asla kıyı halkıyla evlenmemeli," diye öğüt vermişti. "Çok fazla farklılık var! Annenle babana ne olduğuna bak."

"Annen istediği her erkeği seçebilirdi. Geleneksel bir güzelliği olmasa da erkekler ona çekilirdi," diye övünmüştü büyükannesi. Yüzü çok köşeliydi, ağzı çok genişti ve çenesi çok sivriydi ama çarpıcıydı, uzun boyluydu ve biçimliydi. Ve iki erkek gücünde bir kadın, üst düzey bir *haenyeo* idi. Büyükannesi, en iyi özelliğinin açık kahverengi gözleri olduğunu söylerdi. "Koyu bal rengi. O gözler çok özeldi ama ne yazık ki gizemlerini açığa çıkarabilecek kadar uzun yaşayamadı."

Junja'nın annesi, yirmi altı yaşına gelene kadar o kadar çok erkeği başından savmıştı ki hiçbir erkek ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Köylüler birçoklarının umudunu kırdığı için ona *taş yürekli bakire* diyorlardı. Bir yaz günü, annesi Seogwipo'ya giderken rıhtımda babasını görmüştü.

"Yakışıklı bir adamdı," diye anlatmıştı büyükannesi. "O kadar yakışıklıydı ki onu gören her kadın onu cezbetmeye çalışırdı. Annen de onun kalbini çalmaya karar verdi.

"Ah, o adamın etrafı sürekli kıkırdayan kadınlarla çevriliydi, hepsi de ona kolayca uzanıp alabileceği vaatlerle dolu bakışlarla bakardı. Annen ise o zavallı gruba dâhil olmayacak kadar gururlu ve kurnazdı. Bunun yerine, üzerindekileri çıkarıp su giysileriyle rıhtımda durdu. Saçları bağlanmamıştı, bu yüzden rüzgârda uçuşuyordu. Baban da onu hemen fark etti çünkü ona dikkat etmeyen tek kadın oydu. Annen suyun altında bir şeyler arıyormuş gibi yapıyordu. Babanın izlediğini hissettiğinde suya atladı.

"Derinlere daldı, tepedeki kızgın güneş gözlerini hassaslaştırdığından, parmaklarıyla suyu yoklamaya devam etti. Kendi kendine dedi ki, 'Eğer bir denizkestanesi bulursam, bunu ona götüreceğim. Eğer kestaneyi yerse, o adam benim olacak.'

"Normalde rıhtımın o kadar yakınında hiç kestane olmaması gerekirdi. Su çok bulanık ve sığdı ama deniz kralının canı o gün oyun oynamak istemiş olsa gerek çünkü annenin eli dikenli bir topa değerek delindi.

"Annen su yüzüne çıktığında, baban suya eğilmiş ona yardım etmek için uzanıyordu. Peki, annen babanın elini tuttu mu? Tabii ki hayır. Bunun yerine, babanın gözlerinin içine bakıp ona kestaneyi gösterdi ve 'Bunu ye ve tadının nasıl olduğunu söyle,' dedi.

"Suda kalıp babanın dikenli yaratığı açmaya çalışmasını izledi. Dikenleri onun elini kanatıp küfür etmesine neden olduğunda ise güldü. Yine de baban denemeye devam etti. Sonunda, diğer kadınlardan biri ona acıdı ve ona siyah bir kaya getirdi. Baban kestaneyi kırarak açtı ve içindeki portakal rengi eti çıkarıp ağzına atarak yuttu.

"'Tadı nasıl?' diye sordu annen.

"'Ah, bunun tadı tıpkı evliliğe benziyor!' diye cevap verdi baban da.

"Kısa bir flört döneminden sonra evlendiler. Başlangıçta çok mutluydular. Ancak senin o hassas, şehirli baban suda yaşayamadı. Korkunç bir balıkçıydı. Aileyi geçindiren annen olduğu için babanın utancı zamanla sevgisine üstün geldi. Güçsüzleşmişti çünkü erkeklerin güçlü olmak için gurura ihtiyacı vardır. Bir gün, *sollani** yakalayacağını söyleyerek kayığı aldı. Islık çalarak uzaklaştı ve bir daha eve hiç dönmedi.

"İlk başta, en kötüsünü düşünüp denizde öldüğünü sandık fakat kayığı bulunduğunda, onu satın alan adam adil bir bedel ödediğine yemin etti. Ödediği bedel ise babanın anakaraya tek yön bir bilet almasına yetecek kadardı."

Junja daha fazla çıra almak için mutfak kapısını açtığında, yuvarlak bir paket aşırı büyümüş bir mantar gibi kapının önünde duruyordu. Gecikmiş bir taziye yemeği daha, diye düşündü. Hediyeyi kahvaltıda mı sunması yoksa daha sonrası için bir kenara mı ayırması gerektiğine kadar vermeden önce, ateşi yakıp su kaynatması gerekiyordu.

Kibrit kutusu ile kav kutusu arasında tereddüt ederken, Suwol'ün çakmağının anısını öfkeli bir mırıltıyla aklından çıkarmaya çalıştı. Köyü her ziyaretinde, hâlâ yasta olduğunu

* Lezzetli bir derin deniz balığı.

söyleyerek genç adamdan kaçmayı başarmıştı. Sonunda kav kutusunu almaya karar verdi. Neredeyse yaz gelmişti, bu yüzden tek bir kibriti bile boşa harcamaması iyi olurdu. Kıvılcımlar tutuşunca, kuru otlar siyah demir tencerenin altında alev aldı. Junja, bedenini iyice esnetmeden önce ateşe bir avuç küçük çubuk ekledi. Neden bu kadar aç olduğunu merak ederek kileri incelerken esniyordu. Derken küçük bir inleme eşliğinde kapının önünde duran paketi hatırladı.

Genç kız, paketi ateşin yanındaki taş levhanın üzerine koydu. İçindeki her şeyi sahibine geri iade edebilmek için kumaş katmanlarını dikkatlice açtı. Üzerinde üstü kapalı bir ahşap kâse duran kapaklı kil tencereyi görünce kalbi duracak gibi oldu. Böyle güzel çanaklar satın alabilecek tek bir aile vardı. Kâsenin kapağını açarken nefesini tuttu. İçinde cömert bir miktarda *gosari* vardı.

Etrafta biri olup olmadığını görmek için dışarı fırlama dürtüsünü bastırdı. Hâlâ annesinin yasını tutarken Suwol'ü nasıl düşünebilirdi? Bencilliği yüzünden kendini azarladı ki zaten her şey, onun bu yüzden görevlerinden kaçması sonucunda olmuştu. Annesi o gün, planladığı gibi dağa gitmiş olsaydı dalmaya da gitmezdi. Büyükannesi, annesinin kaderinin o doğmadan çok önce şekillendiği konusunda ısrar etse de Junja, bu felaketteki rolünü aklından çıkaramıyordu. Annesinin yerini almak istemişti ve kader de en olmayacak şekilde buna müsaade etmişti.

Junja, tencerenin kapağını açtı. Haşlanmış tavuğun kokusu ona âdeta fiziksel bir darbe gibi çarpmıştı. Bir kanadı

koparıp ağzına atmaktan kendini alamadı. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi iştahla yemeye başladı. Boğazından geçen her lokmayla birlikte, hayali bir varlık değil de gerçek olduğunu daha çok idrak ediyordu sanki.

Küçük kemikleri koparıp emerek iyice temizledikten sonra tencerenin içine baktı. Kırmızı hurma, sarımsak, zencefil ve ginseng çorbayı zenginleştirmişti. Bir kâseyi tavuk suyu ile doldurdu ve yapışkan pirinç dolgusunun bir kısmını çıkardı. Tencerenin içinden başka bir kanat daha aldı.

Daha sonra yemeği mutfaktan dışarı taşıdı. Bu sefer hem et suyunun hem de yumuşak etin tadını çıkararak yavaş yavaş yedi. İşi bitince, kâseyi bıraktı ve kıyıdaki kuşların gökyüzünde süzülüşünü izlerken tahta bir kıymıkla dişlerini karıştırdı. Ardından gözleri annesinin sebze bahçesine kaydı. Dikenli taze salatalıklar ile sarımsak sapları arasından fırlayan küçük yeşil fidanlarla doluydu. Annesi, bahçesinde yabani otların büyümesine asla izin vermezdi. Junja, davetsiz misafirlere benzeyen yabancı otları yolmak için dizlerinin üstüne çöktü. Oraya ait olmayan her şeyi ayıklamaya çalışarak elleriyle toprağı eşelerken tırnakları siyaha dönmüştü.

Histeri krizi nihayet yatıştığında, bahçe tıpkı annesinin her zaman yaptığı gibi düzenli ve temizdi. Genç kız yine kurt gibi acıktığını hissetti, bu yüzden mutfağa döndü. Tavuğun içinden daha fazla pirinç çıkarıp kâseye koydu ve üzerini *gosari* ile doldurdu.

"Tavuk kokusu mu alıyorum? Yoksa rüya mı görüyorum?" diye soran büyükannesi, kapıda durmuş omzunu kaşıyordu.

Junja, bağdaş kurarak birleştirdiği bacaklarını çözdü. "Bütün bir tavuk, *Halmung*, hem de çiğde ve ginseng ile birlikte. Pirinç dolgusunda da kestane var."

"Ne? Bu kadar cömert olmaya kimin gücü yeter?" Yaşlı kadın, aşçının bir Jeju yerlisi olmadığını tahmin etmişti. Tavuğu böyle pahalı bir şekilde pişirmek sadece bir anakaralının işi olabilirdi.

"Cloud House Çiftliği'ndeki Yang ailesinden geldi." Junja'nın o eğrelti otlarını tattıktan sonra bundan hiç şüphesi yoktu.

"Elbette. Bu mantıklı. Annen, en büyük çocuklarının karısıyla çok iyi arkadaştı." Yaşlı kadın, çömleğin içine bakarken ayağa kalkmaması için Junja'ya işaret etti. Tavuğun neredeyse yarısı yenmişti. Demek ki Junja'nın gözlerindeki parlaklığı hayal etmemişti, torununun gözlerindeki ışıltı gerçekti. İştah geri döndüğünde, insan da geri dönerdi.

"Keçi yavrusunu eve getirdiğimde en büyük torun da yanımdaydı. Bu *gosari*'lerin tadı tıpkı orada yediğim gibi."

Büyükanne yemekten bir ısırık aldı. "Bu çok iyi," dedi yemeği gönülsüzce överek.

Junja, boş kâsesini tezgâhın üzerine koydu. "Bence bugün yatak çarşaflarını yıkamalıyız. Güneş, yorganları çabucak kurutacak kadar sıcak olacak."

Yaşlı kadın, yaşadıkları trajediden bu yana bu tür ayrıntıları fark etmeyen torununa keskin bakışlarla baktı. "Yine rüya görmeye başladın, değil mi?"

Junja başıyla onayladı.

Yaşlı kadın çömelip yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Otur ve bana hatırladığın her şeyi anlat."

Büyükannesi, Junja'nın elini tuttu. Yaşlı kadının cildi huş ağacı kabuğu kadar soğuk ve kuruydu. Kız konuşmadan önce büyükannesinin elini hafifçe sıktı.

"Rüyamda, deniz kralıyla evliydim. Nedimelerinden iki tanesi bizim kızımızdı. Denizin altındaki her şey garip ve yabancıydı. Balıkların dilini çok iyi anlayamıyordum ama saray gibi büyük bir evde yaşıyordum ve çok zengindim."

Büyükanne, onu dinlediğini belli etmek için homurdandı.

"Uzun yıllar boyunca deniz altında rahat ve mutlu bir hayat yaşadım ama yine de köye hasrettim. Daha fazla dayanamayınca, deniz kralına seni ve annemi görmeme izin vermesi için yalvardım. Deniz kralı, onunla hayatım bu kadar harikayken neden öylesine acınası bir yere geri dönmek istediğimi sordu. Mandalina yemek istediğimi söyledim çünkü denizde tadı ona benzeyen hiçbir şey yoktu. Nankörlüğüm için beni azarlasa bile dileğimi yerine getirdi. Ağzıma pembe bir inci koyup onu yutmamı söyledi. Geri dönme vakti geldiğinde incinin beni oraya geri götüreceğini söyledi."

Büyükanne, Junja'nın nabzının parmaklarının altında güçlü ve düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Kız, daha sonra saraydan çıkıp güneşe doğru nasıl yüzdüğünü anlattı.

"Yüzeye ulaştığımda uyandım, yataktan kalktım, mutfağa gittim ve tavuk çorbasını buldum." Junja, büyükannesine döndü. "Peki, sence bu önemsiz bir rüya mıydı?"

Yaşlı kadın, Junja'nın omzunu destek olarak kullanıp çömeldiği yerden kalktı. "Bana gerçek bir rüya gibi geldi."

"Peki, ne anlama geliyor?"

"Zengin bir adamla evleneceğin, buradan uzaklara gideceğin ve iki kızının olacağı anlamına geliyor."

"Rüyamda olanlar da bunlardı zaten."

"Bazen rüyalar ile gerçekler arasında hiçbir fark yoktur."

"Nereden biliyorsun? Ya rüya başka bir şey ifade ediyorsa?"

Yaşlı kadın omuz silkti. "Kesin olarak bilmenin tek yolu, hayatını yaşayıp görmen."

Junja, kuyudan kovalar dolusu su taşırken Gongja, demir kazanın altındaki ateşi körükledi. Bu sırada Jin de yatak takımlarını ve kıyafetleri evden çıkaran büyükannesine yardım ediyordu.

"Tekrar kirleneceklerini bile bile bunları yıkamanın anlamı ne ki?" diye sızlandı Jin.

"Tekrar acıkacaksan yemek yemenin anlamı ne? Ya da zaten uyanacaksan uyumanın anlamı?.. Lütfen, böyle aptalca konuşup durma yoksa ağzın düzgün şeyler söylemeyi unutacak." Yaşlı kadın, yorganları dövmek için kullandığı tahta sopayla torununun çıplak bacaklarına hafifçe vurdu.

"Hemen elbiselerinizi çıkarın! İğrenç Japon böcekleri. O pislikler gelmeden önce Jeju'da böyle bir şey yoktu."

Junja, fokurdayan tencereye kül ve kül suyu döktü. Annesi ile büyükannesi kıyafetleri yıkarken etrafta

çırılçıplak koşuşturduğu günleri hatırlıyordu. Hava sıcak ve güneşli olduğunda, okyanusta yıkanıp bir avuç dolusu ıslak kumla vücudunu ovalar ve tatlı su ile durulanmak için eve dönerdi.

Kıyafetleri kuruması için kuma serip Gongja'nın saçını ören büyükannesinin yanına gitti. Saçları yeni kazınmış olan Jin ise yerdeki bir öbek saçın yanında bekliyordu.

"İşte bitti Gongja. Yıkanmak için sahile gidiyorsunuz. Jin, o saçı ateşe at! Büyük kayaların solunda kalın ve fazla uzaklaşmayın. Kendinizi iyice ovalayın!" Büyükannenin sesi, iki kardeş uzaklaşırken gitgide kısıldı.

Yaşlı kadın, oturması için torununa önündeki boşluğu işaret etti. "Sıra sende Junja."

Yaşlı kadın, Junja'nın saçını tararken gözlerini kısıp mırıldandı. "Yaşlandıkça, kum tanesi kadar küçük şeyleri görebilmem ne ilginç değil mi? Ama o büyük ağaçlar ve kayalar daha bulanık, artık dağları ve tepeleri de zor görebiliyorum."

Junja, hiçbir şey söylemedi. Gençken sahip olduğu keskin gözlerden bahseden büyükannesini yarım yamalak dinliyordu. Nasılsa anılarını geçmişe kadar takip ettikten sonra dönüp dolaşıp günümüze dönecekti.

"...ilk istiridye yatağını bu şekilde buldum ve bu da beni ikinciye götürdü. Bu ev bana denizden bir hediye, keskin görüşüme karşılık bir hediye olarak. Şimdi, en büyük yeteneğim de vücudumdaki her şey gibi zayıflıyor. *Aigoo!* Damarlarımda akan kanda Goh ailesinin gücü olmasaydı, parmağımı bile oynatabileceğimi sanmıyorum."

O ana dek söylenenlere pek de kulak asmayan Junja, büyükannesinin son cümlesiyle neye uğradığını şaşırdı. "Baban, kardeşlerini almak için buraya geliyor." Başkaları tarafından duyulmak istemeyen yaşlı kadının sesi kısıktı. "Kardeşlerin onunla ve yeni karısıyla birlikte yaşayacaklar."

"Ne?!" Junja, başını çevirmeye çalıştı ama saçları büyükannesinin yumruğuna dolanmıştı. "Babamın yeni bir karısı mı var? Nereden biliyorsun?"

Yaşlı kadın içini çekti. "Ona bir mektup gönderdim. Elbette başka bir kadın vardı. O adam tek başına gidemeyecek kadar zayıftı."

"Neden sadece Jin ve Gongja? Neden ben de gitmiyorum?"

Adam ilk başta sadece erkek çocuğu istemiş yaşlı kadın, en küçük kızını da alması için ısrar etmişti. Aksi takdirde Junja, kız kardeşi ve büyükannesinin bakımıyla ilgilenirken asla uygun bir koca bulamazdı. Eğer adam bunu anlamıyorsa, iki kızını da kendi elleriyle uçurumdan atsa daha iyiydi.

"Kendine bakacak kadar büyüksün. Beni düzgün bir şekilde gömmen için sana ihtiyacım var." Yaşlı kadın, Junja'nın saçını üç parçaya ayırdı ve onları örgüyle bir araya getirmeden önce her parçayı kokulu yağ ile taradı.

"Babam bana yalvarsa bile Jeju'dan ayrılmazdım," dedi Junja titreyerek. "Jin ve Gongja'nın da gitmesi gerekmiyor, değil mi? Evimiz var ve hepimizi besleyecek kadar para kazanıyorum." Annesi ve büyükannesi gibi Junja da üst düzey bir *haenyeo* olma yolunda ilerliyordu.

Büyükannesi, Junja'nın kalın örgüsünün dibine bir parça sicim sardı. Cevap vermeden önce düğümü dişleriyle sıkmak için öne eğildi. "Gelgitler yükseldiği zaman, yaklaşık iki hafta sonra gelecek."

"Nereden?"

"Busan'dan, şimdi yaşadığı yerden."

Yeni karısıyla, anakaraya yaptığı bir gezi sırasında tanışmış olmalıydı. Junja, babasının anakarada kalması gerekenden çok daha uzun süre kaldığı o son yolculuğu hatırladı. Nihayet eve döndüğünde, annesi onunla konuşmayı reddetmişti ve küçük evleri o derin sessizlik yüzünden iyice tatsızlaşmıştı.

"Gongja ve Jin biliyor mu?"

"Jin sadece bir seyahate çıkacağını biliyor, hepsi bu. Sen Gongja'ya söyleyebilirsin, ya da ben... En iyisini sen bilirsin."

"Ona ben söylerim," dedi Junja fikrini tekrar değiştirmeden önce. "Burada bizimle kalmalılar, *Halmung*. Gerçekten gitmelerine gerek yok, değil mi?"

Büyükannesi, ellerini Junja'nın omuzlarına koydu. "Baban ikisini de okula göndereceğine söz verdi. Onlar için bu kadarını yapabilir misin? Kendini de düşün, Junja. Hangi adam, bir erkek ve kız kardeşi de yanına alır? Burada kalırlarsa onlar senden önce evlenip gidene kadar evlenemezsin. Gerçekten yaşlı bir kız kurusu mu olmak istiyorsun?"

Yüreğini yakan hislerle mücadele etmeye çalışan Junja, bakışlarını yere dikip ağlamamak için var gücüyle dudağını ısırdı.

Dokuzuncu Bölüm

Sabah temizliği yaşlı kadını yormuştu, bu yüzden büyükanne dinlenmek için içeri girdi. Junja, kömürleri alta yayıp üzerini kumla örtmeden önce örtüleri iki ahşap rafın arasına astı. Yüksek ısı, bezi yakmadan kalan kiri buharlaştıracaktı. Diğer tarafta güneş batarken, kalın yorganlar çabucak kuruyacak ve mis gibi kokacaktı.

Kız, Cloud House Çiftliği'nde geçirdiği geceyi düşündü. Orada bir misafire yetecek kadar temiz yatak örtüsü vardı. Battaniyesi ipektendi ve o kadar hafifti ki ilk başta üşüyebileceğinden endişelenmişti ama sonuçta yatağın içinde sıcacık kalmıştı. Büyükannesi, ipek kumaşın daha hafif olmasına rağmen soğuk havalarda daha sıcak, sıcak havalarda ise daha serin tuttuğunu açıklamıştı. "Zenginler uyurken bile, dünyanın geri kalanının dert ettiği şeyleri umursamıyorlar," demişti.

Junja, kıyıda değil de dağda yaşamayı hayal etmeye çalıştı. Her gece ipek battaniyenin altında uyuduğu için teni yumuşayıp beyazlaşır mıydı? *Gosari*'den bıkıp denizin tuzlu tatlarına hasret kalır mıydı? Adaklarını suya getirmek yerine, dağda mum ve tütsü yakmak nasıl olurdu?

Sokaktan yükselen bir ses, Junja'nın hayalleriyle arasına girdi.

"Hey, sen! Burası *haenyeo* Goh Sookja'nın evi mi?" Yoldaki adam, genç kızın dikkatini çekmek için bir baston sallıyordu.

"Evet, burası *haenyeo* Goh Sookja'nın evi." Junja, öğlen güneşine karşı gözlerini kısarak adama baktı.

O sırada adam da ona doğru yürümeye başlamıştı, şapkası kayınca düzeltmek için bir anlığına durdu. Adam bir adım daha attı ama rüzgâr şapkayı gür saçlarının üzerinden tekrar itti. Junja, dağ yolunu koruyan polisi tanıyınca neredeyse gülümseyecekti. Tıpkı o günkü gibi adamın sakalından kiraz çiçeklerinin dökülmesini bekledi.

"*Haenyeo* Goh Sookja'yı arayarak Musulpo ve Seogwipo arasındaki tüm kulübeleri ziyaret ettim. Sonunda gerçekten doğru yerde miyim?"

Memur, Junja'ya dikkatlice bakmak için kabaca yaklaştı, üzerinden is kokusu yükseliyordu. Junja'nın hatırladığından daha uzun boyluydu ve sakalı da daha gürdü.

"Ah, evet. Sen o kızsın. Ücreti ödemeden gizlice yanımdan geçmeye çalışan kız. Beni annene, o mükemmel aşçıya götür." Sesindeki kabalığı yumuşatmak için cümlesinin sonuna gecikmiş bir "lütfen" ekledi.

"Bunu yapamam, efendim."

"Neden?" diye soran memur göğsünü şişirdi.

Junja'nın sesi titredi. "Annem bu bahar vefat etti."

"Şa-şaka yapıyorsun, değil mi?"

Junja başını salladı, gözleri hüzünle parıldıyordu.

Adam şapkasını çıkarıp çamura attı. "Kahretsin, hay benim şansıma."

Junja'nın üzgün yüzünü fark edince şapkasını almak için eğildi ve "Lütfen, başsağlığı dileklerimi kabul edin," diye mırıldandı.

Memur, Junja'nın oturduğu kütüğe baktı. "Oturabilir miyim lütfen? Bütün gün yürüdüm ve haberler biraz şok etkisi yarattı."

Kız yana kayınca polis memuru iç çekerek kütüğe çöktü.

Şapkasıyla kendini havalandırmaya başladı. "Kendimi biraz bitkin hissediyorum. Açlıktan... Acaba mutfakta yiyecek bir şeyler var mıdır? Muhtemelen annenin yaptığı rulolar kadar lezzetli olmayacağını biliyorum ama o kadar açım ki şu an her şeyin tadı bana güzel gelir." Ona bozuk para attı. "Makul bir fiyat ödemekten mutluluk duyarım."

Junja parayı yakaladı, burnunu sildi ve "Isıtabileceğim bir kâse *jook* var," diye kekeledi.

"Hayır, hayır, hayır. Ağzımda bütün dişlerim duruyorken neden lapa yiyeyim ki? Daha doyurucu bir şey..." Çenesini ovalamaya başladı. "Biraz pirinç kekine ne dersin? Yanında etle birlikte?"

Adam aptal olmalıydı. Yılın bu zamanında kim pirinç keki ve et yerdi ki? "Etimiz yok efendim. Hasada kadar da pirinç keki yemeyeceğiz."

"Peki, ya biraz *kimbop*?* Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

---

* Et ve/veya sebze içeren deniz yosununa sarılmış pirinç rulosu, bir çeşit Kore suşisi.

Junja, o yemeği daha önce hiç duymamıştı. "Size yemeye değer bir şeyler yapmak için elimden geleni yapacağım."

"Tamam, o zaman. Dene bakalım." Polis memuru, gitmesi için elini sallayarak lekeli pantolonundan bir ipek mendil çıkardı. Kız içeri koşarken de yüksek sesle sümkürdü.

Junja kilerdeki seçenekleri düşündü: Kurutulmuş turp, yosun ve balık; hasır sepetlerde darı, arpa ve fasulye; karanlık bir köşede, suda filizlenen bir kâse maş fasulyesi. Dışarıdaki bahçede, ıspanak, yeşil soğan, kabak, sarımsak ve marul vardı; bir manolya ağacının gölgesine de *kimchi* ve fasulye ezmesi gömülmüştü. Bir yumurta almaya karar verdi.

Tavuklar o kadar yüksek sesle gıdakladı ki büyükannesi uykusundan uyandı. Yaşlı kadın, çamaşır yıkaması gereken kızın neden yumurta aradığını sormak için dışarı çıktı.

"Yatak örtüleri kuruyor, *Halmung*. Ön bahçede öğle yemeği isteyen bir polis memuru var. Parasını çoktan ödedi." Junja, büyükannesine parayı gösterdi.

"Bir memur mu?" Yaşlı kadın, aniden sesinde beliren endişeyi saklayabilmeyi umuyordu.

"Keçiyi aldığım gün dağ geçidini koruyordu. Aç görünüyordu, ben de ona biraz *bing-tteok* verdim. Adada yediği en lezzetli şey olduğunu ve annemden yemek almak istediğini söyledi. O zamandan beri annemi arıyormuş."

"Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Hiç fırsatım olmadı."

"Tabii ki olmadı. Korkunç, çok korkunç bir gündü." Büyükanne evin köşesine bakınca polis memurunun kestirmek üzere olduğunu gördü. Junja'nın bahçeden malzeme toplamasını izledikten sonra, yaşlı kadın kolları sıvamaya karar verdi. "Biraz da su teresi toplayalım."

"Bu çok fazla olmaz mı?"

"Ödediği şeye karşılık olmaz. Biraz da *gosari* koyalım. Böylece ona parasının karşılığını verebiliriz." Yaşlı kadın eve doğru yürüdü. "Ben çorbayı yapmaya başlayacağım."

Junja ile büyükannesi yemeği getirdiğinde, polis memuru yüzünü şapkasıyla kapatmış bir hâlde kütüğün yanında horulduyordu.

"Efendim! Merhaba, efendim?" Büyükanne, onu ayak parmağıyla nazikçe dürttü.

Şapka aşağı kayarak adamın tek gözünü açıkta bıraktı. "O da kim?"

"Yemeğinizi getirdik efendim."

Memur yavaşça doğrulup cömert yemeğe şüpheyle baktı: Maş fasulyesi ve darı; *gosari*; balık; yumurta kreması; yeşil soğanlı *kimchi*; terbiyeli kurutulmuş turp; *dwenjang* çorbasıyla dolu yuvarlak bir deniz kabuğu.

"Bütün bunlar çok umut verici görünüyor."

Junja, yemekle dolu tahtayı kütüğün üzerinde dengeledi. Memur kütüğe yaklaştı ve daha rahat oturmak için dizini kaldırdı. Çorbanın kokusunu derin derin içine çekti.

"Bu da umut verici kokuyor ama yemeye değecek mi?" Çorbadan gürültülü bir yudum aldıktan sonra gözleri iri iri açıldı. "Bunu kim yaptı?" diye bağırdı öfkeyle.

Junja ellerini sıkarken, büyükanne başını eğdi.

Memur, *gosari*'yi ağzına tıkarken gözle görülür şekilde üzgün görünüyordu. Çabucak çiğnedi ve yemek çubuklarını kütüğün üzerine geri koymadan önce her yemeği iki kez tattı. Çorba kâsesini tekrar kaldırıp kocaman bir yudum aldı.

"Bunu söylediğim için pişmanım ama *dwenjang* çorbanız annemin çorbasına rakip. Yalnız bunu dile getirmeye kalkarsanız, söylediğimi inkâr ederim bilesiniz," dedikten sonra çubuklarını tekrar eline alıp zevkle yemeye devam etti.

Yemeğin sonunda, onları mümkün olduğunca sık ziyaret etme niyetini açıkladı. Sorularını ise bu lezzetli yemekten sorumlu olduğunu düşündüğü büyükanneye yöneltti. "Size et getirsem, istediğim gibi pişirebilir misiniz? Paça çorbası gibi mesela?"

"Eğer düzgün bir şekilde ödeme yaparsanız, istediğiniz her yemeği yaparım. Sosis bile."

Memur kuşkulu görünüyordu. "Annemin *soondae*'si ünlüdür. Sıradan bir sosisi yiyemem."

"O hâlde demek ki benim sosislerimin ne kadar iyi olduğunu kendiniz takdir edebileceksiniz. Elbette, gerekli malzemelere ihtiyacım olacak."

"İhtiyacınız olan her şeyi getirebilirim. Sığır eti, pirinç, şeker. Amerikan askeri kantininden yabancı ürünler de dâhil."

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. "Ne kadar da ilginç. Detayları bir fincan çay eşliğinde konuşabilir miyiz?" Battaniyeleri ve kurutma rafını işaret etti. "Junja, git de yatak örtülerine bak. Polis memuru ile ben biraz sohbet edeceğiz."

Onuncu Bölüm

Adı Lee Kyung Ho'ydu. Bir polis memuru olmayı düşünmemişti ancak siyasi huzursuzluk, kaybettiği babası ve büyükbabası gibi klasik bir bilim adamı ve şair olmayı umduğu Seul Ulusal Üniversitesi'ndeki çalışmalarını kesintiye uğratmıştı. Savaşın yakın olduğuna ikna olan annesi, ülkeyi ikiye bölen anormal sınırdan uzak durması için onu masa başında memur olmaya zorlamıştı. Bürokratik yazılar konusundaki ustalığı, sürgünler adası olarak bilinen Güney Jeju'ya gönderilmesini sağlamıştı. Kuzeydeki çatışmadan oldukça uzaktı ama bu annesinden ve onun yemeklerinden de uzak olduğu anlamına geliyordu.

"Burada kimse düzgün Korece konuşmuyor! Sizinki sadece Jeju halkının sahip olduğu bir aksan değil, tamamen farklı bir dil!" Memur Lee, son birkaç gün içinde dördüncü kez öğle yemeğine gelmişti. Bu sefer, yaşlı kadının kendi elleriyle keserek erişte yaptığı ince öğütülmüş beyaz undan bir torba daha getirmişti.

"Bu erişlerin yumuşak ama çiğnenebilir kıvamı dikkat çekici. Annemin bununla yarışabileceğinden emin değilim."

Büyükanne, ön tarafta oturduğu tünekten cevap verdi. "İyi yemeği tanıma konusunda o kadar yeteneklisiniz ki bir gün annenizle tanışmak isterdim."

"Bu konuda haklısınız." Polis memuru ellerini salladı. "Tüm duyularım keskindir ama tat alma duyum olağanüstüdür."

Posaları höpürdeterek içmek için kâseyi kaldırdı. "Size bir şey soracağım ama hep unutuyorum," derken memurun gözleri kısılmıştı. "Konuşurken kullandığınız Korece... Sizinki epey düzgün. Aksanınız da o kadar bozuk değil ama siz de bu köydeki sıradan bir dalgıçsınız. Bu, pek de aklıma yatmıyor. Söylesenize, gerçekte siz kimsiniz?"

Yaşlı kadın, polis memurunun kendisini dikkatle inceleyen bakışlarına karşılık verdi. "Göründüğünüzden daha zeki birisiniz, değil mi?" dedikten sonra çenesini kaldırdı. "Goh ailesi, kızlarını eğitmekle tanınan, Jeju'nun orijinal *yangban** ailelerinden biridir. İşgal sırasında aile servetimizi kaybetmeden önce, Seul'deki kuzenlerimle birlikte okula gittim."

"Anakara yemeklerini bu yüzden mi pişirebiliyorsunuz?"

"Teyzemin mutfağında öğrendim."

"Bu, *kimbop* yapmayı bildiğiniz anlamına mı geliyor? Paket yapılacak bir yemek epey işe yarardı."

"Tadını doğru tarif edebilirseniz, her şeyi pişirebilirim."

---

* Kore soylu sınıfı.

Büyükanne, memurun deniz yosunu ruloları hakkındaki coşkulu övgülerini dinledi, ardından da öylesi bir yemek için Jeju'nun sıcak sularında doğru türdeki deniz yosununun yetişmediğini belirtti. "Anakaradan göndermeniz gerek." Tahta sandıkta kurşun kalem aradı. "Alışveriş listesi için kâğıdınız var mı?"

Bay Lee, ona kırış kırış olmuş ve birçok kez silinmekten yumuşamış bir kâğıt uzattı. "Yolcu vapuru Mokpo'dan geldiğinde listeyi anneme gönderebilirim."

Yaşlı kadın hızla başını kaldırdı. "O vapurun ne zaman geleceğini biliyor musunuz yoksa?"

"Beş gün sonra. Motor tadilatı nedeniyle gecikti. Şimdi de gelgitleri bekliyorlar."

"Siz... Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Jeju Limanı'ndaki telsiz operatöründen. Kayıtlara tam erişimim var."

Büyükanne düşünceli bir tavırla kalemi elinde büktü. "Birçok gizli yeteneğe sahip bir insansınız, değil mi?"

Polis, büyükannenin bakışlarına aynı gizemle karşılık verdi. "Belki de en az sizin kadar..."

Yaşlı kadın, bir sonraki sorusunu sormadan önce çocukların, özellikle de Junja'nın duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafa baktı. "O pisliklerden hangisinin kızımı öldüresiye dövdüğünü de biliyor olamazsınız, değil mi?"

Memurun yüzündeki ifade kesinlikle açık vermiyordu. "Kızın annesi, polis tarafından sorgulanmak üzere mi alındı? *Haenyeo* Goh Sookja bu şekilde mi öldü?"

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "Bu bilgiler paylaşılmamalı, özellikle de çocuklarla. Dalış kazası olduğuna inanmaları onlar için daha güvenli." Derin bir nefes aldı. "Sözde yetkililerin dikkatini daha fazla çekmemize gerek yok."

Bay Lee, yaşlı kadının ihtiyatlı davranmasını anlayışla karşıladı. Kısık gözlerini iyice açtı. "Bundan kimin sorumlu olduğunu bulacağım ama merak ediyorum da öğrendiğinizde ne yapacaksınız?"

Büyükanne cevap vermedi ve Bay Lee de aynı soruyu tekrar sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Büyükanne, çocukların babasının Mokpo'dan gelecek olan vapurda olacağından emindi, bu yüzden en küçük torunlarına derslerini hatırlatmadan denizde istedikleri kadar oynamalarına izin verdi. Tabaklarını yemekle doldururken, kuzeyde suyun o kadar da tatlı ve sıcak olmadığını açıkladı.

Cömert bir akşam yemeğinin sonuna doğru da duyurusunu yaptı. O sabah, yumruk büyüklüğünde bir parça sığır etini değerli bir gümüş saç tokasıyla takas etmişti. "Babanız yarın geliyor. Yeni evinize giderken yanınıza almak istediğiniz her şeyi toplamanız gerek."

Çocuklar kâselerine bakakaldılar. Şişkin yanakları hareket etmeyi kesmişti.

"Ben biraz daha filiz alacağım." Junja, yüzünü gizlemek için masadan kalktı.

Jin ise sertçe yutkundu. "Babam taşlarımı almama izin verir mi?"

Gongja burnunu kırıştırdı. "Neden taşları anakaraya götüreceksin ki? Herkes senin aptal bir köy serserisi olduğunu düşünecek."

"Ama bunlar özel, büyülü Jeju taşları. Değil mi büyükanne?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Jeju'nun kara yel taşları, Büyükanne Seolmundae'nin beş yüz oğlunun gözyaşı olduğuna inanılır."

Gongja küçümseyerek dudak büktü. "Dev bir büyükanne tüm Jeju'yu sadece yedi kürek toprakla nasıl yarattı ki? Madem o kadar güçlüydü, neden içine düştüğü çorbadan kendini çıkaramadı? Aptalca bir hikâye daha işte. Peh..."

Gongja, ablasının peşinden mutfağa doğru koşarken "Ağzından çıkana dikkat et," diye bağırdı büyükanne torununun ardından. "*Doldam* duvarları bizi kış soğuğundan korumakta neden bu kadar başarılı sence? Sıradan kayalardan yapılmış bir duvar o kükreyen deniz rüzgârlarını kesemezdi. Pervasız konuşmalarınla ruhları gücendireceksin."

Gongja, burnunu çekerek mutfağa daldığında Junja da gözlerini kollarına siliyordu. İki kız kardeş, birbirlerine sıkıca sarılıp sessizce talihsizliklerine ağladılar.

On Birinci Bölüm

"Onun babamız olduğuna emin misin? Bana hiç tanıdık gelmiyor." Jin, bohçasıyla oynayarak kumaşın ağzını kapalı tutan bağları çekiştiriyordu. Sahip olduğu tüm kıyafetler birkaç siyah taşla birlikte içine sarılmıştı.

"Ne kadar yakışıklı, değil mi? Sen ve Gongja aynı ona benziyorsunuz, saçlarındaki beyazlar hariç." Junja, kardeşinin kafasındaki kısacık saçları okşarken neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

O ve büyükannesi kahvaltı hazırladığı sırada babası, kiralık bir arabayla gelmişti. Junja, babasının ıslığını uzaktan duymuştu. O sesin, dağ serçelerini ağaçlardan nasıl havalandırdığını hatırlıyordu. Babası neşeyle öterek onları bir parça darıyla birlikte kafese girmeye ikna ederken, minik kuşlar ona daha da yakınlaşırdı. Babası kaçıp gittikten sonra annesi kuşları beslemeyi bırakmıştı ve bambu kafes de boş kalmıştı.

"Anakaradaki büyük bir şehre taşındığıma inanamıyorum." Gongja, küçük bir ayna parçasına bakarak saçını başını düzeltti. Parlak nesneyi okyanusta bulan Junja, onu kız kardeşine veda hediyesi olarak vermeden önce keskin kenarlarını kumaşla kaplamıştı.

"Sen ve *Halmung* neden bizimle gelemiyorsunuz?" diye sordu Jin, burnunu çekmeye başlayarak.

"Büyükannemiz Jeju'dan ayrılmak için çok yaşlı. Ben de onunla ilgilenmek için burada kalmalıyım." Junja'nın ikna edici olma girişimi, kendi kulaklarına bile nafile geliyordu.

"Ya biz yokken *Halmung* ölürse? Ona saygılarımı nasıl sunacağım?" Jin'in gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ben gitmek istemiyorum. Buradan ayrılmak istemiyorum."

Gongja, bakışlarını aynadan çekerek kaşlarını çattı. "Böyle şeyler söylemek kötü şans getirir, aptal!"

"Aptal sensin! Sürekli aptal suratına bakmayı da kes."

Junja, kardeşlerini susturdu. "Babamla birlikteyken de böyle kavga etmeyin! Lütfen uslu durun, lütfen... Annemizin hatırına."

Gongja ile Jin, babalarına tuhaf tuhaf bakarken bir yandan da lapalarını yiyorlardı. Adam yüksek sesle yemek yerken, ağzına dayadığı kâsesi yüzünü kapatmıştı.

Junja, babasının değişimi karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Yanakları daha zayıftı, teni daha koyuydu ve alnında birden fazla çizgi vardı. Seyrelen saçları da dâhil olmak üzere onunla ilgili her şey hatırladığından çok daha küçük görünüyordu.

Genç kızın annesine olan benzerliğinden tedirgin olan adam, Junja'nın bakışlarına tereddütle karşılık verdi. "Bu inanılmaz. Tıpkı tanıştığımız günkü hâline benziyorsun."

Babası şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, Jin'le oynayarak küçük çocuğu güldürmüştü. Junja, baba oğulun bu kadar çabuk bağlandığını görünce endişelerinden az da olsa arındığını hissetti. Ne de olsa oğulların babalarına ihtiyacı vardı. Şehre taşınmak kardeşine iyi gelecekti. Öte yandan her türlü iş için ikinci eşe hizmet etmek zorunda kalacak olan kız kardeşinin, mutfaktan asla çıkamayacağından korkuyordu. Büyükannesi de onunla aynı endişeyi paylaşıyor olmalıydı çünkü babasına, her iki çocuğu da okula göndereceğine dair verdiği sözü tekrar ettirmişti.

Adam, boş kâseyi masanın üzerine koyarken dudaklarını şapırdattı. "Yemek yiyip kaçmış gibi olacağım için özür dilerim ama hemen gitmemiz gerekiyor. Eminim, anlıyorsunuzdur."

Büyükanne kaşlarını çattı. "Neden acele ediyorsun? Çocuklarını en son gördüğünden beri altı yıl geçti."

Junja'nın babası alnını ovuşturdu. "Daha fazla Amerikan gemisinin gelmesi bekleniyor. Onlar demir atar atmaz, Mokpo'dan gelen feribota yer kalmayacak. Sabahki feribot için bu akşamdan hazır olmalıyız. Eğer o tekneye binemezsek, bir sonraki sivil feribotun limana girmesine izin verilene kadar burada haftalarca mahsur kalabiliriz. O kadar uzun süre kalmaya da param yetmez."

Büyükanne, Junja'ya döndü. "Git ve kardeşlerinin hazırlanmasına yardım et." Çocuklar işitme mesafesinden çıkınca, alçak sesle konuşmaya devam etti.

"Bütün limanı bu şekilde doldurmak için kaç gemi geliyor?" diye sordu torunlarının babasına.

"Bilmiyorum," dedi adam. "Bütün şehir tetikte, herkes kötü bir şey olmasını bekliyor."

"Çok fazla insan aynı anda kötü düşündüğünde, mutlaka kötü bir şey olur." Çaresiz kalan yaşlı kadın her yolu denemeye hazır bir hâlde, "Junja'yı da yanına al, lütfen," diye yalvardı.

Adam bakışlarını utançla yere eğdi. İki küçük çocuğu kabul etmesi için karısını ikna etmek zaten yeterince zor olmuştu. "Ona bilet alacak param yok."

"Ben sana para veririm." Yaşlı kadın, elinde son kalan gümüş saç tokasını düşünüyordu.

Ancak karısının öfkeli mizacı bir an olsun aklından çıkmayan adam, geri adım atacak gibi değildi. "Bunu riske atamam. Ayrıca Busan'da da bir o kadar Amerikan askeri var. Eğer bela geliyorsa, Kore'de hiçbir yer güvende olmayacaktır."

Nihayet çocuklar geri döndüğünde bu fısıltılı sohbete bir son verdiler. Hem Gongja hem de Jin çok sessiz görünüyordu. İkisinin de gözleri ve burunları kıpkırmızıydı.

Babaları kocaman gülümseyerek cebine uzandı. "Jin! Gongja! Sizin için bir sürprizim var." Kapalı yumruğunu işaret etti.

İki çocuk babalarına dikkatle yaklaştılar. Jin öne atılıp babasının parmaklarını açmaya çalıştı. Adam da elini açarak kâğıda sarılmış iki pirinç şekerini ortaya çıkardı. Çocuklara tatlıları verirken onları uzaklaştırdı. "Siz çocuklar gidin dışarıda arabayı bekleyin." Ardından büyükanneye döndü. "Bize yol için bir şeyler hazırlar mısın?"

Junja, babasının, annesinin öfkesini hafifletmek için kullandığı o hırıltılı sesi hemen hatırlamıştı.

"Sizin için öğle yemeği hazırladım bile." Yaşlı kadın, yerde duran bohçayı işaret ederek Junja'ya doğru başını salladı. "Kızına söylemen gereken her şeyi söyle. Bu hayatta birbirinizi tekrar ne zaman göreceğinizi kim bilebilir. Ben küçüklerle birlikte dışarıda olacağım." Ön kapı kapanıp ikisini yalnız bıraktı.

Babası boğazını temizledi. "Seni yanımda götüremediğim için üzgünüm." Elinde, bir kumaş parçasına sarılı küçük bir şey tutuyordu.

Pirinç şekeri miydi? Junja görmemiş gibi yaptı. "Burada kalmayı tercih ederim."

"Kendine bakacak kadar büyüksün sanırım." Babası, Junja'nın elini tuttu ve nesneyi avucuna bastırdı. "Lütfen, bunu kabul et. Fazla bir şey değil ama sana verebileceğim tek şey de bu."

Bana olan minnet borcunu ödemek için biraz para olmalı, diye düşündü Junja, sertçe başını eğerken. "Teşekkür ederim."

"Peki, o zaman. Gitsem iyi olacak." Adam kucaklaşmak için kollarını uzattı ama Junja onu görmezden geldiğinde boğazını temizleyip yutkundu.

"İkisini de okula gönderme sözünü unutma!" diye bağırdı Junja, sesindeki öfkeye kendisi de şaşırarak.

Babası bile bir anlığına yerinden sıçramıştı. Yavaşça uzaklaşırken Junja'nın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. "Sözümü tutacağıma yemin ederim."

Babasından gelen küçük paketin içinde birkaç sikke ve küçük bir pembe inci vardı. Junja, büyükannesiyle birlikte uzun uzun kardeşlerinin arkasından bakıp el sallayarak ağladıktan sonra, kendini biraz toparlar toparlamaz inciyi büyükannesine gösterdi.

Yaşlı kadın taşı almadan önce burnunu sildi. Gözlerini kısarak parmaklarının arasındaki taşa baktı. "Bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu inciyi daha önce gördün mü?"

Büyükannesi başını olumlu anlamda salladı. Junja'nın annesi, taşı gizli akıntılar ve hançer gibi kayalıklarla çevrili bir alanda bulmuştu. O tehlikeli sularda yüzerek hayatını riske atmış ve dev bir yosun ormanının sakladığı kum yatağını keşfetmişti. "Annen, babanla tanıştığı gün, inciyi satmak için Seogwipo'daydı ama bunu yapmak yerine taşı ona düğün hediyesi olarak vermiş olmalı. Bunu yapmak kötü şans getirir. Evliliklerinin sürmemesine şaşmamalı."

Kore'nin hâlâ güçlü bir krallık olduğu zamanlarda keşfedilen incilerle ilgili yerel efsaneler vardı. İnci, mandalina ve deniz kulağı ile dolu sandıklar bir zamanlar kraliyet sarayına yıllık haraç olarak gönderiliyordu. Eski yollar unutuldukça, daha az dalgıç bu hazineleri buluyordu ama Junja'nın annesi bulmuştu ve aynı hazine şimdi Junja'nındı.

Junja'nın annesi inciyi bulduktan sonra büyükannesi, inciyi kumun üzerinden kapmıştı. Diğer *haenyeo*'lar onun

ne olduğunu sorduğunda ise yaşlı kadın onlara sıradan bir çakıl taşı göstermişti.

Şimdi de torununa, annesinin taşını hırsızlardan koruyabilmek için onu bir sır olarak saklamasını öğütlüyordu. "Satma zamanı gelene kadar kimseye bundan bahsetme ve inciyi vücuduna sakla. İnciler, parlaklıklarını korumaları için canlı etin yanında tutulmalıdır."

"İnciyi sonsuza dek saklayacağım, *Halmung*. Annemin hatırası olarak."

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Sen de kocanı kaybetmek istemiyorsan, satman daha iyi olur. Zamanı geldiğinde anakarada satmaya çalış. Orada daha iyi bir fiyata gider."

On İkinci Bölüm

Öküz saati yerini Kaplan saatine bıraktığında*, karanlık gökyüzünde şafak sökerken mezarlığa gittiler. Adaklarını ay ışığıyla parlayan ahşap kâselere koydular: Darı, karabuğday, mandalina, armut, balık, pirinç keki, fasulye filizi, deniz yosunu. Junja suyu döktü. Büyükannesi tütsüyü yaktı. Dua etmek için diz çöküp saygıyla eğildiler.

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında, Junja ile büyükannesi hatırlama ayinini tamamlamışlardı. Junja'nın başında ağladığı ve büyükannesinin ağıt yaktığı annesinin mezarı, ilkbaharda elleriyle düzelttikleri çıplak bir toprak yığınından ibaretti. Şimdiyse mezarın üzerindeki otları, yosun keserken kullandıkları tırpanlarla biçiyorlardı.

Yaşlı kadın, gözleri şişmiş olan Junja'ya baktı. Annesinin mezarıyla ilgilenemeyecek kadar gençti. Uçarı babalarının ve tanımadıkları bir yabancının bakımına emanet ettikleri Jin ve Gongja'nın nasıl olduklarını merak etti.

Dualar tamamlandıktan sonra, yaşlı kadın ve genç kız adakları toplayıp geç bir kahvaltı için eve götürmek üzere

* Çin burcu saat çizelgesinde, gece bir ile üç arasına Öküz saati ve üç ile beş arasına da Kaplan saati denmektedir. (Ç.N.)

yiyecekleri bir sepete koydular. Günün geri kalanı, arkadaşları ve komşuları ziyaret ederek, hasat festivalinden kalan ikramları onlarla paylaşarak geçirilecekti.

Büyükanne, gökyüzünü hâlâ güneşle paylaşmakta olan muazzam ayı inceledi. "Su bu akşam çok uzağa çekilecek. Geri dönen dalgalar da çok güçlü olacak."

Bu, derinlerden çıkan bir sürü yosunun kumların üzerine serileceği anlamına geliyordu. Yengeçler, ay ışığı sayesinde saklandıkları yerden çıkacaklardı. İstiridyeler çırılçıplak kalacaktı. Teknelerden sürüklenen odunlar ve parlak artıklar denizde kaybolacaktı. Dikkatsizleri dev yumruğuyla ezebilecek kadar güçlü olan akıntıya karşı dikkatli olunduğu sürece işleri kolaydı.

Junja başını salladı. "Söz veriyorum dikkatli olacağım."

Hasat ayı pırıl pırıl parlarken, dalgalar kumu tokatlıyordu. Junja, açığa çıkan kayaların arasında hızla ilerledi. İçinden hesap yaparak gelgitlerin zamanlamasını kestirmeye çalışırken bir yandan da zümrüt rengi yosunları topluyordu.

Kıyıdan uzakta tek başına duran kayalığa doğru ilerleyen dalgayı kovalayarak ardında bıraktığı köpüğü takip etti. Ellerini uzatarak kayanın dibinde yetişen yosunları hissetti. Elinin altındaki bir şey kaçmaya çalıştı ama hızlı parmakları onu yakaladı. Junja, arkasına çarpan dalgadan kurtulup kıyıya geri kaçmadan önce iki yengeç daha yakaladı. Dalgalar ayak bileklerini yıkıyordu.

İyice şişmiş olan çantası içindeki yengeçler yüzünden

kıpır kıpırdı. Çantanın içine birkaç avuç ıslak yosun attı. Bir tur daha gidip gidemeyeceğine karar vermeye çalışarak suyu inceledi.

"Junja!"

Genç kız, hızla arkasını dönüp okyanusun gürültüsü yüzünden güçlükle duyulabildiği sese doğru baktı.

Gölgelerin arasından uzun bir siluet çıkıverdi. "Junja!"

Genç kızın omzundaki çanta yere kaydı.

"Suwol?" Eğrelti otları arasında geçirdikleri o öğleden sonradan beri genç adamın adını yüksek sesle söylememişti.

Ay ışığı altında bembeyaz görünen Suwol, şimdi tam önünde duruyordu. Elindeki bohçası ve bastonuyla tıpkı onu ilk gördüğü zamanki gibi görünüyordu. Genç adamın yanında duran Boshi ise hızlı hızlı nefes alıp kuyruğunu sallıyordu.

"Neden dağda değil de buradasın?" Junja, yaşadığı şaşkınlık yüzünden onu selamlamayı ve aralarındaki resmiyeti unutmuştu. Bir bilim insanının tatlı diline sahip olan Suwol'ün, bir asilin ilk oğlu olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Tetikte olması gerekiyordu.

Genç adamı eğilerek selamladı. "Uzun zaman oldu efendim."

Suwol yutkunarak öne çıktı. Köpek, genç adamla genç kız arasında ileri geri koşturup duruyordu. "Uzun zaman oldu, evet... Çok uzun zaman oldu. Şimdi daha iyi misin? Ne zaman başsağlığı dilemeye gelsem büyükannen beni, hâlâ yasta olduğunu söyleyerek geri çevirdi."

Kız geri adım attı. "Bir süredir hastaydım ama şimdi daha iyiyim. İlginiz için teşekkür ederim efendim." Gerekenden daha da fazla eğilerek tekrar selam verdi.

"Veda etmeden gittiğim için bana kızgın mısın? İnan bana, denedim ama diğer *haenyeo* beni eve almadı. Elimden geldiği kadar uzun süre bekledim fakat sen bir daha hiç dışarı çıkmadın." Suwol başını eğdi. "Annen için çok üzgünüm."

Kızın gözleri parıldıyordu. "Sizin hatanız değildi. Özür dilemenize gerek yok."

Köpek, burnunu Junja'nın eline değdirerek sızlanırken genç adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "*Gosari*'yi senin için bıraktığım yerde buldun mu?"

Birisi solmuş yeşillikleri kuruması için sıcak kumların üstüne yaymıştı. Junja, eğrelti otu tomurcuklarını bulduğunda, tomurcuklar düzgün bir şekilde kurumuşlardı.

"Demek onu siz yaptınız. Teşekkür ederim." Genç adamın yakışıklı yüzüne bakmak istemiyor ama gözlerini de ondan alamıyordu.

Suwol ileri doğru bir adım daha atınca Junja, kıpırdamamaya çalışarak yerinde kaldı.

"Sana annemden tavuk çorbası getirdim. Sen uyanana kadar beklemeye çalıştım ama yanımda başkaları da olduğu için bekleyemedim." Bir adım daha attı.

Genç kız, ay ışığında Suwol'ün yüzüne yansıyan acısını görebiliyordu. "Çorba çok lezzetliydi. Lütfen annenize cömertliği için minnettar olduğumuzu söyleyin, efendim. Çömleğinizi geri almaya mı geldiniz?"

Suwol'ün bastonu tutan parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Neden benimle bu kadar soğuk konuşuyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Suçluluk duygusu Junja'yı bir kez daha ele geçirmişti, bu yüzden kendine engel olamadı ve "Eve daha erken dönmeliydim," dedi. "Anneme olanlar benim hatam."

Suwol, başını iki yana salladı. "Bu senin suçun değil, o..."

Junja, onun sözünü kesti. "O gün dağa gitmesi gereken annemdi, ben değil!" Gözleri dolmuştu. Biraz olsun teselli bulabilmek için kollarını kendine doladı.

Suwol, bastonunu bırakıp bohçasını indirdi ve kıza doğru bir adım daha attı. "Üşüyor olmalısın." Junja, başını iki yana sallayarak geriye doğru gitti. Yüzü, gözyaşlarıyla parlıyordu. "Başsağlığı dilekleriniz için teşekkür ederim efendim. Şimdi gidebilirsiniz."

Genç kız arkasını döndüğünde Suwol, aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kendine çekti. Vücudundan yayılan ısı, kıyafetleri sırılsıklam olan Junja'yı ısıtmıştı. Suwol, genç kızın kulağının arkasına doğru, "İnsan olamayacak kadar soğukkanlısın," diye fısıldadı. "Gerçekten de yarı balık olmalısın."

Junja, onun kollarından kurtuldu. Titreyerek yüzünü ona döndü ve vurmak için kolunu kaldırdı.

Ancak genç adam, dudaklarını onun dudaklarının üzerine kapatmadan hemen önce Junja'nın elini havada yakalayarak onu durdurdu.

Gökteki ay, Junja'nın çantasının kuma düşüp açılmasını izledi. Birer birer, yengeçler ortaya çıkıp sivri pençelerle kumun üzerinde hızla ilerlediler ve her dalgayla birlikte açık denize doğru itildiler. Mürekkep balığı teknelerindeki insanlar ise ağlarını atıp bu yumuşak yaratıkların meşalelerinin ateşine doğru yüzmesini beklediler.

"Tadın deniz gibi," diye soludu Suwol, bir kez daha Junja'nın kulağına doğru.

Junja, artık üşümemesine rağmen titriyordu. "Denizin tadı neye benziyor ki?"

"Tuzlu. Tatlı. Vahşi."

Dalgalar bir davul gibi kıyıya vururken ay, Junja'nın yüzünde ışıl ışıl parlıyordu. Genç kız, Suwol'ü tamamen ezberlediğini düşündü: Gözleri, sesi, kokusu, dokunuşu... Onunla ilgili her şeyi sanki kendininmişçesine ezbere biliyordu. "Tadın dağ gibi..." deyiverdi.

Genç adam gözlerini kapattı. Junja, onun sorusunu zar zor duyabilmişti.

"Dağın tadı neye benziyor peki?"

"Mantarlar. Ve *gosari*."

Sarı köpek hafifçe inleyerek burnuyla Suwol'ü dürttü. Şenlik ateşi çoktan küle dönmüş, kavrulmuş ve temizlenmiş

yengeç kabukları kumların üzerine dağılmıştı. En ihtişamlı parlaklığına ulaşan ay, yavaş yavaş geceyi tamamlamak için hazırlanmaya başlamıştı.

Junja ayağa kalktı. "Büyükannem endişelenmeye başlamadan önce gitmeliyim."

"Sana eve kadar eşlik edeyim." Suwol, genç kızın elini tutmaya çalıştı ama Junja ondan kaçındı.

"Biri bizi görebilir."

"Umurumda değil."

"Ben bekâr bir kadınım. Sen umursamasan bile, diğerleri umursar."

Suwol, itirazlarına rağmen kızın elini tutmayı başardı. "Ya elini tutan adam nişanlın olsaydı?"

O ilk temas anında, Junja hem mutluluktan hem de öfkeden kızarmıştı. Sinirli gibi görünmeye çalışıyordu ama sesi yeterince güçlü değildi. "Kendi gelinini seçen bir *yangban* çocuğu mu? Hem de ilk doğan erkek torun... Bunu daha önce hiç duymamıştım." Junja, elini ondan kurtarmayı başardı.

Genç adam kollarını kavuşturdu. "O modası geçmiş, aptal geleneklere inanmıyorum."

"Seninle evlenmek isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

"Neden evlenmeyesin ki?" diyen Suwol sırıtıyordu.

Junja, içini çekti. "Aileni düşün."

"İnsanlar istedikleri kişiyle evlenmekte özgür olmalılar. Evlilik, aileler tarafından belirlenmemelidir."

"Bu resmen Komünistlik!"

"Aynı fikirde değil misin?"

Junja etrafına baktı. Politikadan hiç bahsetmemesi, şaka bile yapmaması konusunda uyarılmıştı. *Dikkatli ve tarafsız ol.* Sessizlik en güvenlisiydi. "Annem, hükümet hayatımızı yaşamamıza engel olmadığı sürece onların kim olduğunu ya da neye inandığını umursamadığını söylerdi."

Suwol, ellerini havaya savurdu. "Umursamak zorundasın!" Şimdi ciddi bir şekilde konuşuyordu. "Jeju'da egemenlik halkın olmalı. Anakara, işimize burnunu sokmaya devam eden Amerikalıların bir kuklası sadece."

Junja, Suwol'ün ağzını kapatmaya çalıştı. "Şşşt. Biri seni duyabilir." Toprak yol genişlediğine göre köye yaklaşıyorlardı. Suwol'ün tehlikeli sözleri başkaları tarafından duyulmamalıydı.

Arkalarında koşturan Boshi birden durup homurdandı. Burnu öfkeyle titreşen beyaz köpek, *doldam* duvarının gölgelerine bir kütük yığını gibi yaslanmış olan karanlık kütleye doğru koştu.

Suwol ıslık çalınca köpek, kuyruğunu sallayarak geri döndü. "Gitmem gerek, Junja. Yakında seni tekrar ziyaret edeceğime söz veriyorum."

Genç kız kaşlarını çattı. "Gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun?"

Suwol, Junja'nın ellerini tutup sıktı. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Kendine dikkat et. Okyanusta kendini çok fazla tehlikeye atma çünkü seninle evlenmek istiyorum."

Junja, Suwol'ün koluna vurdu. "Şşşt, saçmalamayı kes." Kızgın görünmek istese de kalbi sevinçle öyle bir çarpıyordu ki onu kucaklamamak için Suwol'ü kendinden uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Haydi, git buradan."

Genç adam gülerek eğilip ona selam verdi ve koşarak uzaklaşmadan önce söz verircesine parmaklarını havaya kaldırdı.

On Üçüncü Bölüm

Büyükanne şiltenin üzerine yatmış, Junja'nın geldiğine dair bir ses duymayı bekleyerek etrafı dinliyordu. Kötücül dolunay yüzünden endişeliydi. Mutfak kapısının gıcırtısını duyunca gözlerini kapadı. Rahatlama hissi şükrana dönüşürken kendisine, deniz kralına adak adaması gerektiğini hatırlattı ve sonra yorgunluğa teslim olarak derin bir rüyanın içine battı.

Rüyasında yeniden gençti, vücudu kıvrak ve esnekti. Bedeninde dolaşan güce hayret etti. Deniz kenarında yürüyor, okyanusu sakinleştirmeye çalışıyordu. Dalgalar kumları dövüyor ancak deniz kralının yumrukları, dağın ötesinde onu öfkelendiren her neyse oraya ulaşamıyordu.

Uluyan rüzgâr, kralın muazzam sesini taşıyordu. Aynı anda hem fısıldayan hem de çığlık atan cümleler bir hayli tehditkârdı. Fırtınada çınlayan her kelime, tarif edilemez bir acının ağıtı gibiydi.

Gelen dalgalar, kadının ayak bileklerinin etrafında kırmızıya dönüşüyordu.

Üzerine şiddetle çarpan rüzgârlara karşı meydan okurcasına durdu. İnsan ve Tanrı tarafından bilinen her dilde,

en güçlü sesini kullanarak çığlık attı. Onunla, yaklaşmakta olan keder arasında tek bir kelime duruyordu, karanlığın yükselen duvarına karşı parlayan tek bir ışıltı... Attığı çığlık nihayet kaslarını zayıflattı, derisini buruşturdu ve saçlarını beyazlattı.

Yaşlı kadının gözleri tekrar açıldı. Zaman yaklaşıyordu... Vakitleri daralıyordu.

On Dördüncü Bölüm

İlk adam köyden kaybolduğunda kimse aldırmadı çünkü kendisine hırladığı için bir hayvanı öldüren kötü huylu bir bekârdı, yani kimsenin özleyeceği türden biri değildi.

Bir sonraki adam ortadan kaybolduğunda ise onun, dağda saklandığı söylenen isyancı lider Lee Duk Ho'ya katılmak için kaçtığı konusunda şakalar yapıldı. Bazıları, adamın başka bir köyde bir kadınla birlikte olduğunu fısıldadı. Bütün gün daldıktan sonra adamın yokluğunu keşfeden karısı ise onun, Komünistlere katılamayacak kadar korkak olduğuna dair yemin etti. Ayrıca karısından o kadar korkuyordu ki başkasıyla gitmeye rüyasında bile cesaret edemezdi.

Bu iki adama ne olduğunu kimse bilmediği için, askerî polis tarafından toplanıp Seogwipo'da hapsedilen resmî köylü sayısına dâhil edilmediler. Yedi adam bütün yaz boyunca oradaki hücrelerde çürümüş, içlerinden yalnızca biri, karısı büyük bir rüşvet ödedikten sonra serbest bırakılmıştı. Adam geri döndükten sonra ailesiyle birlikte tüm eşyalarını toplayıp etraftaki küçük adalardan birine kaçtı. Herkesi de onları örnek almaları konusunda uyardılar.

Öte yandan dokuz erkeğin yokluğu hasadı yavaşlatmıştı ve yorgun argın sudan çıktıktan sonra tarlalarda çalışmak zorunda kalan kadınların sırtına daha çok yük binmişti. Herkes büyükanneden bir tavsiye bekliyordu ama yaşlı kadın, hiç de ona özgü olmayan bir sessizliğe çekilmişti. İnsanlar köylülerin serbest bırakılmasına aracılık etmek için kasabaya gitmesini beklerken de yaşlı kadın durumu görmezden geldi.

Ancak bunların hiçbiri Junja'yı, büyükannesinin dalışı bırakması kadar endişelendirmedi. Yaşlı kadın, genç kızın daha fazla sorumluluk üstlenebilecek kadar yetenekli olduğunu söyleyerek Junja'nın onun dalışlarını da devralmasına izin vermişti. Sabahları, Junja'ya dua etmesini hatırlatmaya yetecek kadar gözlerini açıp sonrasında tekrar uykuya dalıyordu. Diğer *haenyeo*, Junja'nın endişelerini yüksek sesle dile getirdi.

"Bir daha dalmayacak mıymış? Hasta mı yoksa?"

"Neden o polis memuruyla bu kadar çok zaman geçiriyor ki? Eğer çok yaşlı olmasaydı, aralarında bir ilişki olduğunu düşünürdüm!"

Junja, dilini tutup insanlara cevap vermemeyi başarıyor ama bir yandan da büyükannesini dikkatle izliyordu. Yaşlı kadın, artık günlerinin çoğunu meditasyon yaparak ve dua ederek geçiriyordu, sadece Bay Lee'nin ziyaretleri için özenle yemek hazırlayacağı zaman kalkıyordu. İkisi saatlerce çay içip sohbet ediyordu ve en sevdikleri tartışma konusu hep aynıydı. Junja, onlara kulak misafiri olurken, sadece yiyeceklere bu kadar odaklanarak diğer her şeyi

görmezden gelmelerinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu. Büyükannesi aklını mı kaçırmıştı?

"Jeju'ya yapılacak olan bir sonraki hükümet sevkiyatı, Cumhurbaşkanı Rhee Syng Man'ın doğrudan emriyle gönderilen bin çuval pirinç ve yüz fıçı biradan oluşuyor." Memur Lee kupasını uzattı.

Büyükanne fincanı arpa çayıyla doldurdu. "Amerikalı bir kadınla evli olduğu doğru mu?"

"Nereli olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle Koreli değil. Cumhurbaşkanı Rhee, Amerika'da üniversiteye gitti ve onunla orada tanıştı."

"Söyledikleri kadar çirkin mi?" Junja, büyükannesinin bu soruyu sorduğunu duyar duymaz çığlık atmak istedi.

"Daha da çirkin."

"Duyduğuma göre adam da güzellik timsali sayılmaz." Yaşlı kadın, polis memuruna soyulmuş bir mandalina teklif etti. "Çirkin olanların her zaman kanıtlayacak bir şeyleri vardır, değil mi?" Başka bir soru sormadan önce kıkırdadı. "Bu pirincin ne kadarı güneydeki alaylara gönderilecek?"

Polis memuru, cevap vermeden önce mandalinayı çiğneyerek yuttu. "Yarısı. Ve her şey el değiştirdiğinde, çok daha azı."

"Kışı geçirmek için daha fazla tahıla ihtiyacımız olacak. Sert bir kış bizi bekliyor." Büyükannesi, öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkayan ve onları dinlemiyormuş gibi davranan Junja'ya baktı.

"Bu da şunu hatırlattı..." Memur, sırt çantasına uzanıp içinden küçük bir teneke kutu çıkardı. "Bu şeytan Amerikalılar, haşlanmış eti hiç bozulmadan teneke kutularda nasıl saklayacaklarını öğrenmişler. Etler haftalarca taze kalıyor!"

"Ne tür bir et bozulmaz ki?" Yaşlı kadın, uzatılan kutuyu alırken yüzünü buruşturdu. "Doğal olmayan tabii ki."

"Onunla ne yapacağını biliyorsan tadı fena sayılmaz." Polis memuru, tenekenin dibine yapışmış küçük bir metal çıkıntıyı işaret etti. "Bunu çek ve sonra oradaki bölmeye geçir. Döndürdükçe kutu açılacak. İyi bir aşçının bununla neler yapabileceğini merak ediyorum."

"Eğer bu bir meydan okuma ise, kabul ediyorum." Büyükanne, Junja'yı yanına çağırdı. "Bu sana et gibi kokuyor mu?"

Kız kutuyu koklayıp başını iki yana salladı.

Memur omuz silkti. "Eğer hoşuna giderse, daha fazlasını getireceğim. Amerikalılar bunları hep yiyor. Dilimleyip kızartıyorlar."

Junja araya girdi. "*Halmung*?"

"Evet, çocuğum?"

"Bu öğleden sonra dalacak mısın?"

Yaşlı kadın onu başından savdı. "Bensiz devam et."

"Büyükannem için endişeleniyorum." Junja, yosun ve deniz kulağı dolu ağın bir tarafını tutarken Suwol de diğer tarafını tutuyordu.

Genç adam, söylemeyi reddettiği gizemli işler arasında birkaç ziyaret daha gerçekleştirmişti. Junja, onu bir keresinde

öğle yemeğine davet etmişti ama Suwol, polis memurunun da geleceğini duyunca daveti reddetmişti. Milliyetçi bir üniforma görünce iştahının kapandığını söylemişti.

Suwol, ıslak ağ üzerindeki tutuşunu ayarladı. "Endişelenmelisin. Milliyetçi bir subayla dost olmak pek de iyi görünmüyor."

Junja bu olasılığı hiç düşünmemişti. "Başka bir şey daha var. Her zamanki gibi davranmıyor." Kız, okyanusa bakarak kaşlarını çattı. Güneş yolu yarılamıştı ve daha tatlı patatesleri kazıp çıkarmak zorundaydı. "Belki de hayal görüyorum. İnsanların sürekli konuştuğu korkunç şeyler yüzünden."

Etrafta diri diri yakma, dayak ve çok daha kötü şeylerin söylentileri dolanıyordu. Suç ise herkese yükleniyor, hikâyeyi anlatan kişiye göre suçlu da değişiyordu: Milliyetçiler, Komünistler ve fırsatçı haydutlar.

"Büyükannen seni tehlikeye atacak bir şey yaptı mı ya da söyledi mi?" diye sordu Suwol.

"Sanmıyorum. Polis memuru ile sadece yemek hakkında konuşuyorlar."

"Zararsız görünüyor."

"Sorun da bu. Kendisi gibi davranıyor olsaydı, bu garip olayları araştıran ilk kişi o olurdu. Ne yapılması gerektiği konusunda köy toplantılarına liderlik ederdi ama hiçbir şey yapmadı. Umurunda değilmiş gibi görünüyor."

Genç adam düşünürken sessiz kaldı. Sonunda fikrini söylemeye karar verdi. "Duyduğun o korkunç şeyler var ya? Hepsi doğru."

"Ne demek istiyorsun? İnsanlar gerçekten öldürülüyor mu?"

Suwol tereddüt etti. "Cesetleri gördüm."

Junja, ona bakmak için yürümeyi kesti. "Ne işler karıştırıyorsun da böyle şeyler görebiliyorsun?"

"Söylemezsem daha iyi olur."

"Tamam, söyleme ama Milliyetçi askerler Jeju'daki köyleri neden yaksın ki? Hepimiz Koreliyiz. Koreli askerler neden Koreli sivilleri öldürsün? Hangi gerekçeyle?"

Suwol'ün sesinde duygudan eser yoktu. "Çünkü Amerikalılar, Komünistlerden kurtulmaya çalışıyor."

Junja, öfkeden kızardı. "Bu hiç mantıklı değil! Burada tek yaptığımız her zaman yaşadığımız gibi yaşamak. Bu bizi neden Komünist yapıyor?"

"Amerikalılar öyle dediği için."

"Bu delilik."

Suwol'ün sesi kısıldı. "Daha çılgınca bir şey duymak ister misin?"

"İstediğimden emin değilim."

"Halla Dağı'na çıkmak yasaklanacak. İsyancı liderleri Kim Dal Sam ve Lee Duk Ho'yu bozguna uğratmak için."

"Tanrı'nın dağını nasıl yasaklayabilirsin ki?" Junja, Suwol'e baktı. "Herkes Lee Duk Ho'nun büyükannemden daha fazla Komünist olmadığını biliyor. O sadece Amerikalılar çiftliğini ele geçirip bir üsse çevirdiği için kin güden öfkeli bir çiftçi."

"Bunu söylediğini yanlış bir kişi duysaydı, Komünist sempatizanı olmakla ya da daha kötüsüyle suçlanırdın."

Suwol'ün ağzının köşeleri aşağı sarktı. "Anakara hükümetine göre, Bay Lee doğrudan Çin'den emir alan ağır silahlı bir Komünist ajan."

"Dağa çıkmak saçma bir yalan yüzünden mi yasaklanacak? Bu çılgınlığı kim uyduruyor?"

Çocuğun yüzü sertleşti. "Polis memuruna sor. O biliyor olabilir."

Junja dudağını ısırdı.

"Bu yüzden bir taraf seçmek zorundasın, Junja. Tarafsız olmak ya da sessiz kalmak seni korumaz." Suwol, özür dileyerek ekledi: "Annene olanlara bir bak."

Bu hatırlatma Junja'nın irkilmesine neden oldu. Suwol, annesinin ölümünün kaza olmadığına ancak köydeki herkesin gerçekte ne olduğuna dair tahminde bulunamayacak kadar korktuğuna inanıyordu. Fakat Junja konuyu ne zaman gündeme getirse, büyükannesi bunu tartışmayı kesin bir dille reddediyordu. Ya Suwol haklıysa? Junja'nın içi korkuyla doluydu.

Toprak yol yukarı doğru kıvrılırken, denizden gelen ani bir rüzgâr ikisini ileriye doğru itecek bir şiddetle patladı. Junja ile Suwol, düşüncelerinin kabuğuna çekilmişlerdi. Eve yaklaşırken, Suwol ağın kendi tuttuğu tarafını bıraktı.

"En fazla buraya kadar gelebilirim. Polis memuruyla karşılaşmak istemiyorum."

"Bugün geleceğini sanmıyorum," dedi Junja, özür diler gibi. "Saygılarını sunmadan gitmek yerine büyükannemi selamlamalısın. Onu görmeden gittiğini duyunca hayal kırıklığına uğrayacak."

Suwol, başını iki yana salladı. "Keşke yapabilseydim ama geç kalıyorum. Üzgünüm."

"Bana ne yaptığını söyleyecek misin?"

Suwol araziyi inceledi. "Arkadaşlarımla tavşan avlıyorum."

"Korkunç bir yalancısın."

Suwol sessiz kaldı.

"Bu sefer ne kadar kalacaksın?"

"Söylemesi zor. Birkaç gün, belki daha uzun."

Suwol'ün eli Junja'nın parmaklarına sürtündü.

"Lütfen, dikkatli ol," diyen Junja, gülümsemeye çalıştı.

"Olacağım. Sen de kendine dikkat et." Genç adam, Junja'yı çabucak kucaklamadan önce kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına baktı.

Suwol uzaklaşırken el sallamak üzere birkaç kez arkasını döndü. Junja ise Suwol bir ağaç korusunun ardında tamamen kaybolana kadar onun bedeninin gittikçe küçülmesini izledi.

"Ah, işte buradasın, resmen göz önünde saklanıyorsun."

Junja, tatlı patatesleri kazıp çıkarmaya ara vererek rahatsız olmuş bir şekilde başını kaldırdı. Polis memuru, hiç ses çıkarmadan nasıl gizlice yanına yaklaşmıştı? Adam birkaç gün önce, yani Junja'nın Suwol'ü en son gördüğü gün şehre gitmişti. Neden dönen Suwol değil de polis memuruydu? Junja, küreğini toprağa sapladı.

Sakalı çam iğneleriyle kaplı olan memurun kıyafetleri, her zamankinden daha darmadağınıktı. Sol elinden bir

tavuk sarkıyordu. Junja'nın daha rahat görmesi için tavuğu havaya kaldırdı.

Ancak genç kız onu görmezden geldi. "Büyükannem döndüğünüzü biliyor mu?" diye sordu, ayağa kalkıp ellerindeki kiri silerken.

"Ona saygılarımı sundum. Ve hediye olarak getirdiğim bu şişman tavuğu ona gösterdim. Akşam yemeğine hazırlamanı istiyor." Adam, kuşu tekrar ona uzattı. "Tavuk pişerken bana mağaraları göstermen gerekiyormuş."

Junja'nın gözleri kısıldı. "Hangi mağaralar?"

"Köylülerin kış için yiyecek depoladıkları mağaralar. Büyükannen onları görmem gerektiğini söyledi."

Junja, yüzüne yayılan şaşkınlığı artık saklayamıyordu. Mağaralar, yabancılarla asla paylaşılmayan, köyün en önemli sırlarından biriydi. Büyükannesi aklını tamamen mi kaybetmişti?

Tavuğu alıp eve doğru yürürken, "Burada bekleyin. Hemen döneceğim," dedi.

Junja, büyükannesini mutfakta buldu. Yaşlı kadın, kurutulmuş kökler ve mantarlarla dolu bir kutuyu karıştırıyordu. Genç kız hemen onun yanına koştu. "Memur Lee'ye mağaralardan mı bahsettin?" Junja'nın sesi, olması gerekenden daha yüksek çıkmıştı.

Yaşlı kadın, odunsu bir kök çıkarıp zaferle başının tepesinde sallarken torununu görmezden geldi. "Ah, işte... Bir parça ginsengim kaldığını biliyordum!"

"Neden Milliyetçi bir polis memuruna mağaralardan bahsettin, *Halmung*?" diye sordu Junja dişlerini sıkarak.

Köydeki herkesin bildiği gibi mağaralar, zamanında felaketlere karşı gizli bir tedbir olarak kullanılmıştı. İşgal sırasında, mağaraların içlerine yiyecekler, kadınlar ve çocuklar gizlenmişti. Ortalıkta dönen dedikodulardan rahatsız olan endişeli köylüler de son zamanlarda oralara tekrar malzeme saklamaya başlamışlardı. Mağaraları bir yabancıya ifşa etmek, köy yerinde affedilmez bir ihanet olarak kabul edilirdi.

Büyükannesi neden bu kadar pervasızca bir şey yapmıştı ki? Junja, yaşlı kadının davranışlarına artık hiç anlam veremiyordu. Gerçekten aklını mı kaçırmıştı? Yaşı yüzünden miydi? Yoksa polis memurunun onun üzerinde garip bir etkisi mi vardı?

Yaşlı kadın, torununun derinden sarsıldığını biliyordu ancak sorularını duymazlıktan gelmeye karar verdi. "Memur Lee'ye mağaraları gösterirken çok dikkat et."

"Neye?"

"Onun gerçekten nasıl bir adam olduğuna."

"Onun nasıl bir adam olduğunu zaten biliyorum." Junja'nın dudakları aşağı sarktı.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun çünkü Bay Lee, herkesin ona baktığında fark edilmeye değmeyecek bir adam görmesini istiyor."

"Neden? O Milliyetçi bir polis memuru. İstediğini yapmakta özgür."

"Öyle mi?"

"Silah taşıyor *Halmung*," dedi Junja, bıçakla tavuğu büyük bir kâseye yerleştirirken. "Bu ona biraz olsun özgürlük veriyordur sanırım."

"Polis memurunun sırf silah taşıdığı için istediğini yapmakta özgür olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Büyükannesinin kısık sesi Junja'nın duraksamasına neden olmuştu. Bir yaşlıya bu şekilde karşılık vererek tarif edilemez derecede kaba davranıyordu. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de utanmıştı. Nihayet dilinin ucuna kadar gelen tüm soruları yutarak ağzını kapatıp itaat etmeyi seçti. "Tavuğu odun yığınlarının yanına bırakacağım, *Halmung*. Memur ve ben bir saat içinde mağaralardan dönmüş oluruz," dedikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Dalgalar kayaların üzerine çarpıp geri çekilirken, geriye tıslayan köpükler bırakıyordu. Küçük bir yengeç bir kayanın ardında kayboldu.

Polis memurunun yanında duran Junja suyu izledi.

"Neden burada duruyoruz?" diye sordu adam koltuk altını kaşıyarak.

Adamın ses tonu, Junja'nın dişlerini gıcırdatmasına sebep olmuştu. "Gelgitleri takip etmem gerekiyor. Su yükselirken mağaralara girmek daha zordur."

"Neden buradayız? Neden orada değiliz? O bölge daha sakin görünüyor." Polis memuru, suyun birkaç kaya arasında kaldığı bir havuzu işaret etti.

"Mağaralara o yoldan gidemezsiniz."

"Peki, bu taraftan nasıl gideceğimizi de anlayabilmiş değilim."

"Bu yüzden beni takip ediyorsunuz." Junja, kaba davrandığını biliyor ama kendine engel olamıyordu. Bu adam büyükannesini kandırmış olabilirdi ancak onu kandırmayı asla başaramayacaktı.

Gelgit azalınca, genç kız bir anlığına ortaya çıkan bir kayanın üzerine atlamak için koştu. Daha sonra alçak bir kayanın altına daldı, çömeldi ve başka bir kayanın çıkıntısına tutunurken sağa doğru sertçe döndü. Polis onun hareketlerini taklit ederken neredeyse kayarak düşüyordu. Adam doğrulunca, Junja'nın yüzü hayal kırıklığıyla gölgelendi.

Ancak polis memuru onu şaşırtarak yüksek sesle bağırdı. "Ne arsız bir kızsın sen! Tıpkı büyükannen gibisin!"

Junja, birkaç büyük kayanın arasından geçen bir patikaya tırmandı. Öyle hızlı hareket ediyordu ki polis memuru, ona ayak uydurmakta daha çok zorlanmaya başlamıştı. Junja, mağaranın girişine ulaşana kadar polis memurunun onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bile dönmedi. Sonunda adamı gördüğünde ise hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadı.

Mağaranın girişindeki hava serindi. Polis memuru, içeriyi keşfedebilmek için karanlığın içine bir adım attı ama Junja yerinden kıpırdamadı.

"Mağaraları gördünüz. Geri dönme vakti." Junja'nın sesi gergindi.

Memur Lee, ceplerini karıştırarak bir kibrit kutusu çıkardı. Küçük alev, mağaranın duvarlarında gölgeler oluşturdu

ve adamın yüzünü aydınlatarak onu karanlıkla aydınlığın sevimsiz bir maskesine dönüştürdü.

"Biri ne yaptığımızı öğrenirse, büyükannem ve ben köyden atılırız," diye tıslayan Junja'nın gözleri öfkeyle parlıyordu.

Alevler titreyip söndü.

Polis memuru başka bir kibrit daha yaktı. "Bunlar tehlikeli zamanlar. Büyükannenin iyi bir sebebi olmadan böyle bir risk alacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Adamın bakışları o loş ışıkta kesinlikle üzgünmüş gibi görünüyordu.

Işık parladı ve sonra titreşerek yeniden söndü.

Karanlık o kadar yoğundu ki memur tekrar konuşmaya başladığında neredeyse onları yutacaktı. "Endişelerini anlıyorum," dedi memur, yorgun bir sesle. "Şimdi gitmek istersen, gidebiliriz. Burayı gördüğümü de tamamen unuturum."

Junja cevap vermedi. Aralarındaki sessizlik mağaranın boşluğunda yankılanıyordu. Genç kız, polise hiç güvenmiyordu ama büyükannesine güveniyordu.

Sonunda konuştuğunda, sesi kısıktı. "Kibritiniz kaldıysa efendim, mumlardan birini yakabiliriz."

Mağaranın alt duvarları gri ve yeşil renkteydi. Daha yüksekler, su kabakları ve kil kaplarıyla doldurulmuş çıkıntılardan ve açıklıklardan oluşuyordu. Düzensiz kaya sütunları sanki tavandan damlıyormuş gibi görünürken, su damlaları yosunların arasına sızarak parlak desenler oluşturmuştu.

"Ne kadar ileri gidiyor?" Polis memuru, ürkütücü bir ışıkla parlayan mumu havaya kaldırdı.

Junja, polis memurunun mağaranın büyüklüğü karşısında şaşırdığını biliyordu. Her kuytu köşeye malzeme sokulmuş olsa bile, burada bir düzine insanın rahatça oturabileceği kadar yer vardı. Junja, bir kaya çıkıntısının arkasına geçerken polise onu takip etmesi için işaret etti.

Mum ışığıyla aydınlanan yolda daha derinlere indiler. Her adımda tavan ve duvarlar gitgide uzaklaşırken, tünel yavaş yavaş genişleyerek tüm köyün içinde uyuyabileceği kadar geniş kubbeli bir odaya dönüştü.

"Burayı köylüler mi yaptı?" Polis memuru, yüksek tavanı aydınlatmak için mumu havaya kaldırdı.

"Hayır. Mağara her zaman buradaydı." Büyükannesi, bir zamanlar dünya üzerinde hâkimiyet kurmak için birbirleriyle savaşan devler hakkında hikâyeler anlatırdı. Büyükannesinin anlatmayı çok sevdiği efsanelere göre son ejderhalar, kaostan kaçmak için dağdaki hayatlarından vazgeçip göklere çıkmadan önce bu mağaralarda toplanmışlardı.

Memur iki elini de mağara duvarına dayayarak yukarı baktı. "Üniversitedeki bilim insanları, Halla Dağı'nın uyuyan bir yanardağ olduğunu söylüyor. Dünyanın derinliklerinden sıvı kaya tüküren bir dağ olduğunu düşünüyorlar." Ellerini tırtıklı duvarların üzerinde gezdirdi. "Bu mağaralar büyük olasılıkla yanan kaya nehirlerinin oluşturduğu tünellerdir. Tahminimce dağın derinliklerine doğru uzanıyorlar."

Junja da öyle olduğunu biliyordu.

"Muhtemelen burada kaybolmak kolaydır, değil mi?"

"Evet."

Memur, Junja'nın ardındaki karanlık bir koridora gözlerini kısarak baktı.

"Birden fazla giriş olmalı. O malzemelerin geldiğimiz rotadan buraya getirilmesi mümkün değil."

Junja'nın sessizliği, memurun haklı olduğunun ispatıydı.

"Sadece burada yaşayan köylüler mi biliyor burayı? Benden başka bilen yabancı yok mu?"

Junja, başını iki yana salladı.

"Umarım haklısındır."

Bay Lee'nin yüzündeki ifade, titreyen mumun ışığında değişerek gölgelendi. Ancak çok geçmeden sırtını kamburlaştırıp karnını şişirerek yine o eski, uyuşuk ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Midem yemek zamanı diyor. Büyükannenin yanına dönüp öğle yemeği yemeliyiz."

"Bunu itiraf etmek bana acı veriyor ama bu şimdiye dek yemekten zevk aldığım en lezzetli tavuk çorbası." Polis memuru, kâsesinden gürültüyle kocaman bir yudum aldı. "Anneminkinden bile daha iyi."

Junja, polis memurunun deniz mağaralarındaki dönüşümüne tanık olmasaydı, ciddiye alınmaya değer bir adam olduğuna asla inanmazdı.

Büyükannesi başını alçakgönüllülükle eğdi. "Anneniz benim yaşıma ulaştığı zaman, onun yemeklerinin de en az benimkiler kadar güzel olacağına eminim."

Genç kız, büyükannesine baktı ve onun da rol yapıp yapmadığını merak etti. Yaşlı kadın, polis memurunun diğer yüzünü görmüş olmalıydı. Neden ikisi de rol yapmadan açık açık konuşmuyorlardı?

"Yapmak üzere olduğum tekliften derin bir pişmanlık duymama neden olacak kadar alçakgönüllülükle söylüyorum ki gerçek bir hanımefendi gibi konuştunuz." Polis memuru geğirdi. "Anakaradan gelen birlikler birkaç gün içinde buraya yerleştirilecek. Aşçıya ihtiyacımız var. Sizi ve Junja'yı tavsiye ettim. Maaşı fazla değil ama bizim için çalışırken yeterli erzak alacağınızdan emin olabilirsiniz. Bu kış işinize yarayabilir. Yetenekleriniz büyük ölçüde boşa gidecek ama isterseniz iş sizindir."

Junja kızardı. "Milliyetçi birlikler mi? Bizim köyde mi?"

"Evet. Tahkimat yapmaya geliyorlar. Halla Dağı'na çıkış yasaklandı. Dağ artık izinsiz girilmez bir bölge."

"Bu ne anlana geliyor?" Junja, Suwol ve ailesinin tehlikede olmadığını umuyordu.

"Kimsenin oraya ayak basamayacağı anlamına geliyor. O dağda yaşayan herkes çekip gitmek zorunda." Polis memuru önündeki çıradan bir parça kıymık kopardı ve dişlerini karıştırmaya başladı.

"Söylentiler doğru mu yani?" Junja, bir endişe dalgasının bedenini ele geçirdiğini hissetti.

"Korkarım öyle," diyen Bay Lee, kürdanını ağzından çıkardı. "Ama orası çok büyük bir dağ. Yasağı uygulamak zor olacak."

Junja, memurun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Büyükannesine baktı.

Yaşlı kadının yüzü de aynı şekilde ifadesizdi. "Bay Lee ve ben çayımızı bitirirken sen ortalığı temizleyebilir misin? İşin bitince gidip biraz da *kkaennip** topla. Kuzeydeki vahşi arazilerde en lezzetli olanları yetişir. İki sepet doldur. Polis memuru gittikten sonra onları hazırlayacağız."

Böyle bir miktar sadece sonunda Seogwipo'daki çiftçi pazarına gecikmiş bir ziyarette bulunacakları anlamına gelebilirdi. "Takas için mi yoksa satış için mi, *Halmung*?" Junja, kirli tabakları toplamaya başladı.

Büyükanne, torununun ne düşündüğünü biliyordu. "Onları kasabaya götürmek için toplamayacaksın. Jeju şehrindeki markete gidiyoruz." Yaşlı kadın, polis memuruna baktı. "Bay Lee de bize eşlik edecek."

* Nane ailesinden olan bir bitkinin yaprağı. Bu geniş ve tırtıklı yaprak hafif acı ve ekşimtırak bir tada sahiptir.

On Beşinci Bölüm

Büyükannesi Junja'yı, kızın yüzüne doğru ince, koyu renk bir paket sallayan parlak dişli, soluk tenli bir adamdan uzaklaştırdı.

"Hey, güzelim! Çikolata ister misin?"

"*Hindoongi*'ye* bakma!" diye tısladı yaşlı kadın fakat Junja, kadavra gibi ten renkleri olan yabancı yüzlere bakmaktan kendini alamıyordu.

Köyden eşek arabasıyla ayrılmış sonra, adanın çevresini dolaşan bir askeri otobüse binmişlerdi. Büyükannesi, askerî araç yürüyerek ulaşması bütün bir gün süren köylerin önünden geçerken irkilen Junja'yı sıkıca tutmuştu. Aracın zıplamalarına alışınca ikisi de rahat bir gezinti yapmıştı. Junja, pencereden dışarı bakıp büyükannesi omzunda uyurken manzaranın ne kadar çabuk geçtiğine hayret etti. Öğleden sonra Jeju şehrinin dış kapısına ulaştılar, pazarı gezmek için bolca vakitleri vardı. Memur Lee, ertesi sabah güneş doğarken onlarla aynı yerde buluşacağına söz

* Beyaz insanlar için kullanılan aşağılayıcı bir terim.

vererek yanlarından ayrıldı. İşlerinin onlara pazara kadar eşlik etmesini engelleyeceğini söyleyerek özür diledi.

Büyükanne de onu kaygısızca el sallayarak uğurladı. "Tek yapmamız gereken kokuyu takip etmek."

Jeju şehrinin sokakları insanlarla, limanı gemilerle doluydu. Üzerinde yabancı kelimeler yazan büyük gri gemiler, denizin açıklarında demir atmıştı. Daha küçük olan botlar, sabah avını bırakmak için yan yana sıkışmış tahta kayıkların üzerinde yükseliyordu. Boş yüzleri ve makineli tüfekleri olan uzun boylu, gaga burunlu askerler bu gemilere giden yolları koruyordu.

Bu adamlardan biri sahildeki kayalar kadar siyahtı. Junja'nın ona baktığını fark edince göz kırptı. Kız aceleyle uzaklaştı. Omzunun üzerinden tekrar ona baktığında adam sırıtıyordu.

"*Halmung*, Amerikalıların farklı renklerde olduğunu bilmiyordum. Şuradaki is kadar kara!"

Yaşlı kadın işaret parmağını salladı. "Sana onlara bakmayı kes demedim mi?"

Junja, büyükannesi onu çimdiklerken bağırdı. "Sadece bakıyorum, *Halmung*."

"Erkekler herhangi bir ilgi gösterisini teşvik zannederler. Yere bakmaya devam et."

İkisi neredeyse çıplak olan yabancı kadınların fotoğraflarını sergileyen bir standın önünden geçerken Junja'nın nefesi kesildi. Büyükannesi, onu stantların daha tanıdık manzaralar sunduğu başka bir sokağa çekti: kurutulmuş hamsiler, sarı çizgili kabaklar, acı kırmızı toz

biberler, yeşil-beyaz lahanalar. Kurutulmuş yosundan siyah kurdeleler, balıkların buz blokları üzerinde parladığı etkileyici bir ahşap standın tentesinin altından sarkıyordu. Balık satıcısı, sesiyle kalabalığın gürültüsünü bastırarak, "Taze balık! Taze balık! Sabah teknesinden indik!" diye bağırdı.

Büyükanne ilgiyle durdu. "Bu kadar buz almaya paranız nasıl yetiyor? Buz balıktan daha değerli!"

Balıkçı hâlinden memnun görünüyordu. "Bunu Amerikalı nişanlımdan alıyorum."

"Bir yabancıyla mı evleneceksin?"

"Evet teyze. Ve buradan uzaklara, Amerika'ya taşınacağım."

"Öyle mi?" Büyükannesi, Junja'yı dürttü. "Cesur biri, değil mi? O yabancılardan biriyle evlenecek!"

Balıkçı, Junja'ya baktı. "Eğer zekiysen, evlenmek için kendine bir Amerikan askeri bulursun. Genç ve güzelsin. Fırsatın varken kaç git buralardan."

Büyükanne kaşlarını çattı ve Junja'yı peşinden sürükleyerek uzaklaştı. "Kim ne derse desin bir *haenyeo* olduğunu asla unutma, sen iki erkek değerinde bir kadınsın."

Junja'yı birkaç sokak boyunca daha sürükledikten sonra, yaşlı kadın sonunda onu tatmin eden bir yerde durdu. Sessiz bir sepet dokumacısı ile kurutulmuş ayçiçekleri, yağ testileri ve tohum satan endişeli bir yüzü olan zayıf bir kadın arasına yerleştiler. Büyükanne, ayçiçeği satan *ahjumma** ile

* Yaşlı bir kadın, hırpani kılıklı gibi anlamları çağrıştırır.

konuşmaya başladı ve Junja'yı mallarla ilgilenmesi için tek başına bıraktı.

Genç kız ürünlerini satabilmek için bağırmaya başladı. "Taze *kkaennip*! Lezzetli *kkae*..." Ancak sepet dokumacısından gelen öfkeli bir bakışla sesi kesildi. İç çekerek çevresini inceledi. Neredeyse yoldan geçen hiç kimse yoktu. Amerikan askerleri, yerli halk için yiyecek ve içecek satan bu bölüme girmiyordu. Kalabalıklar, boyalı yüzleri ve yüksek sesli kahkahaları olan kadınların ilgilendiği stantların, limanla birleştiği noktada kümelenmişti.

"Büyükanne, sanırım etrafta dolaşırsam daha fazla *kkaennip* satarım. Sepetlerden birini alıp deneyebilir miyim?"

Yaşlı kadın, etrafta hiç müşteri olmamasını umursamıyor gibiydi. Junja'yı elini sinek savar gibi sallayarak başından attı. "İyi fikir. Git manzaraya bir bak. Bacaklarını çalıştırıp biraz egzersiz yapmış olursun."

On Altıncı Bölüm

Büyükanne, Junja'nın uzaklaşmasını izledi. Genç kız, etrafındaki erkeklerin takdir eden bakışlarını fark edemeyecek kadar şaşkındı. Yaşlı kadın içini çekti. Pazar yerlerinin yepyeni ve eğlenceli dünyasının, genç akılları nasıl kolayca çelebileceğini iyi biliyordu.

O zamanlar o da kendine ait bazı sırlar saklardı ama vücudu hâlâ gençti ve çok büyük umutları da vardı.

Çenesini sıktı ve kendine acımayı bırakarak kaybettiği tüm o insanları aklından geçirmeye başladı. Kızı. İki oğlu. Kocası. Arkadaşları: Chun-hwa, Ok-ryeon, Deok-ryang, Cha-dong, Gye-seok. Annesi. Babası. Üç ağabeyi. Her kayıp, yüreğindeki o hiç sönmeyen ateşe biraz daha kor eklemişti.

Bir zamanlar öfkeyle beslenirdi. Gençliği ile birleşince ona sınırsız bir cesaret ve güç veren bir öfkeyle... O ve arkadaşları, işgalcileri kızdırıp onlara eziyet etmek için Japon işgali sırasında yer altı direnişine katılmışlardı. Gün boyunca Japonca kelimeler okumuş, Japonca şarkılar söylemiş ve Japon bayrağına boyun eğmişlerdi fakat ay ışığında, Korece dua etmişler, Korece küfürler savurmuşlar ve yasak dilde yazılmış hain mesajlar göndermişlerdi.

Japonlar her şeyi bir suç olarak görüyordu: Geç bir deniz yosunu teslimatı, kabı çatlamış bir fasulye ezmesi, sarhoş bir tacizciye atılan bir tokat. Hiçbir cezanın yetmediği en büyük suç ise Kore'de Koreli olmaktı.

Kadınlara yöneltilen küçük suçlamalar, onların işlediği daha ciddi ve gizli suçların üzerini başarılı bir şekilde örterek yararlı bir dikkat dağınıklığı sağlıyordu. Denizlerin efendisi olan bu kadınların, gerçekte ne kadar tehlikeli olabileceklerini fark edemeyecek kadar aptal olan o çarpık bacaklı canavarlara nasıl da gülmüşlerdi.

Boğdukları ilk Japon askeri, olgunlaşmamış bakirelere düşkündü. Adam birkaç genç kıza tecavüz ettikten sonra onu deniz mağaralarına sürükleyerek ağzını tıkamış ve duvara bağlamışlardı. Tecavüz ettiği kızların anneleri de ellerinde bıçakla onu orada bekliyordu. Bıçakların her dokunuşunu hissedebilmesi için bilincini kaybetmemesine özen göstermişlerdi. İşleri bittiğinde de onu bir uçurumdan aşağı atmışlardı. Aşağıda, fokurdayan suların arasındaki köpek balıkları da bu intikam ritüelini tamamlamıştı.

Kadınlar, her cezayı bir terzinin özeniyle suçluya uyarlıyordu. Yere dışkılamayı seven ve daha sonra bir kadının elleri ve dizleri üzerinde o pisliği temizlemesini izlerken kendini tatmin eden bir Japon subayı vardı. O canavara otlar ve kendi dışkısıyla karıştırılmış tatlı pirinç kekleri yedirilmişti. Sonra da altında kanlı bir alt beziyle kendi topraklarına geri postalanmıştı. Dönüş yolculuğunu yaptığı gemiye alınmış olan Koreli denizciler –birilerinden çalınmış oğullar ve kocalar– daha sonra adamın o yolculukta

öldüğünü ve cesedinin, ondan tiksinen vatandaşlarının emriyle denize atıldığını bildirmişti.

Öte yandan cesaretleri, kadınların giderek daha dikkatsiz olmasına yol açıyordu. İhanete uğradıklarında, yaşlı kadının en yakın beş arkadaşı diğerlerini korumak için her şeyi itiraf etmişti. En azından silahla idam edilen kadınların ölümü çabuk olmuştu.

Birçok pişmanlığı arasında yaşlı kadını en çok üzen, kızına ve torununa yaptığı utanç verici şeyler hakkındaki gerçeği anlatamamasıydı. Japonlar nihayet geri çekildikten sonra her şeyin düzeleceğine inanarak çok yanılmıştı.

O yaz sonunda güney gökyüzünde, hiç de doğal olmayan bir ışık patlayarak gelgitleri değiştirmiş ve ufku kararan şeytani bir güç yaratmıştı. Japon milislerinden geri kalanlar, telsizlerinden gelen yarım yamalak yayınları anlamaya çalışıyordu. İmparator neden teslim olmuştu?

Bu sorunun cevabını deniz vermişti. Davul gibi şişmiş balıklar karaya vurarak sahili şeytani bir beyaza boyuyordu. Geri dönen balıkçılar, bütün bir şehri yok eden ilahi bir ateş topundan bahsediyorlardı. Birkaç gün sonra, Amerikan askeri gemileri Japonların geri çekilme sürecini denetlemek için Jeju şehrine yelken açmıştı. Kırmızı-beyaz Japon bayrağını indirip kendi sancaklarıyla değiştirmişlerdi.

Yabancı askerler tarafından kuşatılan anakara hükümeti, şehre asker göndermişti. Kendi yurttaşlarının böyle bir ihanete alet olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Pislikler, Jeju'ya bir derebeylik gibi davranmış, aile tapınaklarına saygısızlık etmiş ve yiyecek depolarını yağmalamıştı.

Japon işgali, bununla karşılaştırıldığında bir rüya gibi görünüyordu. O kan emicilerin küçümsedikleri şeyler –çünkü Korelileri kendilerinden aşağı görüyorlardı– Milliyetçi haydutlara zevk veriyor gibiydi. Topraklarını ve mülklerini ele geçirmek için kadınları sahte evlilikler yapmaya zorladılar. Daha önce hiç görmedikleri bir bayrağın elçilerine itaat etmeyen köylüleri cezalandırmak için insanların hayvanları ele geçirilip itlaf edildi.

Yaşlı kadın yüzünü ovuşturdu. İstila döneminde yaşamış olmanın talihsizliği, ailesinin o zamana kadar korumayı başardığı hayat standartlarının da mahvolmasına neden olmuştu. Goh ailesinin zenginliği, işgalciler tarafından yok edilmiş, gurur duydukları yerleşkeleri Japon subayları tarafından istila edilmişti. Nihayet küçük bir kızken dalmayı öğrenmiş olduğundan, karnını tok tutmak için *haenyeo* saflarına katılmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Parmakları yüzündeki çizgilerin üzerinde bir süre oyalandı. Peki ya kişisel şansı? Uzun yaşamı ve sağlığı hiç şüphesiz ilahi bir lütuftu. Statü olarak onun çok aşağısında olmasına rağmen sevmesi kolay bir adamla evlenmişti. İki oğlu ve bir kızı olmuştu ama kocasıyla oğulları, Japonlar tarafından çalınarak bir daha geri dönmemek üzere teknelerle götürülmüştü.

Yine de ailesindeki erkeklerin kaybı onun aleyhine olmamıştı. Savaşta kocaların ve oğulların kurban edilmesi ortak bir kaderdi.

Ancak kızının kaybı, içinde bir daha asla tamiri mümkün olmayacak bir şeyleri kırıp geçmişti.

Junja kalabalığın içinde kaybolurken, yaşlı kadın pazar yerindeki komşusuna bakarak kısık sesle tısladı.

"Güney sahili boyunca beş yüz asker daha konuşlandırılıyor. Tahkimat yapıyorlar. Dağa tüm girişler bir hafta içinde kapatılacak."

Ay çiçeği satıcısı bir an dondu kaldı ama çok geçmeden çiçeğini sallamaya devam etti. Kimseye bir şey çaktırmamaya gayret ederek parlak bir gülümsemeyle konuştu.

"Sen, Goh Okja mısın?"

"Evet."

"Ben de Bu Malja'nın kızıyım."

"Ona benziyorsun."

"Annemin sağlığı pek iyi değil. Artık dalmıyor ama yine de elinden geleni yapacağını söylüyor."

"Herkesten bekleyebileceğimiz tek şey bu."

"Köyünüze kaç asker gelmesi bekleniyor?"

"Birkaç düzine."

"Tam teçhizatlı mı?"

"Bana söylenen buydu."

"Silah var mı?"

"Silah başına iki adam. Grubun en azından yarısı bize sempati duyuyor."

"Peki ya diğer yarısı?"

"İtlerden oluşuyor."

"Kimin kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kamp aşçısı olarak işe alındım. Her zaman bir yolunu bulurum."

"Peki ya torunun?"

"Hiçbir şey bilmiyor. Annesine onu bu çirkinlikten kurtaracağıma söz verdim." Sesindeki belli belirsiz titreme, duygularını saklamaya yemin eden yaşlı kadına ihanet ediyor gibiydi.

Acı dolu bir sessizlikten sonra, ay çiçeği satıcısı nihayet kendinde tekrar konuşma cesaretini buldu.

"Gerçekten bir dalış kazası mıydı?"

Yaşlı kadın sepetini sıkıca tuttu. Kızı köydeki en yüksek rütbeli dalgıçtı. "Yalan söylemeleri, suçlarını örtbas etmeleri yeterli olmadı. Onu bir de aşağılamak zorundaydılar."

Ay çiçeği satıcısı usulca inledi. "Bunun sorumlusu kim?"

"Anakara itleri, Amerikalı efendileri adına hareket ediyor." Sepet yaşlı kadının elinde titriyordu. "Kızımdan bir itirafı imzalamasını istediler ama kâğıt boştu. Reddedince onu dövdüler ve bedenini sahile attılar."

Ay çiçeği satıcısı boğazını temizledi. Kısık sözlerinin teselli olmayacağını bile bile, "Kızı, yani torunun korunacak," dedi. "Bundan emin olabilirsin. Sen intikamını almaya odaklan."

Yaşlı kadın zaten hayatı boyunca yeterince intikam almış, artık bundan bıkmıştı. Şimdi tek istediği kefaretti.

"Ne yapılması gerekiyor? Diğerlerine ne diyeceğim?" Seyyar satıcı, ay çiçeğini ileri geri sallamaya devam ediyordu.

"Mümkün olduğunca çok yiyecek saklayın. Silah sayılabilecek her şeyi gözden uzak tutun. Herkesten kuşkulanın. Halla Dağı'nda sinyal ateşi görürseniz, evlerinizi terk edin ve saklanın. Kendinizi korumak için elinizden geleni yapın. Bunları mümkün olduğunca çok kişiye yayın."

On Yedinci Bölüm

Junja, büyükannesinin görüş alanından çıkar çıkmaz, pantolonunu daha yukarı kıvırmak için eğilerek ayak bileklerini ortaya çıkardı. Yüzünü kızartmak için yanaklarını çimdikledi. Pazardaki diğer kadınların gülümsemelerini taklit ederek dudaklarını araladı ve dişlerini hem tehditkâr hem de davetkâr bir tavırla ortaya çıkardı.

Sarı saçlı, uzun boylu bir adam yanına gelip anlayamadığı bir şeyler geveledi. "Hey, tatlım, ne satıyorsun?"

Junja, adamın açık renk gözlerine bakarak bildiği tek İngilizce kelimeyi söylemeyi denedi.

"Meh-raba!"

"Merhaba, güzelim!" Adam gülümsedi.

Junja da başını sallayarak gülümsemesine karşılık verdi. "Meh-raba! Meh-raba!" Adam, kızın anlamadığı başka şeyler söylemeye devam ediyordu. Junja'nın ağzı yay gibi gerilmişti. Çok geçmeden adamın gülümsemesi de yüzünden silindi, nihayet pes ederek oradan uzaklaştı.

"Eğer tüm bildiğin buysa, pek bir şey satamazsın. Buraya gel. Sana yardım edeceğim."

Buzlu balık satıcısı ona el sallıyordu. Büyükannesinin uyarısına rağmen Junja, kurnaz ifadesi gözlerindeki nezaket sayesinde yumuşayan bu kadın tarafından resmen büyülenmişti.

"Büyükannen nerede?"

Junja başını eğdi. "O tarafta."

"Elindekileri yabancılara satman gerekiyor. Ne istersen öderler."

"Onları anlamıyorum."

"Konuşmayı bana bırak. Hasılatı yarı yarıya bölüşürüz."

Junja tereddüt edince balıkçı onu tepeden tırnağa inceleyerek iyice süzdü. "Adın ne?"

"Junja."

"Ben de Yoonsoo. Kız kardeşim Yoonja da senin yaşlarında. Benim sayemde her gün et ya da balık yiyor. Ya her şeyi kendine saklamayı seçip hiçbir şey kazanamazsın Junja ya da senin için kazanacaklarımın yarısını alabilirsin. Büyükannenin kazandığından çok daha fazlasını kazanacağına söz veriyorum, tabii orada bir şey satabilirse."

Junja dudağını ısırdı. "Ne sattığımı bile sormadın. Yabancılar *kkaennip*'i sever mi?"

Balıkçı güldü. "Beğenmelerine gerek yok. Sadece satın almaları gerekiyor." Dudaklarını büzdü. "Görünüşünle ilgili bir şeyler yapmalıyız. Çıkar şu yeleği."

"Zaten üzerimde fazla kıyafet yok."

"Bu, buradaki kadınların çoğunun giydiğinden çok daha fazla."

Junja pas rengi yeleğini çıkardı. Gömleğinin ince kumaşını iten göğüsleri Suwol'ü düşünmesine neden olunca yüzü utançla kızardı. Annesi onu böyle görse, hemen kendini örtmesi için ısrar ederdi.

"Bu güzel. Kızarmaya devam et. Şu örgüleri de aç ve saçlarını serbest bırak."

Junja tereddüt etti. Aynı durumda şu an annesi çoktan buradan gitmiş olurdu ama büyükannesi, muhtemelen işin nereye varabileceğini görmek için kadının talimatlarını yerine getirirdi. Junja, saçını bağlayan ipi çıkaracak kadar meraklı olduğuna karar verdi. Saçlarını düzeltmek için parmaklarıyla uzun telleri taradı.

"Yabancı erkekler uzun saçları sever."

Junja birden bire kadının gerçek niyetini anladı. "*Kkaennip* satıyorum, kendimi değil." Saçlarını toplayıp tekrar bağlamaya çalıştı.

Balıkçı onun elini tutup durdurdu. "Bunu biliyorum. Ve sen de biliyorsun ama onlar bilmiyor. Adamların düşünmek istediklerini düşünmelerine izin veriyoruz sadece." Junja ile konuşmasına devam etmeden önce, bir müşteriye yardım etmek için duraksadı. "Merak etme. Kimse sana elini sürmeyecek. Söz veriyorum, *haenyeo* sözü."

"Sen de mi *haenyeo*'sun?"

"Hangi Jeju kadını *haenyeo* olmamayı göze alabilir?"

"Ama balık satıyorsun." Bir dalgıcın günlük avının büyük kısmını oluşturan deniz yosunu veya kabuklu deniz ürünü satmıyordu.

"Kendi teknem var." Yoonsoo, Junja'nın yüzündeki saygılı ifadeden memnundu. "Eskiden babamındı, o göçüp gittiğinde balıkçılık işini ben devraldım. Dalıştan çok daha sıcak ve kolay bir iş."

Bir yabancı, Junja'nın önünde durup ona baktı. "Ne kadar, güzelim?"

Junja ise bakışlarını Yoonsoo'ya çevirdi.

Balıkçı gülümsedi. "Baharatlı bitkiler satıyor. Erkekler için iyidir. Uzun süre güç verir. Tadı da güzel. Deneyin." Junja'ya döndü. "Ona tadına baktıracakmışsın gibi davran."

Adam biraz daha yaklaştı. "Adın ne?" Kahverengi dişleri lekeliydi.

Balıkçı, Junja adına cevap verdi. "O benim kuzenim. İngilizce bilmiyor."

"Kuzenine onu dansa götürmek istediğimi söyle."

"Adam ilgileniyor. Sanırım bir şeyler alacak," dedi Yoonsoo, Junja'ya. Ardından adama döndü. "Dans etmez. Sadece yaprak satar. Akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

"Dansa gitmek istiyorum." Adamın gülümsemesi silinmeye başlamıştı.

"Belki de yanılmışımdır. Bir şey satın alacağını sanmıyorum." Yoonsoo adama el salladı. "Sonra görüşürüz."

Junja, Yoonsoo'ya dönmeden önce adamın kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. "İngilizceyi bu kadar iyi konuşmayı nasıl öğrendin?"

Balıkçı kafasına parmağıyla vurdu. "Çünkü iyi bir dinleyiciyim ve zekiyim. Ayrıca Amerikan askerim bana kendi dilini öğretiyor. Tekrar söylüyorum, Amerikalı bir

erkek arkadaş bul. Kendini olacaklardan korumanın en iyi yolu bu."

"Ne olacağını düşünüyorsun?" Junja, annesiyle büyükannesi arasındaki tartışmayı düşündü. Annesi olanları görmezden gelmesi ve beladan uzak durması için yaşlı kadına yalvarırken, büyükannesi bu işe karışmanın onların görevi olduğu konusunda ısrar etmişti. Annesinin çektiklerinden sonra Junja da artık büyükannesiyle aynı fikirdeydi. Beladan uzak durmak seni yine de ölüme sürüklüyorsa bunu yapmanın ne yararı vardı ki?

Yoonsoo iki eliyle işaret etti. "Etrafına bir bak. Ne görüyorsun? Askerler ve silahlar, çoğu da yabancı. Hâlâ anlamadıysan, belki de düşündüğümden daha aptalsındır."

"Hey, bayan. Sepetinizde ne var?" Kıvırcık, kahverengi saçlı ve sivilceli zayıf bir adam, Junja'ya beceriksizce yaklaştı.

Yoonsoo, Junja adına konuşmak için öne eğildi. "Kuzenim lezzetli bitkiler satıyor. Erkeklere güç verir."

"Kuzeninin adı ne?"

"Adı Junja. Senin adın ne?"

"Adım Charley." Genç adam, Junja'ya baktı. "Junja, o bitkiler ne kadar?"

Balıkçı, "Sadece Korece konuşuyor," diye cevap verdi.

"Dans ediyor mu?"

"İyi kızdır ama yalnızca bitki satıyor."

Genç adam rahatlamış görünüyordu. "Onu bir randevuya götürmeyi çok isterim. Sadece akşam yemeği. Dans etmek yok."

"Biraz bitki alırsan ona söylerim."

"Ne kadar?"

Yoonsoo ona bir fiyat verdi.

Genç adam ceplerine uzandı.

Yoonsoo, Junja'ya döndü. "Bu iyi bir adam. Sırf seninle konuşmak için biraz *kkaenip* alacak."

"Çılgınlık bu!"

"Çok zenginler, Junja. Bizim paramız onların elinin kiri gibi."

Adam paraları balıkçının açık avucuna bıraktı.

"Seninle akşam yemeği yemek istiyor. Büyükannenden birkaç saatliğine kaçabileceğini düşünüyor musun? Söz veriyorum hiçbir şey olmayacak."

Junja, düşünürken kaşlarını çattı. Başkasıymış gibi davranmak için ne kadar ileri gitmeye istekliydi? Duruma göre değişeceğini düşündü. Bedava bir akşam yemeği, yalan söylemeye değer miydi?

"Bunu yapma! Ne söylersem söyleyeyim gülümse ve başını salla."

Junja, başını iki yana salladı. "Ona güvenmiyorum. Sana güvendiğimden de emin değilim."

"Ya nişanlım ve ben sana eşlik edersek? Refakatçi olabiliriz. Büyükannen de gelebilir."

"Büyükanneme de yemek ısmarlar mı?"

"Sanırım bunu ayarlayabilirim. Dur bir bakayım." Balıkçı, genç adama döndü. "Çifte randevuya çıkmak ister misin? Chicago'dan erkek arkadaşım Joe, ben ve Junja." Yoonsoo başparmağıyla Junja'yı gösterdi.

"Yemeğe evet mi dedi?"

Genç Amerikalı gülümsediğinde, Junja onun muhtemelen Suwol ile aynı yaşlarda olduğunu fark etti.

"Senin çok hoş olduğunu ve iyi birine benzediğini söylüyor," dedi Yoonsoo, Amerikalı askere.

"Bana kazık atmıyorsun, değil mi? Üzgün görünüyor."

"Büyükannesi yalnız kalacağı için kendini kötü hissediyor. Çok fazla endişeleniyor. Saat kaçta yemeğe çıkmak istersin?"

"Bu gece nöbetim var, bu yüzden geç saatlere kadar dışarıda kalamam. Saat beş olur mu?"

"Saat beş tamam. Yum Yum Cafe'ye git. Şuradaki sarı çiçekli yer. Al, bitkin de burada." Balıkçı, sepeti genç adama vermesi için Junja'ya işaret etti.

Adam gülerek sepeti uzaklaştırdı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bir şey almasaydım tercümanım olmazdın. Bitkiler onda kalabilir. Ben sadece onunla yemek yemek istiyorum."

"Tamam. Sonra görüşürüz Chollie. Saat beşte."

Genç adam sırıtarak uzaklaşmadan önce Junja'nın önünde eğildi.

Balıkçı, adamın verdiği paralardan birini Junja'ya uzattı, diğerini de kendi cebine koydu. "Büyükannene ikinizi yemeğe davet ettiğimi söyle."

"O genç adam büyükannemin gelmesinin sorun olmadığını mı söyledi?"

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Büyükanneni davet eden benim. Unutma, akşam beşte, Yum Yum Cafe'de."

"Yum Yum Cafe de nedir?"

"Benim restoranım."

"Bir de restoranın mı var?"

"Satamadığım balıkları ne yaptığımı sanıyorsun? Denize attığımı mı?"

Balıkçı, pazarın karşısında birbirine yaslanmış bir dizi gri ahşap binayı işaret etti. "Restoranım şurada, soldan üçüncü kapı. Tabelada ay çiçeği resmi var."

"Ya büyükannem gelmek istemezse?" Junja, işin iç yüzünü açıklamadan büyükannesine akşam yemeği davetini nasıl anlatacağını bulmaya çalışıyordu.

Balıkçı omuz silkti. "Bu bir ilk olurdu. Buralarda bedava yemek yemeyi reddeden birini hiç görmedim." Sepetten bir bitki aldı ve ağzına attı. Çiğnerken başını sallamaya başladı. "Büyükannene buzlu balık satıcısının seni davet ettiğini, çünkü satın aldığı *kkaennip*'i çok beğendiğini söyle." Sepeti Junja'nın elinden aldı ve genç Amerikalının verdiği diğer parayı da kızın avucuna bastırdı. "O benim misafirim olacak."

Pazar kapanmış, ıvır zıvırlar yerlere dökülerek uzaklaşan kalabalığın arasına dağılmıştı. Standını kapatıp giden ilk kişi balıkçıydı. Daha sonra, dergi satan bir stant toplanıp gitti. Ay çiçeği satıcısı da uzaktaki evine uzun bir yürüyüş yapacağı için erkenden ayrılmıştı. Alaca karanlık yaklaşırken, Junja ile büyükannesi geride kalan insanların arasındaydı. *Kkaennip*'in sonuncusunu, sepetiyle birlikte kurutulmuş kalamarla takas ettiler.

"Peki, bu balıkçının restoranı nerede?" Yaşlı kadın, Junja'dan destek alarak ayağa kalktı.

Genç kız ileriyi işaret etti. "Ana caddenin hemen karşısında, şuradaki küçük binalardan biri. Adı Yum Yum Kah-fe."

"Bu nasıl saçma bir isim böyle?"

"Amerikan ismi."

"Peki, madem... *Kkaennip*'imi iyi bulacak kadar zekiyse, bir ihtimal yemekleri de yenilebilir olabilir. Sıcak bir şeyler yemek güzel olurdu."

"O çok zeki, büyükanne. Ve iyi birine benziyor."

"Buna ben karar vereceğim. Kimseye bu kadar çabuk güvenme, Junja. Böyle zamanlarda insanlar kendilerini ve menfaatlerini korumak için her şeyi söyler ya da yapar." Yaşlı kadın yakınlarda duran iki askeri fark etti ve "Özellikle de askerlere dikkat et," diye ekledi.

Eski püskü dış cephesine rağmen, kafenin içi tertemizdi. Ahşap zemin üzerine dört küçük masa yayılmıştı. Duvarlar, gazete kâğıtları ve dergilerden kesilmiş parlak resimlerle kaplıydı. Kızarmış soğanın kokusu Junja'nın ağzını sulandırdı. Büyük bir ahşap radyo, köşedeki bir masanın üzerinde sessiz sedasız duruyordu.

Yoonsoo, mutfağı büyük salona bağlayan kapıdan dışarı kafasını uzattı. "Erkencisiniz! İyi. Yardıma ihtiyacımız olabilir, Junja." Ardından büyükanneye selam vermek için koşturdu. "Tekrar karşılaştığımıza sevindim, teyze. Lütfen oturun ve rahatınıza bakın."

Junja, Yoonsoo'yu genç bir kızın yeşillik doğradığı dar bir mutfağa kadar takip etti. "Junja, bu benim kız kardeşim Yoonja," dedi Yoonsoo, kızın saçlarını karıştırarak.

Kız arkasını döndüğünde, Junja şaşkınlık çığlığını yutmak zorunda kaldı. Yoonja'nın üst dudağı ikiye bölünmüştü. Kelimeler, çirkin bir yarıktan tıslayarak çıkıyordu sanki. "Tanıştığımıça memnun oldum, Junja."

Balıkçı, kardeşinin dudağındaki yarığı hiçbir acıma belirtisi göstermeden açıkladı. "Şimdi korkutucu görünüyor olabilir ama Amerikalı doktorlar onu iyileştirdiğinde, Yoonja dünyadaki en güzel kızlardan biri olacak." Küçük kardeşinin omzunu sevgiyle okşadı. "Vücudunun ne kadar güzel olduğuna baksana! Benimkinden bile iyi."

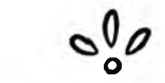
Yoonja yüzünü buruşturdu ama Junja'nın bunun bir gülümseme olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. "*Kkaennip*'i sen mi yaptın? Çok iyi!"

Junja sırıttı. "Büyükanneme yardım ettim. Beğendiğini ona söylerim."

"Lütfen, ona biraz arpa çayı ver," diyen Yoonja, büyük bir su ısıtıcısını işaret ediyordu.

Junja, ellerini arkasında kavuşturmuş bir hâlde duvardaki resimlere bakan büyükannesine bir fincan çay götürdü. Yaşlı kadın çayını içmek için yer minderine yerleştiğinde genç kız, uzun ve siyah saçlı Amerikalı bir kadının resmini fark etti. Esrarengiz gülümsemesi ve vücuduna yapışan minicik kıyafetlerle sahilde diz çökmüştü. Amerikalı kadınlar da mı *haenyeo* olarak çalışıyordu?

"Bu, nişanlımın en sevdiği poster kızı. Ne zaman baksa beni hatırladığını söylüyor!" Balıkçı elinde kendi fincanıyla büyükanneye katıldı. "Ama benim göğüslerim çok daha güzel, sanırım." Mutfağa doğru işaret etti. "Ben büyükannenle oturacağım. Neden mutfakta Yoonja'ya eşlik etmiyorsun? Eminim bir arkadaş hoşuna giderdi."

"Ablam senin için bir akşam yemeği mi ayarladı?" Yoonja, kaynayan bir tencerenin kapağını kaldırdı. Tencereden yükselen buhar, bir anlığına yüzünün alt yarısını gizlemişti. Yarık dudağı dikkati oraya çekmese aslında gerçekten güzel bir kızdı.

"Evet. İyi bir adam olduğunu söyledi." Junja, aniden randevuyu kabul ettiği için utandı.

"Yoonsoo öyle dediyse, iyi biridir. İnsanlar hakkında asla yanılmaz." Yoonja'nın bıçağı sakince hareket ediyordu.

"Senin için hiç randevu ayarladı mı?"

Yoonja dudağındaki yarığa dokundu. "Nasıl bir adam bununla ilgilenir ki?"

Junja kızardı. "Özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok." Genç kız bıçağını indirdi. "Ben doğduğumda annem beni boğmaya çalışmış. Yoonsoo ise beni sudan çıkarıp babam eve gelene kadar benimle ormanda saklanmış. Cezası ise o günden sonra daima benimle ilgilenmek olmuş. Annem, anne sütü almadığım için eninde sonunda öleceğime eminmiş ama Yoonsoo ve babam, beni inek sütüyle besleyerek hayatta tutmuşlar."

Genç kız, Junja'nın uzatması için tuz kabına işaret etti. "Tüm bunları yaptığında sadece sekiz yaşındaymış. Annem ben doğduktan dört yıl sonra ateşten öldü ve babam da Japonlar tarafından ele geçirildi. Ablam hayatım boyunca benimle ilgilendi." Yoonja, sanki kendi kendisini onaylıyormuş gibi hızla başını salladı. "Yoonsoo'dan daha nazik ya da daha cesur biriyle asla tanışamazsın."

Balıkçı, kız kardeşinin övgülerini duymuş gibi kafasını mutfaktan içeri uzattı. "Hey, birkaç asker yemek sipariş etmek istiyor. Onlara yardım edebilir misin? Junja'nın büyükannesiyle konuşmakla meşgulüm."

Yoonja, başını iki yana sallayan Junja'ya umutla bakıyordu ama Junja, "Büyükannem askerlerle konuşmamı istemiyor," dedi. "Ve ne servis ettiğinizi de bilmiyorum. Burada kalmam benim için daha iyi."

Yoonja içini çekti. Nasılsa kendisine dik dik bakılmasına alışkındı. Ellerini önlüğüne sildi. "Ben gideyim o zaman. Sen de balıkları temizleyebilirsin."

On Sekizinci Bölüm

Yemek alanındaki balıkçı, yaşlı kadının öfkeli çıkışlarını dinliyordu.

"Anakaradakilerin değerli Amerikalılarınızın doğrudan emirleri altında neler yaptığını biliyor musunuz?" Büyükanne, odanın diğer tarafındaki bir masaya oturmuş olan iki genç askere bakarken soruyu sormamış, âdeta öfkeyle tükürmüştü.

"Çılgın söylentilerin hepsine inanıyor olamazsın, öyle değil mi? Köylere yapılan baskınlar... Sorgulanmak için götürülen ve ortadan kaybolan Komünist sempatizanlar... Bunlar sadece insanların yasaklara uymaları için anlatılan hikâyeler."

Yaşlı kadının elleri fincanının etrafına dolandı. "Kızım sorgulanmak üzere götürüldü ve işkence gördü. Yaraları yüzünden öldü."

Balıkçı şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bir tür hata olmuş olmalı. Yetkililere bildirdiniz mi?"

"Hangi yetkililere? Onu sudan çıkarıp hapse atan yerel polislere mi? Ya da yalancı hainlerle çalışan Amerikalıları mı kastediyorsun? Kızımı öldüren canavar eskiden bir

Japon işbirlikçisiydi. Değerli Amerikan askerleriniz onu Milliyetçi bir subay yaptılar."

"Durumun şehir dışında bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Balıkçı acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Vaziyet Jeju'nun her tarafında kötü," dedi yaşlı kadın, bakışlarını fincanına eğerek.

"Jeju'daki birlik komutanı General Kim, makul bir adama benziyor. Adil ve tedbirli olduğunu duydum. Önce ateş edip sonra soru soracak biri değil."

"Milliyetçi bir arkadaşımdan ben de aynısını duydum."

"Bu arkadaş... Güvenilir mi?"

"Yalan söylemesi için hiçbir sebebi yok ancak durumu anlaşılırsa kaybedecek çok şeyi var."

Balıkçı düşündü. "Pazarda ve restoranda çalışırken, çok fazla şeye kulak misafiri oluyorum. Askerlerin tartıştığını duydum. Anakaradakilerin buraya ne için gönderildiğine dair bir sürü kafa karışıklığı var."

"Yüksek rütbeli subayların çoğu terbiyesiz. Bir adama gücü tattırırsan gerçek karakterini ortaya çıkarır. Dışarısı it sürüsü dolu."

"Eğer bu konuda haklıysan teyze, o zaman biz kadınların yaptığı hiçbir şey bir fark yaratmaz. Kendimizi kurtarmaya odaklanmak daha iyi değil mi?"

"İt ne kadar büyükse sopan da o kadar büyük olmalı."

Balıkçı iç çekti. "Hangi sopa, teyze? Çin'in de diğerlerinden farkı yok."

Yaşlı kadın cevap vermedi.

"Kuzeyden gelen mültecilerden herhangi biriyle

konuştun mu? Çinlilerin de Japonlar kadar barbar olduğunu söylüyorlar, belki daha da kötü."

"Sanırım asıl mesele zehirler arasında seçim yapmak." Yaşlı kadının sesi kulağa bir hayli yorgun geliyordu.

Yoonsoo, başını iki yana salladı. "Amerikalılar çok uzakta yaşıyor. Onlar açısından hiç mantıklı değil ama Çin? Japonlar gittiğine göre Kore'yi kendi boyunduruklarının altına almak istiyorlar. Tarih tekrar tekerrür edecek." Burnunu çekti. "Çin ya da Amerika... Her iki seçeneğin de büyük bir bedeli var teyze. Ne olduğunu öğrenmek gibi bir niyetim ise hiç yok. Yardım etmeme izin ver. Junja'yı buradan kaçırıp Amerika'ya götürecek iyi bir adam bulabilirim."

"Torunumu pazarlamana izin vermeyeceğim."

"Evliliği fuhuş olarak mı görüyorsun?"

"Böyleleri genellikle öyledir, evet."

Balıkçı, bu iğneleyici sözleri duymazlıktan geldi. "Fikrini değiştirirsen, Yoonja ve ben bahara kadar burada olacağız. Nişanlımın görev süresi o zaman sona erecek ve Amerika'ya gideceğiz. Her gün pazarda çalışıyorum. Yoonja da her zaman restoranda oluyor. Akşamları onun yanına geliyorum. Bir şey olursa, Junja'ya kafeye gelmesini söyle. Elimden geleni yaparım."

Büyükanne hiçbir şey söylemeyince Yoonsoo, özür dilercesine gülümsedi. "Ah ve zamanı geldiğinde torununu eli boş gönderme. Bildiğin gibi, hiçbir şey bedava değildir. Özellikle de böyle zamanlarda... Biletler ve rüşvetler için paraya ihtiyacı olacak. Restoranda bize yardım ederse

kendisine bir oda tutup karnını doyurabilir ama geri kalan her şeyin parasını ödemek zorunda kalacak."

Yaşlı kadın başını salladı. En azından balıkçının çekip gidecek kadar aklı vardı. Belli ki prensiplerinin, sağduyusunun önüne geçmesine izin veren tiplerden değildi. Bu dünyada hayatta kalmak için bir kadının ne zaman pazarlık yapacağını ya da ne zaman uzlaşacağını bilmesi gerekiyordu.

Ve tabii bir de ne zaman kaçacağını.

Hem lezzetli hem de eğlenceli olmasıyla herkesi şaşırtan bir akşam yemeğinden sonra balıkçı, Junja ve büyükannesine geceyi kafede geçirmelerini teklif etti. Ancak yaşlı kadın, şehir surlarının hemen dışındaki bir koruda yer ayarladıklarını söyleyerek bu teklifi reddetti. Memur Lee, onları şafakta orada bekliyor olacaktı. Yoonja, Junja'ya mutfaktaki yardımları için bolca teşekkür ettikten sonra, onları birkaç tane közlenmiş tatlı patates ve bir paket kestane ile yolcu etti.

Dışarıdaki serin gece havasında, yaşlı kadın derin bir nefes aldı ve vücudunu esnetti. İnsanlar soğuğa rağmen sokakta dolaşıyorlardı.

"Eskiden yakınlarda bir hamam vardı. Biraz masaj ve sıcak bir banyo harika olurdu." Yaşlı kadının sesi efkârlıydı.

Junja, daha önce hiç hamama gitmemişti. "Evdeki banyodan ne kadar farklı olabilir ki?"

Bu soru yaşlı kadını şaşırtmıştı. Torununun yaşındayken kendi hayatı çok farklıydı. O zamanlar Seul'de okula gidiyordu ve torunundan çok daha tecrübeliydi. En azından

Junja da okumayı ve yazmayı biliyordu. Köylülerin çoğunda bu temel bilgiler bile yoktu ama hamam keyfini hiç yaşamamış olmak? Yaşlı kadın, torununa o kadar acıdı ki umursamaz olmaya karar verdi. "Birlikte hamama gidelim mi?"

Çelik grisi saçları olan şişman bir kadın, hamamın girişinde büyükanneyi yerlere kadar eğilerek selamladı. Yaşlı kadın, bunun torununun ilk hamam ziyareti olduğunu açıkladığında fiyat da yarı yarıya düştü.

Büyükanne ile torun soyunduktan sonra yere çömelip üzerlerine maşrapalarla su döktüler. Junja, sert bir bezle kendini ovalamadan önce, vücuduna pelin otu sabunu süren büyükannesini taklit etti. Saçındaki bağcıkları çözerek saçlarını sabunladı ve kendini temiz su ile durulayarak işini bitirdi. Artık tertemiz olan kadınlar, sıcak su içinde keyif yapmaya hazırdı.

Taş döşeli banyo, Junja'nın beklediğinden çok daha geniş ve yüksekti. Suyun içinde uzanan birkaç kadının başı yeni gelenlere doğru döndü. Ardından yeniden önlerine dönüp mırıldanarak konuşmalarına devam ettiler. Kemikli göğsünde koyu mor meme uçları olan bir kadının hatları bir erkek kadar köşeliydi. Şeftali gibi ufak tefek ve tombul olan sarkık göğüslü bir kadınla konuşuyordu. Beyaz saçlı ve kambur iki yaşlı kadın, boyunlarına kadar batmış oldukları suyun içinde zevkle inliyorlardı.

Büyükannesi oturması için Junja'ya işaret etti. Kadınlar, buharın içine gömülürken iç çektiler. Sıcaklık Junja'nın tenine işleyerek su damlacıklarına dönüşen nemli bir

parlaklık yarattı. Bir bulutun içindeymiş gibi hisseden Junja gözlerini kapattı.

Büyükannesi konuşurken sesi bir fısıltıdan bile yumuşaktı.

"Junja, hatırlamaya çalış. Deniz kralını ziyaret ettiğinde ne oldu? Suyun altında hangi rüyayı gördün?"

Büyükannesi bu soruyu uzun zamandır sormamıştı. Junja, hatırlamadığını söylemek istiyordu ama kelimeler, onun iznini alma zahmetine girmeden ağzından dökülmeye başladı.

Yaşlı kadın ise onu yüzünden aşağı süzülen su damlaları eşliğinde dikkatle dinliyordu. Tıpkı birer gözyaşı gibi süzülen su damlaları eşliğinde...

On Dokuzuncu Bölüm

Bir el Junja'yı tokatlayarak uyandırdı. Başka bir el ağzını kapatırken bir ses kulağına, "Suwol'ün başı dertte," diye fısıldadı. "Ona yardım etmek için şehre geri dönüyoruz. Konuşma. Anlıyorsan başını salla." Büyükannesi, Junja'nın başının hemen yanında yere çömelmişti.

Junja'nın gözleri iri iri açıldı. Büyükannesi neden Suwol'den bahsediyordu? Junja, pazarı, akşam yemeğini ve hamamı düşündü... Suwol'den hiç söz edilmemişti. Kız başını olumlu anlamda salladı. Yattığı yerden doğrulurken, yakınlarda bir yerde bir dal koptu.

"Şişşt!" Fısıltı, büyükannesinin yanındaki bir gölgeden geldi. Karanlık siluet arkasını dönünce Memur Lee'nin sakallı yüzü ortaya çıktı. Adam, sessiz kalmaları ve onu takip etmeleri için onlara işaret ediyordu.

Üçü birlikte uyuyan bedenlerin arasından geçerken, Junja'nın zihninde bin bir soru dönüyordu. Polis neden işin içindeydi? Yarım ay alçaktaydı ama hafif ışığı, bu tuhaf durumu aydınlatmaya yetmiyordu.

Ana yola ulaştıklarında, polis memuru her ağacın arkasını gözleriyle tararken hızla konuşmaya başladı. "Her şeyi

açıklamak için yeterli zaman yok. Talimatlarımı aynen uygulayın."

Bu, Junja'nın deniz mağaralarında gördüğü aynı kararlı adamdı. Kız öylesine irkilmişti ki "Suwol'ü nereden tanıyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı.

Yaşlı kadın, Junja'yı susturdu. "Daha sonra açıklayacağız. Şimdi yeterli zaman yok."

Polis eğildi. "Hikâyemiz şöyle: Suwol senin kocan, daha yeni evlendiniz. Büyükannen, onu bulmak için ikinizi şehre getirmem amacıyla bana rüşvet verdi. Suwol, düğünden sonraki gece, dört gün önce ortadan kayboldu. Onun peşinden şehre geldin çünkü bir köylü sana, kocanın Jeju şehrinde kumar oynayacağından bahsetti. Kocan senin çeyizinle –iki küçük altın yüzük– ve düğünde gelen parayla birlikte ortadan kayboldu."

"Ne? Bu delilik!" Junja, büyükannesine baktı fakat onun da yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

Polis, yaşlı kadına döndü. "Onu bu oyuna dâhil etmek istediğine emin misin? Riski biliyorsun."

Junja'ya bakan yaşlı kadının gözlerindeki ifade merhametten yoksundu. "Duyduğun her şeyi unut çünkü şimdi sana gerçeği söyleyeceğim," dedi torununa. "Annen askerî polis tarafından dövüldü. Anneni öldürenlerle aynı adamlar şimdi de Suwol'ü yakaladı. Bundan sonra yapacaklarımız ya onun hayatını kurtaracak ya da hepimizi idama mahkûm edecek. Anlıyor musun?"

Junja'nın gözleri hayret ve korkuyla büyüdü. Annesi gerçekten de dalış kazasında ölmemiş miydi?

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Büyükannesi, ellerini Junja'nın omuzlarına koydu.

Korku ve öfke, Junja'nın kanını kaynatan iki farklı ateş gibiydi. Sormak istediği bir sürü soru vardı ama hepsini kendine saklamayı tercih ederek başıyla onayladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Yaşlı kadın, Junja'yı öyle sert cimcikledi ki kızın gözlerine yaşlar doldu. "Ağla. Gözlerin kızarsın ve şişsin. Anneni düşün. Kardeşlerini düşün." Yaşlı kadın onu tekrar cimcikledi. "Hayatımız o gözyaşlarına bağlı."

Yürürken, yaşlı kadın bir yandan da talimatları fısıldıyordu. "Cevabını bilmediğin soruları yanıtlamaktan kaçın. Aptalca davran. Ya da ağla ve yüzünü sakla. Çaresiz kalırsan bayıl. Unutma, sen şehre kadar kayıp kocasını ve çalınan çeyizini bulmak için gelmiş olan terk edilmiş bir gelinsin."

Polis memuru ekledi. "İpuçları için büyükanneni takip et. Bırak konuşmayı biz yapalım." Bir mataranın kapağını açarak içindekileri eline döktü. Yüzünü ve sakalını alkolle sıvazladıktan sonra, ellerini elbiselerinin üzerine sildi ve mataradan büyük bir yudum aldı.

Şehrin girişine yaklaştıklarında, Bay Lee sendelemeye başladı. Büyükannesi torununun utancıyla ilgili bir şeyler geveleyip inlerken, polis memuru da yüksek sesle ahenksiz bir şarkı söylüyordu. Yaşlı kadın, ne yapması gerektiğini hatırlaması için Junja'yı tekrar çimdikledi.

Jeju şehrinin ana girişindeki muhafız, yüzünde sıkılmış bir ifade ve çiçek bozuğu izleri olan sıska bir gençti. Miğferi

başı için oldukça büyüktü, elleri de kızarmış ve çatlamıştı. Memur Lee, sendeleyerek yanından geçmeye çalışırken ona el salladı.

"Orada dur bakalım." Muhafız, tüfeğini polis memuruna doğrulttu. "Pazar kapandı. Neden sokağa çıkma yasağına karşı geldiniz? Lütfen, durumunuzu açıklayın."

Polis memuru, yolun kenarına doğru sendeledi ve orada öğürerek kusmaya çalıştı.

Muhafız tiksinmiş bir ifadeyle tüfeğini indirdi.

Polis hafifçe sallanarak gardiyanın önüne geçti. "Bu bir şır. Eğer şana şöylersem, bu kızın onurunu kirletirim. Bunu yapamayıj, değil mi?" Hıçkırdı.

Bu sırada büyükannenin kısık sesli ağıtları şiddetli bir feryada dönüşmüştü. "*Aigoo... Aigoo...* Rezalet..." Yüzünü gömleğinin koluyla örten Junja'yı cimcikledi.

Muhafız sözlerini tekrarladı. "Ne işiniz olduğunu belirtmelisiniz."

Memur Lee gözlerini devirip kalbini tutarak bağırdı. "Ah... İşimiz aşk!"

Büyükanne, polis memurunun kafasına vurdu. "Kapa çeneni, seni sarhoş aptal! Torunumun itibarını mahvetmeye sakın cüret etme."

Bay Lee, büyükanneye dönüp kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşmaya başladı. "Ben bir poliş memuruyum, teyje. Bana böyle vurduğun için şeni tutuklatabilirdim. Muhafij, bu kadını Milliyetji bir memura şaldırdığı için tutuklayın."

Polis memuru bir burun deliğini kapatıp diğerini sokağa doğru sertçe sümkürürken, gardiyan başını çevirdi.

"Efendim, bir polis memuru olduğunuzu kanıtlayan herhangi bir kimlik belgesi gösterebilir misiniz?"

Memur Lee üzerini aradı. Tüm ceplerini karıştırdı ve içlerinden çıkan ıvır zıvırları sokağa attı. "Şunu benim için tutar mısın?" Muhafızın ellerine ıslak ve kokuşmuş bir mürekkep balığı parçası bıraktı ve sendeleyerek parmağını salladı. "Şakın onu yemeye kalkma! Seni ijliyorum!" Koltuk altlarını aramak için gömleğinin üst düğmelerini açtı. Sonra pantolonunu çözdü ve abartılı bir alçakgönüllülükle arkasını döndü. Kemerinin altından kırış kırış olmuş bir kâğıt çıkardı ve gözlerini kısarak kâğıdı düzeltti. Geğirerek kâğıdı muhafızın eline uzattı. "Al bakalım. Seogwipo'dan Memur Lee. Tam şurada yajıyor, eğer okuyabiliyorşan."

Muhafiz kâğıdı gözlerine yakın tuttu. "Sizi alıkoyduğum için özür dilerim efendim." Polis memurunu eğilerek Bay Lee'yi selamladı ve gruba, geçmeleri için işaret etti.

Polis memuru boş sokaklarda tökezleyerek ilerlerken matarasından bir yudum almak için duraksadı. Büyükanne ise inleyerek ellerini ovuşturuyordu. Junja ikisini hayretle izledi, ta ki başka bir çimdik gözlerini yere indirmesine neden olana kadar.

Bay Lee, onları küçük, gri askeri binalardan oluşan bir bölgeye götürdü. Binalara yaklaştıkça, adam tekrar yüksek sesle mırıldandı.

"Ödeme zamanı, teyje. Ben anlaşmamıza şadık kaldım. Paramın geri kalanını ver bakalım."

Büyükanne, darbelerinin altında tökezleyen Bay Lee'ye vurmaya başladı. "Yani hem bir sarhoş hem de

bir dolandırıcısın, öyle mi? Bizi ona götüreceğine söz vermiştin. Onu hiçbir yerde göremiyorum! Sana hiçbir şey ödemiyorum!"

Junja, birkaç gözyaşı dökmeye çalışırken, ikisi kavga ediyormuş gibi yapıyordu. Yoldan geçen birkaç kişi gösteriyi izlemek için durduğunda, yüzünü örtmek için kollarını kaldırdı.

Gri binaların birinden çıkan askerî üniformalı iki adam, gürültünün kaynağına doğru hızla ilerledi.

Alt rütbeli subay, kendisini büyükannenin tokatlarından korumaya çalışan Memur Lee'ye bakarak, "Sorun ne?" diye sordu.

Yaşlı kadın feryat etti. "Torunumun kocasını bulması için bu polis memuruna para verdim ama şimdi kendini bile bulamayacak kadar sarhoş."

Üst düzey subay, gözlerini Bay Lee'nin yüzüne dikmişti. "Memur Lee siz misiniz?"

Polis parmaklarının arasından bakarak hazır ola geçmeye çalıştı ama sendelemesine engel olamadı. "Evet, Memur Lee, efendim! Yani, evet efendim, General Kim, efendim. Memur Lee, hizmetinizdeyim. Efendim!"

General diğer memura döndü. "Sen devam edebilirsin. Bunu ben hallederim."

Memur itiraz etti. "Bu size yakışmaz generalim. Memur Lee'yi gözaltına almaktan ve bu kadınlara kent kapılarına kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım."

General bir süre düşündü. "Aslında cazip bir fikir ama şansa bak ki bugün moralim çok bozuk. Bu insanları şahsen

sorgulayacağım. Sen işine bak Korgeneral Song. Yardımına ihtiyacım olursa, seni çağırtırım."

Subay, ayrılmak için topukları üzerinde dönmeden önce sarhoş polis memuruna tiksindirici bir bakış attı.

O sırada general de amirinin öfkeli saldırısı altında irkilen polis memuruna nutuk çekmeye başlamıştı. Gümüş saçlı, orta boylu, yaşlı bir adam olan General Kim, Junja'nın büyükannesine yakın bir yaşta gibi görünüyordu. Gözleri kısıktı ve ağzı sert bir çizgi hâlini almıştı. Yanlarından ayrılan subay görme ve işitme menzili dışına çıkar çıkmaz, general de ses tonunu düşürdü. İki adam kadınlardan uzaklaşıp görüş alanı dışında kalan bir yerleşim yerine daldı. Polis Memuru Lee, hâlâ sarhoş numarası mı yapıyordu? Junja neler döndüğünü hâlâ anlayamamıştı.

Döndüğünde, polis memuru boyun eğmişti. Kafası eğikti ve sanki dayak yemiş gibi yüzünü ovuşturuyordu. General ifadesiz bir yüzle yaşlı kadını ve genç kızı inceledi. Sonunda, kendisini yerlere kadar eğilip selamlayan büyükanneyi başıyla onayladı.

Büyükannesinin genç bir kız gibi kıkırdayıp kirpiklerini kırpıştırdığını gören Junja, neye uğradığını şaşırdı. "Böylesine önemli bir adamla bu utanç verici koşullar altında tanıştığım için çok utanıyorum," dedi yaşlı kadın.

Generalin yüzü ifadesizdi. "Gidip şu kocayı bulalım."

Hapishane hücrelerine doğru yürürken Junja'nın şaşkınlığı da giderek artıyordu. Eğer Suwol'ün durumu bu kadar ciddiyse, büyükannesi ve polis memuru neden aptal gibi davranmak için bu kadar uğraşıyorlardı? General ile polis

memuru birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlardı? General, özel konuşmaları sırasında polise saldırmış mıydı?

Genç kız, büyükannesinin yıllardır çok büyük sırlar sakladığını biliyordu. Ellerini ovuşturup sessizce mırıldanmaya devam eden yaşlı kadına bir bakış attı. Büyükannesiyle ilgili bilmediği başka ne vardı?

General, tüfekli bir asker tarafından korunan ahşap kapının önünde durdu. Genç adam, amirine sert bir selam çaktı. General genç adamın yanından geçerken sesi canlıydı. "Lütfen, hücrelere kadar bize eşlik et. Son tutuklananların olduğu yerler de dâhil."

Junja, yüzü kendisine fazlasıyla tanıdık gelen muhafıza baktı. Bir gün önce onu pazarda mı görmüştü yoksa? Genç adamın bakışları da Junja'ya doğru kaydı, onu tanıdığında ise gözleri iri iri açıldı. Genişçe sırıtarak kıza göz kırptı.

Grup, çamurlu bir yol boyunca muhafızı takip etti. Koku, Junja ile büyükannesinin ağızlarını, burunlarını kapatmasına neden olmuştu. Junja'nın mide bulantısı, hastalık veya yaralanma belirtileri taşıyan insanlarla dolu hücreleri geçerken gittikçe kötüleşti. Bazı bedenler, hiç de doğal olamayacak bir durgunlukla pisliğin içinde yatıyordu.

Genç muhafız, derme çatma bir bambu kafesin önünde durdu. "İşte bu, efendim." Artık en ufak bir utanç belirtisi göstermeden Junja'ya açıkça bakıyordu.

Çamurla ve dışkıyla kaplanmış olan bir grup adam, kafesin arka tarafında yere çömelmişti. Beyaz yüzü simsiyah lekelerle kaplanmış olan Suwol de o grubun içindeydi. Bir

gözü şişmişti ve elleri kanıyordu. Genç muhafızı görünce yüzünü gizlemeye çalışarak geri çekildi.

Junja, aniden genç muhafızın neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Onu ve Suwol'ü köye götüren motosiklet sürücüsüydü bu! Kız titremeye başladı, öyle büyük bir dehşete kapılmıştı ki dişleri birbirine çarpıyordu. Junja, önce gözlerini generalin üzerine dikmiş olan büyükannesine sonra da polise baktı. İçkiden dolayı sendeliyormuş gibi yaparak mırıldanmaya devam ediyordu. Onları planlarının başarısız olacağına dair uyarması mümkün değildi. Muhafiz aksini söylerse general, Junja'nın Suwol'le yeni evli olduğuna asla inanmazdı.

O sırada Suwol ayağa kalkmaya çalıştı ama tökezledi.

Çığlık atan genç kız, kendine engel olamayarak ileri uzandı. Muhafız ise onunla alay ediyormuş gibi pis pis gülüyordu. Hücreden gelen iğrenç koku yoğunlaşarak Junja'nın midesini bulandırdı. Kız arkasını dönerek bir eliyle ağzını kapattı ve diğer eliyle de büyükannesine uzandı. Başka bir öğürmeyi daha bastıran Junja'nın gözleri, polis memurununkiyle buluştu. Memur, burnunun kenarını ovalarken genç kız ağzına kadar yükselen safrayı yutmaya çalıştı. Polis memuru kaşını hafifçe kaldırmış mıydı yoksa?

Annesinin böylesine kötü şans getirecek düşünceleri aklından çıkarması için uyaran sözlerini hatırlamasına rağmen, hepimiz vurulacağız, diye düşündü Junja.

"Bu gencin seninle ilişkisi nedir? Eğer yalan söylersen, ikiniz de bu hücrede ona katılırsınız." General Kim'in sesi çelik gibiydi. Sorusunu doğrudan Junja'ya yöneltmişti.

Junja, büyükannesinin elini sıkarak onu uyarmaya çalıştı. Ona tekrar göz kırpan genç muhafıza bir bakış daha attı. Şüphesiz, bu genç adam onları ifşa ederdi. Junja, düşünceler hızla aklından akıp giderken boğazını temizledi. General'e Suwol ile kardeş olduğunu söylerse, muhafız onların hikâyesini doğrulayabilirdi. Bu hikâyede Suwol mutlaka kocası olmak zorunda değildi, köyden herhangi biriyle de nişanlanmış olabilirdi. Junja, kaçak kardeşini ve çalıntı çeyizi bulmak için geldiklerini ve hepsini geline iade edeceklerini söyleyebilirdi.

Generalin sorusuna cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından ses çıkmadı. Boğazı daralmış gibiydi. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi ama sesi sanki uçup gitmişti. Büyükannesinin elleri, Junja'nın ellerine yapışınca genç muhafızın yüzündeki sırıtış genişledi.

"Sana bir soru sordum." General sabırsız görünüyordu. "Cevap veremiyor musun?"

Junja hemen bir dua mırıldandı. Polis Memuru Lee, muhafızın üzerine kusarak öne devrildiğinde, Suwol'ü neredeyse kardeşi ilan etmek üzereydi. Polis memurunun pis vücudu ona çarparken, genç muhafız okkalı bir küfür savurdu.

"İkiniz de gözümün önünden kaybolun!" Burnunu bir mendille kapatan general, polis memurunun midesindekilerin içeriği üzerine boşaldığında dayanamayıp kendi kahvaltısını da çıkarmış olan genç muhafızı yanından kovdu. Yerde

oturmuş midesini ovuşturan Bay Lee, şimdi çok daha iyi hissettiğini ve sorgunun geri kalanında orada kalabileceğini söylüyordu.

General, memurla birlikte aceleyle uzaklaşan genç muhafızın arkasından bağırdı. "Üstünü başını temizleyin ve onu ayrıca sorgulayacak olan Korgeneral Song'a teslim edin. Hikâyelerinin uyuşup uyuşmadığını göreceğiz." General Kim öfkeli bakışlarını Junja'ya çevirdi. "Senden doğru bir cevap istiyorum, genç hanım. Bu çocuk senin için tam olarak kim?" Başını eğen Suwol'ü işaret ediyordu.

Büyükannesi Junja'yı ileri itti. "Devam et, ona gerçeği söyle. Utanmana gerek yok."

Junja tereddüt etti, hâlâ endişeliydi. Polis memuru ayrı olarak sorguya çekileceğinden, asıl planlarını uygulamaktan başka seçeneği yoktu.

Yaşlı kadın, kirpiklerini kırpıştırarak generale gülümsedi. "General iyi bir adam. Jeju'ya yardım etmek için burada, tıpkı polis memuru gibi."

Junja dudağını ısırdı. Gözlerini yere indirirken sesi titriyordu. "O çocuk benim kocam. Çeyizimi alıp kaçtı."

General dudaklarını büzdü. "Sesin pek net gelmiyor. Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Büyükannesi, Junja'yı bir kenara çekip cilveli bir şekilde göz kırptı. "Gerçekten General, utangaç genç bir bakireye böyle baskı yapmak zorunda mısınız? Zaten yeterince utandı. Söyleyemeyecek kadar utandığı şeyin ne olduğunu anladığınızdan eminim. Onun için hangi kelimeleri kullanacağını bile bildiğini sanmıyorum! Elbette, sizin gibi güçlü

kuvvetli bir erkek muhtemelen böyle, ah, bir eksiklik asla yaşamamıştır." Yaşlı kadın sonraki sözlerini öfkeyle baktığı Suwol'e yönlendirdi. "Ne kadar da değersiz bir adam! Dil yakmayan, buruşuk, küçük bir acı biber gibi!"

Suwol ayağa kalkmayı başardı. Hücrenin parmaklıklarına tutundu, perişan görünüyordu. "Junja, gerçekten üzgünüm. Bu tamamen benim suçum." General'e yalvardı. "Onlar hiçbir şey yapmadılar. Lütfen, bırakın gitsinler!"

Büyükanne, Suwol'ü tersledi. "Bizden kaçarak bundan kurtulabileceğini sanma, genç adam. Özürlerin hiçbir işe yaramaz. Evliliğin gereklerini tamamlamadın, bu yüzden çeyizi geri vermelisin." Genç adamın yüzünü tokatlamaya çalışarak parmaklıklara uzandı. "Pis köpek, torunumun çeyizini genelevlerde harcıyorsun!"

"Genelev mi?" Junja, büyükannesine dehşetle baktı. "Kumar oynadığını sanıyordum!"

Suwol başını eğdi. Çocuğun yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Junja, kendisini kafesin parmaklıklarına doğru atmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve balıkçının söyledikleri de dâhil olmak üzere pazarda duyduğu tüm yeni hakaretleri bağırarak sıraladı. "Yalancı! İt herif! Hırsız! Çürük balık bağırsağı!"

Büyükannesi kızı sertçe kucaklayarak geri çekti ve torununun başını okşadı. "Tamam, tamam çocuğum. Pis gerçeği öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Yaşlı kadın, bir yandan da Suwol'e lanet yağdırıyordu. "Değersiz köpek! Masum torunumu ahlaksız davranışlarınla nasıl

mahvettiğine bir bak!" Büyükanne, generalle konuşurken kollarını kavuşturdu. "Onu hapiste tutun. Hayır, onu istemiyoruz. Sadece paramızı ve yüzüklerimizi bize geri versin."

General tam yanıt vermek üzereydi ki daha önce gördükleri subay polis memuru Bay Lee ile birlikte çıkageldi.

"General Kim, efendim!" Subayın selamı pek de samimi değildi ama saygısızlık sayılmayacak kadar aşağı eğilmişti.

"Korgeneral Song." General Kim, genç adama doğru başını salladı. "Sizi bu karmaşaya sürüklediğim için özür dilerim fakat iki ayrı sorguya gerek varmış gibi görünüyordu. Polis memurunun sorgusunda ne öğrendiniz?"

"Bay Lee'ye göre, gözaltında tuttuğunuz adam kaçak bir damat." Korgeneral Song, Suwol'e sert bir şekilde baktı. "Terk edilmiş gelinle büyükannesi, çeyizlerini geri almak için onu Jeju şehrine kadar takip etmişler." Boğazını temizledi. "Buradaki polis memuruna da onu bulması için rüşvet vermişler."

Generalin kısık gözleri daha da kısıldı. "Bunun bir yalan olmadığını nereden biliyoruz? Çocuk takip edildi. Jeju şehrinde tanınan isyancılarla iletişim kuruyordu."

"Bahsettiğiniz raporu ben yazdım efendim. Bu isyancılar genellikle rıhtımın yakınındaki popüler bir kumarhanede toplanırlar. Bu mekân şeyiyle... Eee... Bazı aktiviteleriyle ünlüdür efendim. Çocuk, içerideki odalardan birinde, çıplak bir hâlde son derece uygunsuz bir durumda bulundu. El koyduğumuz eşyalar tutuklandığı sırada yanındaydı."

Büyükanne, "İki altın yüzük!" diye bağırdı. "Bizim paramız! Onları geri ver!"

İki altın yüzük mü? Kumarhane *ve* genelev mi? Suwol, şehirde tek başına tam olarak ne yapıyordu? Junja, büyükannesinin onu gizlice çimdiklemesi üzerine irkildi ama sesindeki soğukluk için numara yapmasına gerek kalmamıştı. "Ne yani? Gerçekten kumarhanede çıplak bir hâlde mi yatıyordun?"

Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu. "Yemin ederim düşündüğün gibi değil, Junja. Açıklayabilirim..."

Korgeneral sert bir sesle onun sözünü kesti. "Aslını söylemek gerekirse başka bir kadınla çıplak hâlde bulundu."

Junja'nın nefesi kesilirken, Suwol'ün mahkûm arkadaşları ondan iğrenerek uzaklaştı. Şok edici sessizlik, midesini tutarak gülen Polis Memuru Lee tarafından kırıldı. "Eh, bu bile tek başına infaz gerekçesidir. Eğer gerçekten de bir asiyse, o zaman bir kurşunla iki problemden birden kurtulacağız demektir." Başını sallayarak gözlerini sildi. "Neden bu iki hanıma iyilik yapmıyoruz?"

Büyükanne, bir anda korgeneralin kulağını çekerek adamın irkilmesine neden oldu. "O köpekle istediğini yap ama yüzüklerimizi ve düğün paramızı bize geri ver. Torunumun yeni bir koca bulması için onlara ihtiyacımız var."

Korgeneral Song, yaşlı kadının elinden kurtuldu. "Üzgünüm ama paralara Milliyetçi Parti adına el konuldu. Şanlı yeni demokrasimizin hizmetinde kullanılacaklar."

Yaşlı kadın yumruğunu kaldırarak korgeneralin geri adım atmasına neden oldu. "Ne? Siz askerler torunumun hem çeyizini çalacak hem de onu kocasından mı edeceksiniz?"

General, şakaklarını parmaklarıyla ovuşturdu. "Herkes hemen konuşmayı kessin," dedi dişlerini sıkarak. "Bu kadar gürültü varken düşünemiyorum." Korgenerale döndü. "Song, biraz özel olarak konuşalım."

Generalle korgeneral, konuşmalarının duyulmaması için yeterince uzaklaştılar. Korgeneral önce Suwol'ü sonra Junja'yı işaret etti ve general başını sallarken el kol hareketi yaptı.

"Dikkatli olun," diye fısıldadı memur Lee. "Her şey hâlâ ters gidebilir."

Tartışmaları sona eren iki subay geri döndü. Korgeneral Song, büyük bir anahtarla Suwol'ün hücresinin kapısını açtı.

Suwol'ü serbest bırakmak için mi kapıyı açmıştı? Yoksa Junja ile büyükannesi de gözaltında Suwol'e eşlik mi edeceklerdi? Yaşlı kadın nefesini tutarken, Junja büyükannesinin elini sıktı.

General gruba dönerek, "Korgeneral çocuğu serbest bırakmam için beni ikna etti. Ancak gelinin çeyizini elimizde tutacağız. Bunu tatmin edici bir çözüm olarak göreceğinizi umuyoruz," dedi.

Generale teşekkür etmek üzere olan Junja, büyükannesinin hayal kırıklığı dolu çığlığını duyunca durdu. "Altın yüzüklerimizi geri istiyoruz, onu değil! İşe yaramazın biri!"

General ve korgeneral birbirlerine baktılar. Generalin başını sallaması üzerine korgeneral, Suwol'ü hücreden dışarı çıkardı.

Memur Lee, yaşlı kadının koluna dokundu. "Teyze, ben kendime düşeni yaptım. Ödememi istiyorum."

Buna karşılık, yaşlı kadın yumruklarını sıkarak polis memurunu lanetlemeye başladı. Onu da tekmelemeye çalıştı ama adam son anda yoldan çekilmeyi başarmıştı.

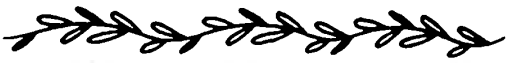
General ise hücreden ayrılırken Suwol'ün yüzüne tükürdü. "Eğer bana kalsaydı, seni vururdum ama Korgeneral Song, bu iki kadınla birlikte gönderilmenin senin gibiler için daha uygun bir ceza olduğuna inanıyor. Durumun göz önüne alındığında ömür boyu sürecek bir evlilik, idam mangası tarafından bahşedilecek hızlı bir ölümden daha sert bir cezadır."

Burun delikleri öfkeyle titreşen General, daha sonra Memur Lee'ye bağırdı. "Memur Lee, rüşvet almak Milliyetçi bir subaya yakışmaz. Jeju'daki vatandaşlarımıza yardım etmek için buradayız, onlardan kâr elde etmek için değil. Bu kadınlardan herhangi bir ödeme kabul etmeyeceksiniz. Ayrıca görevinizin gereği olarak bu gruba geldikleri köye kadar eşlik edeceksiniz. Orada kaldıklarından emin olun."

General konuşurken büyükanneye bakmaya tenezzül bile etmedi. "İçtenlikle bir daha hiçbirinizi göremeyeceğimizi umuyorum."

Bu son sözlerinin ardından ceketinin kollarını düzeltti ve oradan uzaklaştı.

Yirminci Bölüm

Jeju şehrini terk etmek kolay olmamıştı. Topallayan Suwol, büyükanneden daha yavaş yürüyordu. Sarhoş numarasını sürdüren polis memuru ise matarasından içerek şarkılar söylüyor ve bir o yana bir bu yana yalpalıyordu. Junja konuşmaya çalıştığında büyükannesi onu uyarırcasına elini kaldırdı. Junja'yı, Suwol'den uzak, kendine yakın tutuyordu.

Birkaç saat sonra orman seyrekleşmeye başladı ve yerini açık alanlara bıraktı. Bir ağacın arkasına saklanan polis memuru, yüksek sesle işeyeceğini açıkladı. Geri döndüğünde rol yapmayı tamamen bırakmıştı ve çok daha hızlı yürüyordu.

"Orada hayatımızı kurtaran fikri bana verdiğin için teşekkür ederim, Junja. Yine de merak ediyorum. Sen ve muhafız birbirinizi nereden tanıyordunuz?"

Junja kaşlarını çattı. "Aslında o kadar belli ettiğimi sanmıyordum efendim."

Polis memuru gülerek Junja'nın büyükannesine seslendi. "Soğukkanlılığını kesinlikle senden almış." Ardından tekrar Junja'ya döndü. "Muhafız belli etti, sen değil. Şans

eseri, General Kim genç adama hiç bakmadı. O kimdi ve onu nereden tanıyordun?"

Junja, Suwol ile birlikte dağ geçidinden köye yaptıkları motosiklet yolculuğunu anlattı. Büyükanne, durumun aslında ne kadar tehlikeli olduğunu fark edince dilini onaylamayan bir tavırla şaklattı. Ardından torununun elini şefkatle okşadı. "İyi iş çıkardın Junja. Hem de çok iyi. Muhafızı tanıdığını bilseydim, doğru düzgün düşünemeyecek kadar korkardım."

Uzun süredir sessiz kalan Suwol konuşmaya çalıştı. "Ben..."

Polis memuru, elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Benim yanımda tek bir kelime bile etme. Aptallığın yüzünden o kadar kızgınım ki seni kendim vurabilirim."

Polis memuru, az önce geldikleri yola baktı. "En iyisi olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlemek. Buradan sapağa kadar dört ya da beş saat daha var. Acele ederseniz, gün batımından önce bir sonraki ormana varırsınız. Orada uyuyabilir ve sabah köye varana dek yola devam edebilirsiniz. Artık sizinle yollarımı ayırmalıyım."

Büyükanne endişeli görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Başımıza gelenlerden dolayı birkaç küçük düzenleme yapılması gerekiyor. Daha önce bahsettiğim diğer askerlerle birlikte bir gün sonra köyde size katılacağım." Polis memuru, Suwol'e seslendi. "Şimdi gerçek bir kahraman gibi davranmanın tam zamanı. Ailene dağdan bir an önce ayrılmalarını söyle. Hemen gitmeleri daha iyi olurdu ama en geç hafta sonuna kadar oradan ayrılsınlar."

Bu esrarengiz uyarının ardından Memur Lee, ormana geri döndü. Büyükanne, Junja ve Suwol yorucu yürüyüşlerine devam ederken onun gözden kaybolmasını izlediler.

Suwol yüzünü buruşturdu. "Milliyetçi üniformalar içindeki kimseye güvenmiyorum. Muhtemelen bizi sırtımızdan vuracak."

Büyükannenin dudakları küçümser bir tavırla kıvrıldı. "Kafanı kullan. Neden Bay Lee seni serbest bırakmak için bu kadar uğraşsın ki? Seni eve giderken sırtından vurmak için mi?"

Suwol, bakışlarını ona bakmayı reddeden Junja'ya dikti. "Polis memuru tutuklandığımı nereden biliyordu?"

Büyükannenin yanıtı kısa ve sertti. "Bunun cevabı açık olmalı."

Suwol, belli belirsiz bir küfür savurdu. "Beni takip mi ediyordu?"

"Polis memuru ya da neyi neden yaptığı hakkında çok az şey biliyorsun." Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Neredeyse hiçbir şey bilmiyorken onu yargılama."

"Polis memurunun beni takip ettiğinden emin misiniz? Yoksa tahminde mi bulunuyorsunuz?"

"Başka nasıl bilebilirdi ki?" dedi büyükanne, Suwol'e dik dik bakarak. "Bizden cevap talep edecek durumda değilsin, genç adam. Polis memurunun seni neden takip ettiğini bilmek istiyorsan belki de en başta neden hapse atıldığını bize söylemelisin. O adam ne demişti? Son derece uygunsuz bir durumda yakalandığını mı?" Yaşlı kadın güldü.

Suwol çenesini kapattı. Büyükanne, Junja'yı yanına çekti. Genç adamın dikkati dağılmadan iyice düşünmesini istiyordu. Junja'nın bu genç adamla ilgili endişeleri gerçek ve bu kadar belli olmasaydı, Suwol hâlâ hapiste olurdu ya da çok daha kötüsü... İşte bundan emindi.

Önlerindeki yoldan gelen bir gürültü onları durdurana kadar birkaç saattir yürüyorlardı. Ardında büyük bir toz dumanı bırakan bir atlı araba, virajı sarsılarak döndü. Suwol, Junja ve yaşlı kadın, arabaya yol vermek için kenara çekildiler. Araba yaklaştıkça, Suwol gözlerini kıstı.

"Aynı şeye benziyor..."

"Suwol? Sen misin?"

Suwol sevinçle haykırdı. "Baba!"

Büyükanne gülümsedi. "Ne mükemmel bir zamanlama. Bir at burnuma hiç bu kadar güzel kokmamıştı."

Takdimler ve selamlamalar yapıldıktan sonra, Suwol ve Junja'ya arabayı çevirme görevi verildi. Bay Yang, Suwol'ün tutuklandığını duyar duymaz dağdan nasıl ayrıldığını anlattı.

Bunun üzerine yaşlı kadın, lafını hiç sakınmadan, "Siz ve Bay Lee arasında nasıl bir ilişki var da Milliyetçi bir polis memuru, gözü kara oğlunuza göz kulak olabiliyor?" diye sorarak herkesi şaşırttı.

Bay Yang'ın yüzü bir süre ifadesiz kaldıktan sonra bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bay Lee, sizin etrafınızda dikkatli olmamızı söyledi. Annesi kadar zeki ve iyi bir aşçı

olduğunuzdan da bahsetti. Ayrıca Milliyetçi ordunun sizin gibi yirmi adamı olsaydı, kardeşin kardeşi kırdığı böylesi korkunç bir durumda olmayacağımızı da ekledi."

Bu pohpohlama yaşlı kadının dikkatini dağıtamamıştı. "Soruma cevap vermediniz."

Junja ile Suwol, onları şaşkınlıkla dinliyorlardı. "Babanın Memur Lee'yi tanıdığını biliyor muydun?" diye fısıldadı Junja, başını iki yana sallayan Suwol'e.

Bay Yang çenesini ovuşturdu. "Basitçe söylemek gerekirse Bay Lee, Suwol'ün ilk kuzeni."

Suwol, büyüklerin sohbetini aniden ve âdeta haykırarak böldü. "Milliyetçi bir polis memuru benim kuzenim mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bay Lee, annenin ablasının tek çocuğu," dedi Suwol'ün babası omzunu silkerek.

"Annemin bir ablası mı var?"

"Üvey ablası. Seul'de yaşıyor. Annenin annesi ikinci eşti, ilk değil." Bay Yang, büyükanneye döndü. "Oğlumun kabalığı için özür dilerim. Soy ağacının bu kısmı hakkında neden fazla bir şey bilmediğini anladığınızdan eminim." At arabasını işaret etti. "Sizi evinize kadar bırakabilir miyim?"

Yaşlı kadın kendisine uzatılan eli tuttu ve arabaya tırmandı. Bay Yang da onun peşinden arabaya bindi. Junja ile Suwol de arabaya binmeye yeltenince, Bay Yang elini kaldırdı.

"At hepimizi çekemez. Bu yol çok dik. Siz ikiniz tepeyi aşıp geçitte bize yetişebilirsiniz." Bay Yang koltuğunun altına uzandı ve dikkatlice sarılmış bir bohça çıkardı. "Annen

biraz yiyecek gönderdi. İkinize de yeter. Oyalanmayın ve dikkatli olun."

Arabanın ardından kalkan toz yere çöktüğünde, Suwol bohçayı açtı ve iki rulo *bing-tteok* çıkardı. Birini Junja'ya verdikten sonra rulodan büyük bir ısırık aldı. "Bizi neredeyse aç bıraktılar." Bir lokma daha aldı.

Junja da yemeğin tadını çıkarmak için küçük bir ısırık alıp yavaşça çiğnedi. O da açtı ama Suwol'ün daha kötü durumda olduğunu biliyordu. Suwol ona bir rulo daha teklif ettiğinde, Junja geri kalanını onun yiyebileceğini söyleyerek ikramı reddetti.

Genç adam karnını doyurduktan sonra kabaktan biraz su içti. "Kendimi neredeyse tekrar insan gibi hissediyorum." Junja'nın elini tutmaya çalıştı ama kız elini onun ulaşamayacağı bir yere çekilmişti.

"Jeju şehrinde kendini tutuklatmak için ne tür işler çevirdiğini neden bana anlatmıyorsun?" dedi kollarını kavuşturarak.

Suwol bakışlarını kaçırdı. "Babamın hayvanlarıyla ilgili bir işti. Hepsi bir yanlış anlaşılmaydı."

Kız içini çekti. "Seni hapse atmalarına şaşmamalı. Korkunç bir yalancısın."

"Aslında yalan söylemekte epey iyiyimdir ama sana yalan söylemek gerçekten çok zor." Suwol, genç kızın elini tekrar tutmaya çalıştı ama Junja elini tekrar çekti.

Suwol havayı kokladı. "O kadar kötü mü kokuyorum?"

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Seninle ilgili her şey neden bu kadar büyük bir sır? Bana neler yaptığını anlat."

Genç adam içini çekti. "Yemin ettim. Bozamam..."

"Hayatını kurtardım," diyen Junja, daha hızlı yürümeye başladı. "Bunun bir yeminden daha değerli olduğunu düşünüyorum."

Bir tür ışık hilesi, gökyüzünün mavisiyle okyanusunkini birbirine karıştırmıştı ve şimdi ikisi birlikte ufuk çizgisini oluşturuyorlardı. Suyun yüzeyini kıpırdatan ani esinti, saçlarını yüzlerine savurdu. Junja, tepelerinden geçen uçağı daha sesini duymadan önce hissederek başını kaldırdı. Hızı karşısında büyülenerek onlara yaklaşmasını izledi.

Başlarının tepesinde kükreyen makine o kadar alçaktan uçuyordu ki Junja üzerindeki rakamları okuyabiliyordu.

Genç kız çığlık atarak eğildiğinde Suwol onun elini tuttu.

"Güvendesin. Gitti," diyerek kollarını kızın etrafına doladı.

"Hiç bu kadar yaklaştığını görmemiştim."

"Arama görevindeyken böyle alçaktan uçuyorlar."

"Ne arıyorlar?"

"Komünist isyancıları."

Junja kaşını kaldırdı. "Buldukları birileri var mı?"

Suwol cevap vermedi.

Uçak denize doğru uçtu ve sonra gökyüzünde büyük bir yay çizerek döndü. Yönünü karaya çevirerek dağa doğru kanatlandı.

"İnsanları değil, büyük kampları arıyorlar," diyen genç adam, küçük bir endişe dalgasının bedeninde gezdiğini hissedebiliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Peki ya Cloud House Çiftliği? Oraya da gidiyorlar mı?"

"Her gün. Ve uçaklar her geçen gün daha alçaktan uçuyor."

"Bu iyi olamaz."

"Değil zaten."

"Ne yapacaksınız?"

"Polis memuru kuzenimin önerdiği gibi kıyıya taşınmaktan bahsediyorlar." Suwol'ün sesi alaycıydı.

"Belki de neden bahsettiğini biliyordur. Benim köyümde kalabilirsiniz."

"Bana daha yakın olmak hoşuna gider mi?"

"Bu, yaptıklarınla ilgili gerçeği bana söyleyecek kadar bana güvenip güvenmediğine bağlı."

Genç adam patikadaki bir taşı tekmeledi. "Annem gibi konuşmaya başladın."

Junja sinirlenerek daha hızlı yürümeye başladı. Öfkesi Suwol'e değil, kendisine ve ona yakın olmaktan dolayı hissettiği asi zevke yönelikti. Pazardaki adamları ve ona yemek ısmarlayan genç Amerikalıyı düşündü. İlgileri onu gururlandırmıştı ama onda hiçbir duygu uyandırmamışlardı. Ancak Suwol, onu yüzünün kızarmasına neden olacak şekilde etkiliyordu. Ona o kadar çok dokunmak istiyordu ki ona uzanmamak için ellerini sıkmak zorunda kalıyordu.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Suwol nihayet konuştuğunda sesi çatladı. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırsam, en azından yüzüme bakar mısın?"

Genç kız yürümeyi bırakınca Suwol'ün yüzü aydınlandı.

Junja onun elini tuttu. "Her şeyi anlat bana. Özellikle de başka bir kadınla çıplak yattığın kısmı."

Yirmi Birinci Bölüm

Junja'nın büyükannesi, ahşap koltuğun kıymıklı kenarlarına sıkıca tutunarak sakince oturmaya çalıştı. Engebeli toprak yolda yolculuk yapmak canını acıtıyordu ama köye kadar yürümek zorunda kalmadığı için de minnettardı. O sırada Suwol'ün babası da oğlunun, karısının yeğeni tarafından gizlice takip edilmesine neden olan karmaşık aile tarihini açıklamaya çalışıyordu.

Kendisi, Jeju'daki Komünist partinin sözde liderlerinden Kim Dal Sam ile birlikte dağda büyümüştü. Bir lahana çiftçisinin oğlu olan Bay Kim Dal Sam, keskin zekâsıyla tanınıyordu. Komşuları olan bir asilzade, genç adama destek olarak onu Seul'de okumaya göndermişti. Bay Kim, orada öğrenciler arasında popüler olan bir erişte dükkânında Memur Lee ile tanışmıştı. İkisi, en iyi et suyunun hangi tür etten yapıldığına dair bir tartışma üzerine arkadaş olmuşlardı. Yolları o zaman için ayrılmıştı ta ki ikisinin de bu denli kanlı olacağını asla hayal edemeyeceği ateşli bir çatışmanın, karşılıklı taraflarında beklenmedik bir şekilde yeniden kesişene kadar...

"Ve yine de kan döküldü," diye mırıldandı yaşlı kadın, kızını düşünerek.

"Seul'deki hükümet bir tür delilik hastalığına tutulmuş gibi," diye haykırdı Bay Yang. "Jeju her zaman kendi yoluna gitmiştir. Her zamanki gibi davranmak bizi neden Komünist isyancılara dönüştürsün ki?"

"Kim Dal Sam'e isyancı lider demeye devam ediyorsun." Yaşlı kadın, bu yeni bilgiyi anlamlandırmaya çalışıyordu. "Nihayetinde o gerçekten de bir Komünist mi?" Eğer adam Seul'de üniversiteye gitmişse, bu ihtimal o kadar da uzak değildi.

"Kim Dal Sam, ellerinde yabaları olan bir grup aç köylüye liderlik ediyor. ABD ordusunun başına bela oluyor, bu yüzden onu Çinli bir casus ve Komünist bir isyancı olarak yaftaladılar. O artık meşru bir hedef."

Bu, yaşlı kadına korkunç bir biçimde tanıdık geliyordu. Yalanlar, bütün bir ülkeyi, hatta dünyayı yutmadan önce tek tek kişileri yutardı. "Japonlarla da her şey böyle başlamıştı. Kapımıza kadar gelip bize emirler verdiler ve bağlılık yemini etmemizi istediler. İlk başta kimse onları ciddiye almadı ki bu, onlara göre çok büyük bir hakaretti."

Bay Yang, kraliyet sarayında görev yapan ve orada olanlara tanık olan babasını düşündü. "Tüm suçu işgalcilerin üzerine atmak kolay olsa da krallık kendi içinde yozlaşmıştı."

"Elbette. Kraliyet sarayı her zaman açgözlüleri ve vicdansızları cezbetmiştir. Soyluların çoğu, yalnızca kendilerini önemseyen ve çalabilecekleri ne varsa çalan hain hırsızlardı. Bizi mahvedenler Japonlar olmasaydı, kesin Çinliler olurdu. Kore hâlâ iki köpeğin paylaşamadığı bir kemik gibi ama bu sefer itlerin isimleri Rusya ve Amerika."

"Bencil vahşiler. Fırsatımız varken tüm iş birlikçileri öldürmeliydik, her birini."

Yaşlı kadın aynı fikirde değildi. Şiddetin haklı bir yanı olduğuna inanan herkes, eninde sonunda sevginin ışığından uzaklaşıp savaşın deliliğine düşerdi. Aklı başına geldiğinde Japon askeri de olsa bir insanı öldürmenin ne demek olduğunu fark ettiği anları asla unutamamıştı. "Savaş gibi kuduz bir canavarın sana gizlice yaklaşamayacağını düşünürsün ama yaklaşır. Önemli olan seni ele geçirmek üzere olduğunu fark edebilmektir."

Bay Yang, daha sonra anlattıklarıyla da Büyükanne Goh'un önceden tahmin ettiği şeyi doğrulamıştı: Memur Lee, ahlaki değerlerine sıkı sıkıya bağlı bir adamdı. Milliyetçi bir subay olarak Jeju'ya gönderildikten sonra, zorlu koşullarına rağmen görüşmeyi kabul eden Kim Dal Sam ile temasa geçmişti. Adamlardan biriyle evlilik yoluyla akraba olan ve diğeriyle de çocukluk arkadaşı olan Bay Yang'dan da bu gizli toplantıya ev sahipliği yapması istenmişti. Bay Yang, karısının yeğeniyle ilk kez işte böyle tanışmıştı. Memur Lee'nin sıra dışı bir zekâsı olan yufka yürekli bir adama benzediğini düşünüyordu.

"Evet, haklısın. Bay Lee'nin yoğun bir *jeong*'u* vardır," dedi yaşlı kadın.

Bu arada Suwol de o gizli toplantıya kulak misafiri olmuştu. Bay Lee odadan çıktıktan sonra genç adam, Kim Dal Sam'e sadakat ve davasına hizmet yemini etmek üzere saklandığı yerden çıkmıştı.

---

* İnsanlar arasındaki benzersiz duygudaşlık ve sosyal yükümlülük duygusu.

"Karım, Suwol'ün ettiği yemini duyduktan sonra bayılsın mı yoksa gidip çocuğu pataklasın mı bilemedi. Bay Kim araya girip onu durdurduğunda Suwol'ü kulağından çekiyordu. Bay Kim, dağ yollarını iyi bilen ve şüphe uyandırmayan iyi bir haberciye ihtiyacı olduğunu söyledi."

Polis Memuru Lee, daha sonra genç adamın perişan annesinden bu anlaşmayı öğrenince, zarar görmediğinden emin olmak için Suwol'e göz kulak olmayı teklif etmişti. Öte yandan durum Suwol'ün annesinin bildiğinden çok daha endişe vericiydi: Memur Lee, dikkat çekmemek için ikili oynamak zorundaydı. Milliyetçi üstlerine, genç adamın onu isyancı lider Kim'e götürebileceğine inandığı için Suwol'ü takip ettiğini söylemişti. Bu durum polis memurunun önemli bilgilere ve ek kaynaklara erişmesini sağlamış ancak tehlikeyi de iki katına çıkarmıştı.

Yaşlı kadın içini çekti. "Polis memuru, Suwol'ün Jeju şehrinde başını belaya soktuğunu bu şekilde öğrenmiş demek. Generalin onu tanıyor gibi olmasının nedeni de bu olmalı."

Bay Yang, çenesini sıkarak başıyla onayladı. Memur Lee gerçekten de tehlikeli bir yolda yürüyordu.

Yaşlı kadın düşünceli görünüyordu. "Suwol onu daha önce gördüyse kuzenini neden tanımadı?"

Suwol'ün babası öksürdü. "Nasıl söylesem? Adamın kaybolmak gibi bir yeteneği var. Kılık değiştirme konusunda yetenekli biri. Bu yeteneği farklı koşullarda işine epey yaramış olabilir."

Arabanın üstünden geçen bir uçak, konuşmalarının

bölünmesine ve atın korkmasına neden oldu. Bay Yang, hayvanı sakinleştirmek için arabadan aşağı atlayıp dilini şaklatarak hayvanın boynunu okşadı. Uçak, dağa doğru tekrar dönmeden önce açık su üzerinde yavaş ve geniş bir dönüş yaptı.

Bay Yang, arabaya geri tırmanırken uçağı sıkıntılı bir ifadeyle izledi. "Eve ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi hissedeceğim," dedikten sonra yaşlı kadına döndü. "Karım yaptıklarınız için size teşekkür etmek isteyecektir. Belki de sizi ve Junja'yı bizi ziyaret etmeye ikna edebilirim, ne dersiniz? Bizim misafirimiz olursunuz, sizi yarın sabah köye geri götürebilirim."

Yaşlı kadın bir süre düşündü. Teklifi kabul ederse Polis Memuru Lee ile birlikte tasarladıkları plandaki bir sonraki adımı atarken, aynı zamanda Yang ailesinin durumunu da değerlendirebilecekti. Plan başarılı olursa hem Junja'nın hem Suwol'ün güvenliğini sağlayabilirdi. Polis memurunun tabiriyle bir taşla iki kuş vurmuş olacaklardı. Planlardaki bu son dakika değişikliğini ona danışabilmeyi dilerdi ancak bu beklenmedik fırsattan yararlanmaya karar verdi. Hem dağda bir gece geçirmek nasıl bir fark yaratırdı ki?

Yaşlı kadın başını olumlu anlamda salladı. "Cömert davetinizi kabul ediyorum. Çocuklardan önce geçide ulaştığımızdan emin olalım." Ellerini kucağında birleştirirken, bu ufak karar değişikliğinin polis memuru için de sorun olmamasını umuyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Memur Lee, ormanda ilerlerken bir yandan da çam kozalaklarını ve düşmüş dalları topluyordu. Çıra yığını gece boyunca dayanacak kadar büyük olduğunda bir ateş yaktı. Alevler kükrerken, insanları kendisinden uzak tutan kokuşmuş büyük boy ceketi ve lekeli pantolonu üzerinden çıkardı. Sonra kocaman bir göbek gibi görünmesi için karnının üzerine bağladığı yedek kıyafetlerinin içinde durduğu bohçanın bağlarını çözdü. Yanaklarını şişiren yün parçalarını ağzından dışarı tükürdü ve üzerinden yeni çıkardığı pis üniformayla birlikte ateşe attı.

Dere kenarına gidip iç çamaşırlarıyla botlarından kurtuldu. Botları yapraklarla cilaladı ve lekeleri çıkarmaya özen göstererek diğer her şeyi yıkadı. Ateşten gelen ısı elbiselerini kuruturken, küçük bir aynayla makas çıkardı. Ateşin üzerinde bir teneke su ısıtıp ipek mendilini ıslatarak suyunu sıktı ve buharı tüten kumaşı yüzüne koydu. Bir ustura açtı ve kendini kesmemeye özen göstererek tıraş olmaya başladı. Son olarak da kafasındaki saçları iyice kısalttı ve aynaya bakarak birkaç ayarlama yaptı.

Sonuçtan memnun kalınca yere dökülen saçlarını toplayıp alevlerin içine fırlattı. Dereye atlamadan önce derin bir nefes almak için kenarda durdu. Bir avuç dolusu çam iğnesiyle vücudunu ovalarken dişleri birbirine çarpıyor, kafa derisini fırçalarken parmakları uyuşuyordu.

Ayaklarını hissedememeye başladığında, ateşin yanına geri döndü ve ipek mendiliyle kendini iyice kuruladı. Elbiseleri hâlâ nemliydi ama yine de giyindi. Ateşin yanında oturup közün içinde pişirdiği tatlı patatesten oluşan akşam yemeğini yerken elbiseleri nasılsa kururdu.

Uykuya dalmadan önce, altın çerçeveli bir gözlük takıp cep aynasında kendini inceledi. Gözlüğü kabına geri koymadan önce memnun bir tavırla başını salladı. Yarın sabah, yanaklarına parfümlü yağ sürüp gerçek benliğine dönecek ve yeniden insan gibi yaşayacaktı.

Askerî kamyon şafakta yoldan geçerken kısa saçlı, gözlüklü bir adam yol kenarında duruyordu. Şoför camı açar açmaz portakal çiçeği kokusu aldı. İki asker kamyonun arkasından dışarı çıkıp koştu. Şoför o sabah kendisine bildirilen kilit soruyu sorarken, askerler de tüfeklerini adama doğrulttular.

Gözlüklü adam, doğru cümle ve şifre kelimeyle cevap vermeden önce traşlı çenesini ovuşturdu. Şoför, tüfekli adamlara başını sallayarak kamyonun arkasına dönmelerini işaret etti. Elini sertçe kaldırırken gülümsedi. "Sizinle tanışmak bir onurdur, Teğmen Lee. On Dördüncü Alay Üçüncü Müfreze göreve hazırdır efendim."

Polis memuru kimliğinden sıyrılıp bir subaya dönüşen Teğmen Lee, hafif bir baş hareketiyle selamlamayı kabul etti. Portakal çiçeğinin kokusu daha da tatlanmıştı.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

"Seogwipo'nun eteklerindeki küçük bir sahil köyüne," dedi ipek mendiliyle silerken burnunu çekerek. "Ama önce rotadan hafifçe sapacağız." Mendili düzgünce katlayıp ön cebine yerleştirdi. "Bir inek bulmalıyız."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Junja'nın büyükannesi, Suwol'ün annesiyle yaşlı kadının şimdiye dek tattığı en iyi yemeklerden bazılarının süslediği bir yemek masasında buluştu. Kadın ve çocuklardan oluşan kalabalığın yanı sıra Junja'nın varlığı da yaşlı kadının, Suwol'ün annesiyle açıkça konuşmasını engelliyordu, bu yüzden yaşlı kadın çevresini incelerken havadan sudan bahsetmeye karar verdi. Yang yerleşkesi, yüksek duvarları ve okyanus manzarası ile etkileyici bir yerdi. Gördüklerini beğenmişti ancak kendi ailesinin Japonlar tarafından yakılıp yıkılan mülkünü gölgede bırakamazdı.

Torunu Junja ile Yang ailesinin en büyük oğlu arasında yapılacak olan bir evlilik, bir Goh kadınını soyuna layık bir haneye geri döndürebilirdi. Köy kulübesi, dünyanın geri kalanından saklanmak ve herkesi sıradan biri olduğuna inandırmak için elverişliydi fakat bu düzenleme, atalarının statüsüne ve anlayışlarına daha uygun olurdu.

Junja, küçük çocuklardan oluşan bir kalabalık tarafından yemek odasından çıkarıldığında, büyükanne nihayet genç adamın annesiyle özel olarak konuşma şansını yakaladı.

Yer minderinde kıpırdanarak bir dizini yukarı çekip rahat bir pozisyon aldı.

"Yemekler çok güzeldi." Aslında çok daha samimi övgülerde bulunabilirdi ama Suwol'ün annesinin, servetlerini göz korkutucu bulmadığını bilmesini istiyordu.

Genç kadın, yaşlı kadının yılların tecrübesine sahip olduğunu kabul edercesine başını eğdi. Büyükannenin pürüzsüz aksanı, anakarada pahalı bir eğitim alabildiğinin işaretiydi. "Aptal oğlumun hayatını kurtaran kadına yemek hazırlayabildiğim için son derece minnettarım." Bayan Yang, herkesi etkileyebilecek güzellikteki gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi. Ten renginde olduğu gibi sesinde de uzun yıllardır rahat yaşamanın getirdiği bir yumuşaklık vardı.

Yaşlı kadın yüksek sesle güldü. "Şimdi rahatladım işte! Sen o kibirli, alaycı tiplerden değilsin." Yaşlı kadının gösterdiği bu ani dürüstlük, ev sahibesini ilk önce biraz şaşırtsa da ona uyum sağlaması gecikmemişti.

"Neden kibirleneyim ki? Tanrı'nın gözünde hepimiz eşit durumdayız."

"Demek onların Tanrısına inanıyorsun, ha?"

"Evet."

Yaşlı kadının altın ışıltılarla bezeli kahverengi gözleri parladı. "Ben Jeju tanrılarına inanıyorum, yabancıların taşıdığı bir kitapla birlikte gelenlere değil."

"Eğitimli bir insan gibi konuşuyorsunuz."

"Seul'de okula gittim."

"Amerikalılar orada kadınlara özel bir kolej işletiyorlar. Duydunuz mu?"

"Ewha'ya epey aşinayım."

Suwol'ün annesi, kadına hayretle bakıyordu. "Orada mı eğitim gördünüz yoksa?" Eğer öyleyse, yaşlı kadın yabancıların Tanrısı hakkında kendisinden daha fazla şey biliyor olmalıydı.

"Evet hem de onların inandıkları hiçbir şeye inanmamaya karar verecek kadar uzun bir süre..." Yaşlı kadının gözleri parladı. "Bir *haenyeo* için denizlerin koruyucu ruhlarına dua etmek daha yararlıdır."

Suwol'ün annesi kızardı. "*Gosari* ve ot ararken hâlâ dağlardaki koruyucu ruhlardan yardım istediğimi itiraf etmeliyim." Misafirinin bardağına çay koymak için öne eğildi. "Ailem, Jeju şehrinde yaptıklarınız için size çok şey borçlu. Suwol'ün, torununuzun şımarık kocası olduğunu iddia etmek ne zekice bir numara." Gözlerini saygıyla yere eğdi.

Yaşlı kadın gülümsedi, konu bu kadar kolay açıldığı için minnettardı. "Aslında bu övgüyü yeğenin Bay Lee hak ediyor," dedi çayına üflerken. "Ayrıca kendisi, Suwol'ün durumunun ciddiyetini düşününce bu yalanı bir hakikate çevirmemizi de tavsiye etti."

Genç adamın annesi başını hızla kaldırdı. "Sizi anladığımdan emin değilim."

"Bay Lee, Suwol'ün diğer Milliyetçi ajanlar tarafından da izlendiğini söylüyor. Hayatının bağışlanmasının tek nedeni bu çünkü eninde sonunda onları dağdaki isyancı kalesine götüreceğine inanıyorlar. Oğlun ne kadar yeni evli gibi davranırsa o kadar güvende olur." Yaşlı kadın çayından

yüksek sesle bir yudum aldı. "Hem Suwol'ün bu işe karşı çıkacağını da hiç sanmıyorum."

"Oğlumla torununuz arasında bir şeyler olduğunu mu ima ediyorsunuz?" diye sordu Bayan Yang, yaşadığı dehşet açık olmasına rağmen sesini sakin tutmayı başarabilmişti.

Junja'nın büyükannesi sözlerini özenle seçti. "Görevimizin olabileceğinden daha az külfetli hâle gelmesini sağlayacak karşılıklı bir çıkarımız var gibi görünüyor. Ne kadar erken harekete geçersek oğlun için o kadar iyi olur."

"Ve torununuz... Onun için de daha iyi olur, öyle değil mi?" Suwol'ün annesi bu sefer sesindeki sertliği yumuşatamamıştı.

Yaşlı kadının ağzının kenarları aşağı sarktı. Suwol ile yapacağı bir evlilik Junja'nın gelecekten beklentilerini iyileştirebilirdi ancak güvenliği için büyük risk demekti. "Torunumun tıpkı kendi ailem gibi bir asilzade ailesine gelin gitmesi beni mutlu etse de Junja, Kim Dal Sam ile olan bağları neredeyse onu öldürtecek olan aptal bir çocuğun eşi olacak. Oğlunu korumak için torunumu büyük tehlikeye atacağım. Bunlar onun için isteyerek seçeceğim durumlar değil. Annesinin de bunu istemeyeceğinden eminim. Tehlikeli zamanlarda sadece yapmamız gerekeni yaparız."

Suwol'ün annesi bakışlarını kaçırdı. Bu kadına olan yükümlülüğünün fazlasıyla farkındaydı ama bu teklifi hemen kabul edemezdi. Statüleri arasındaki fark göz önüne alındığında, böyle bir düzenlemeyi çok hızlı bir şekilde kabul etmek yakışıksız olacaktı. Suwol, bir asilzadenin ilk doğan

oğlu olarak normal koşullarda bu kızın hak ettiğinden çok daha fazlaydı. Öte yandan ne yazık ki artık dünyayla ilgili hiçbir şey normal görünmüyordu. Yaşlı kadının, Junja'nın annesiyle ilgili iğnelemesi hedefi tam on ikiden vurarak ona, o zavallı kadınla uzun süredir devam etmiş olan dostluklarını da hatırlatmıştı.

Suwol'ün annesi derin bir nefes aldı. "Torununuz burada, dağda, bizimle yaşamak zorunda kalacak."

"Ve yaşayacak." Yaşlı kadın, bu kadının tutumunu anlıyordu. Ancak konuşmanın geri kalanı son derece açık olmalıydı. "Ama güvenli olana kadar değil. Şimdilik ikisi de deniz kenarında yaşamalı. Dağa çıkmak yakında tamamen yasaklanacak. Bu şartlar altında hareket etmek doğru olmayacaktır."

Kadının küçük yüzünden birbirinden farklı duygu emareleri geçiyordu. Uçakların neredeyse her gün yerleşkenin üstünden uçtuğunun ve her ziyaretlerinde birkaç geçiş yaptıklarının farkındaydı. "Tanrı bizi koruyacaktır."

"Tanrılar her an birinin emrinde kullanılacak kalkanlar değildir. Bunu biliyor olmalısın."

Suwol'ün annesi ellerini sıktı. "Gidersek ne olacağını düşünmeye dayanamıyorum."

Yaşlı kadın, kendi ailesinin evini en son gördüğünü zamanı düşündü. "Çocuklarınızın yabancı bir köyde uyuması, kendi yataklarında ölmesinden çok daha iyidir."

Bayan Yang, Junja'nın büyükannesinin gözlerinin içine baktı. "Evliliği tek bir şartla kabul ederim. Düğünü burada, dağda yapacağız."

Yaşlı kadın bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Memnuniyetini açığa vurmamalıydı. Konuşma umduğundan daha sorunsuz bir şekilde, tam da onun ve Polis Memuru Lee'nin planladığı şekilde ilerliyordu. Şimdi geriye kalan tek şey ilahi bir yardımdı.

"Yarın mı?" Junja'nın sesi neredeyse çığlık atabilecek kadar yüksekti. Büyükannesini doğru mu duymuştu? Ertesi gün Suwol'le evleneceği doğru mu duydu?

Yaşlı kadın irkildi. Onlara her ikisine de fazlasıyla mahremiyet sağlayan çok rahat bir oda verilmişti ama yine de kızın sesi, ana evdeki insanlar tarafından duyulacak kadar yüksekti.

"Sesini alçalt."

Büyükanne ve Suwol'ün annesi astrolojik takvime danışmışlar ve en yakın uygun tarihte anlaşmışlardı. Genç adamın ailesi de tam o anda anlaşmayı oğullarına anlatıyordu.

Junja, "*Halmung*," dedi fısıldayarak. "Suwol'den ne kadar hoşlansam da yarın onunla evlenemem!"

Yaşlı kadın içini çekti. Kiminle ve ne zaman evleneceğini seçmek çoğu kadın için bir lükstü. Junja'nın ise hem evlenme yaşı gelmişti hem de bu genç adamdan hoşlanıyordu. Neden bu kadar yaygara koparıyordu ki? "Suwol'ü güvende tutmak istiyorsan, evlenmelisiniz. Jeju şehrinde anlattığımız hikâyeyi gerçeğe dönüştürmeliyiz."

"General nereden bilecek ki? Suwol ve benim aynı evde yaşayıp yaşamadığımızı kontrol etmek için buraya mı geliyor? Yapacak daha önemli işleri yok mu?"

"Memur Lee bize askerlerin köyümüze yerleştirileceğini söyledi. O adamlardan herhangi biri Jeju şehrindeki generale rapor veriyor olabilir."

Junja dudağını ısırdı. "Neden yarın *Halmung*? Neden bir hafta ya da bir ay sonra değil?"

"Fazla seçeneğimiz yok Junja. Polis memurunun, Suwol'e hafta sonundan önce dağdan ayrılması gerektiğini söylediğini duydun. Annesi düğünü burada yapmak için ısrar etti. O ve ben iyice düşündükten sonra tarihte anlaştık."

Öyle olsa bile, neden önce ona danışmadan bu kadar önemli bir karar verilmişti? Junja yumruklarını sıktı.

Büyükanne, avuçlarını Junja'nın yumruklarının üzerine kapattı. "Artık kadın olmanın ne demek olduğunu anlıyorsun, yavrum. Bir bakmışsın dünya, yeteneklerine ya da arzularına bakmadan senin adına yolunu çizmiş. En azından Jeju'da bir *haenyeo*'sun. Bizim hayatımızla ilgili olarak çoğu kadından daha fazla söz hakkımız var."

Son birkaç günün çılgınlığı yüzünden yorgun düşen yaşlı kadın gözlerini kapattı. "Suwol'e değer vermeseydin, bunu asla kabul etmezdim. Tercihlerini dikkate aldığım için bana teşekkür etmelisin." Junja'yı hafifçe öne doğru itti. "Haydi gidelim. Bizi bekliyorlar."

Junja ayağa kalktı. Suwol'e kabul etmek istediğinden çok daha fazla değer veriyordu ve genç adam da tanıştıkları günden beri ona olan sevgisini ilan ediyordu ama

yine de her şey, olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde oluyordu. Annesi, bilinmeyen sular ve bilinmeyen durumlar hakkında her zaman içine dalmadan önce mutlaka izle, derdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Junja, büyükannesinin tüm bunları neden yaptığını anlayamıyordu. Elbette herkesin güvenliğini sağlamak için başka bir yol bulunabilirdi, son dakika evliliği kadar abartı olmayan bir yol... Kız, hayal kırıklığıyla akan gözyaşlarını sildi. Annesi, yaşlı kadının inatçılığı konusunda ne yapacağını her zaman bilirdi. Junja ise büyükannesini ana eve doğru takip ederken gözyaşlarının durmasını dileyerek burnunu çekiyordu. Suwol ve ailesinin, ağladığını bilmelerine gerek yoktu.

Suwol'ün annesi, kızın büyükannesi için uygun bir *hanbok** bulunması talimatını vermişti. Yaşlı kadın ilk başta, tüm gözlerin büyükannenin değil, genç gelinin üzerinde olacağını söyleyerek çekingen davranmıştı. Fakat kadın ayak direyince, Büyükanne Goh da teklifi kabul etti. Kadının misafirperverliği kusursuzdu ve ne kadar aceleye gelmiş olursa olsun, yaşlı kadın torununun düğününde bir dilenci gibi görünmek istemiyordu.

Torununun geleceğinin de aynı derecede pürüzsüz ve yumuşak olmasını umarak ellerini gri ipek etek ve

* Yüksek belli lale kesim bir etek ve göğüs altında biten bir ceketten oluşan geleneksel Kore elbisesidir.

ceketin üzerinde gezdirdi. Tanıdık bir acı aniden nefesinin kesilmesine neden olunca, karnının sağ tarafını ovuşturdu. Yüzeyin hemen altında, kızının ölümünden sonra hissettiği üzüntüyle beslenen bir şey vardı. Yaşlı kadın onu söküp çıkarmak yerine büyümesine izin vermişti. Şimdiyse kökleri, varlığının özüne uzanıyordu.

Koşullar farklı olsaydı, bu istilacıyla savaşırdı. Şamandan o karanlığı uygun bir ritüelle bedeninden dışarı atmasını istemeden önce, meditasyon yapmak ve dua etmek için Halla Dağı'na kadar yürürdü ama yeterli zaman yoktu. Yakında, bu keder bitkisi tüm vücudunu tüketecekti.

Derin bir nefes aldı. Yarınki töreni atlatabilmesi için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

O sırada kapı hafifçe aralandı. "*Halmung*?"

Gelen küçük Fıstık'tı. Yaşlı kadın ona kocaman gülümsedi. "Evet, çocuğum?"

Fıstık kapıyı iyice açtı. "Junja, abimle evlenerek kız kardeşim olursa bu, senin de benim büyükannem olacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu hoşuna gider miydi?"

Fıstık başını evet anlamında salladı. "Hayvancıklar da senin büyükanneleri olmanı istiyor."

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?"

"Bana söylediler."

Küçük kız ciddiydi. Yaşlı kadın, kızın parlak gözlerini inceledikten sonra ona bir hediye vermeye karar verdi. "İçeri gel de sana bir hikâye anlatayım."

Fıstık hemen içeri daldı.

"Bu hikâye, ülkemizin farklı bir isme sahip olduğu zamanlarda, yani çok uzun zaman öncesinde yaşayan bir savaşçı prenses hakkında. Bana seni hatırlatıyor."

Küçük kız, oturduğu yerde rahat bir pozisyon almaya çalışırken sırıttı.

"Prenses öyle vahşi ve çorak bir dağlık bölgede yaşıyormuş ki kışın insanların soluduğu beyaz bulutlar buz parçalarına dönüşüp yere düşermiş. Bölgenin sert koşullarından dolayı, orada yaşayan her kadın, güneydeki erkek savaşçılardan iki kat daha sertmiş. Prenses at sırtından ok atabilir ve kılıçla savaşabilirmiş."

Fıstık'ın gözleri iri iri açıldı.

"Senin gibi prenses de hayvanların dilini anlıyormuş. Gökyüzünden her şeyi görebilen şahinlerin fısıltılarını duyabiliyor, atının yılanlar ve diğer tehlikeli hayvanlar hakkındaki uyarılarını anlıyormuş. Yeteneği sayesinde, prenses on üç kardeşinden çok daha iyi bir avcıymış ve babasının favorisiymiş.

"Prenses her gün sırtına astığı yayıyla ava gitmek için atıyla dışarı çıkarmış. Bir öğleden sonra atının adımları garip bir manzara karşısında durmuş: Dere kenarındaki bir kaplan başını eğmiş ağlıyormuş.

"Prenses, canavarı hedef alarak yayına bir ok yerleştirmiş. Kürkünden şahane bir palto yaptırıp babasına hediye edebilirmiş. Ancak kaplanın gözünü hedef almaya karar vermeden önce kaplanı dikkatlice incelemiş.

"Tam yayını çekerken, kaplan altın rengi gözlerini ona

dikip konuşmuş: 'Beni sefaletimden kurtarmaya mı geldin prenses?'

"Prenses irkilmiş ama yine de yayı çekili vaziyette hareketsiz kalmış. Daha önce hiç bir kaplanla konuşmamış, bu yüzden ne bekleyeceğini bilmiyormuş. Kaplan sanki insanmış gibi konuşmaya devam etmiş ve ona hayatı sona ereceği için ne kadar minnettar olduğunu söylemiş. Konuşurken, gümüşi gözyaşları dereye akıyor ve suyla birleştikçe buharlaşıyormuş.

"'Seni öldürmem için bana izin mi veriyorsun?' diye sormuş prenses.

"'Sana yalvarıyorum,' demiş kaplan. 'Çünkü büyülendim, ölebilmemin tek yolu da senin okunun gözyaşlarımdan birini dereye düşmeden önce delip geçmesi.'

"Prenses dereye düşen pırıl pırıl gözyaşlarını incelemiş. İri gözyaşları ay ışığı gibi parlıyorlarmış. Prenses okunun uçmasına izin vermiş..."

Fıstık, yaşlı kadının üzerine atladı. "Ve gözyaşını vurmuş mu?"

"Hayır, vuramamış. Sadağından bir ok daha almış ve tekrar ıskalamış. Ve tekrar. Geriye sadece tek bir ok kalana kadar."

Fıstık, hayretle ağzını kapattı. "Bu hiç iyi değil."

"Evet. Prenses, kaplanın onu kandırdığını fark etmiş. O sırada kaplan da ağlamayı kesmiş ve bedenini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi yavaşça ayağa kalkmış. Gözleri dönüyormuş; bazen bir insanınkine bazen de bir canavarınkine benzeyen gözleri... Prenses, kaplanın bacaklarında-

ki güçlü kasların titrediğini görünce, kaplanın aralarındaki mesafeyi tek bir sıçrayışla kapatacağını anlamış.

"Her şey bir anda olmuş. Kaplan sıçramış, prenses atlamış ve at ileri atılmış. Prenses, kaplanın dişlerinin boynuna geçtiğini hissettiği an onun, 'Affet beni prenses!' diye ağladığını duymuş. İşte, o zaman son okunu kaplanın gözüne sokup gözyaşlarından birini vurmuş."

"Lütfen, bana prensesin öldüğünü söyleme. Sanırım ben bu hikâyeyi sevmedim."

"Evet, ölmüş ama kaplanla birlikte yeniden kral ve kraliçe olarak doğmuşlar."

Hikâye anlatılırken yaşlı kadının kucağına yerleşmiş olan Fıstık ayağa fırladı. Yaşlı kadının önünde dururken öfkeyle titriyordu. "Bu nasıl korkunç bir hikâye böyle? Sen mi uydurdun?"

"Büyükannemin bana anlattığı ve büyükannesinin de ona anlattığı bir hikâye. Eğer düşünürsen, hikâye o kadar da korkunç değil. Sadece biraz üzücü."

Fıstık başını iki yana salladı. "Tüm üzücü hikâyeler korkunç. Prenses ve kaplanın neden ölüp kral ve kraliçe olarak tekrar doğduklarını anlamıyorum. Bu birbirlerini sevdikleri ve evlendikleri anlamına gelir. Prenses onu öldüren kaplanı neden sevsin ki?"

"Çünkü o büyüyle kaplana dönüştürülmüş bir prensti. Prenses bunu ancak büyü bozulduğunda görebildi." Yaşlı kadın, küçük kızın saçlarını okşadı. "Hayvanların sana söylediklerini dinlemeye devam et. İnsanların aksine yalan söyleyemezler."

Fıstık, parmak eklemleriyle başının yan tarafına vurmadan önce başını salladı. "Neredeyse unutuyordum! Annem, yaptığın onca şeyden sonra yatıp dinlenmen gerektiğini söyledi. Sırtını ovarak uykuya dalmana yardım edebilirim. Annem bu işte herkesten çok daha iyi olduğumu söylüyor!"

"Bunu çok isterim."

Yaşlı kadın yatağına yerleştiğinde, çocuk da bağdaş kurarak yanına oturdu. Derin bir nefes alıp ellerini hızlıca birbirine sürttü.

Fıstık, yavaş ve dairesel bir hareketle sırtına masaj yaparken yaşlı kadın gözlerini kapattı. Bu ufaklık büyümüş de küçülmüş gibiydi. Derin bir iç çekti. Bir sıcaklık hissi omurgasından aşağı inerken, vücudu iyice gevşedi.

Nefesi yavaşlayıp uykuya daldıktan çok sonra bile küçük kız, yaşlı kadını rahatlatmaya devam etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Junja, büyükannesinin horlaması ile ertesi gün gerçekleşecek düğünü arasında sıkışıp kaldığını hissederek karanlığa baktı. Bu evde kolayca uykuya dalamayacak mıydı? Döndü ve yastığını yumrukladı.

Belki biraz temiz hava yardımcı olurdu. Büyükannesini uyandırmamaya özen göstererek ortak kullandıkları yorganın altından kayıp yere süzüldü. Kapıyı yavaşça açtı ama büyükannesi inleyip arkasını dönerken duraksadı. Yaşlı kadının horultusu derinleşince, kapıyı arkasından kapattı.

Dışarıdaki serin hava, Junja'nın hafifçe titremesine neden olunca genç kız kollarını kendine doladı. Gökyüzü ışıl ışıldı. Karanlığın içinde akan nehir, yıldızlı kubbeyi ikiye bölen parlak bir yol gibiydi.

Annesi ona dokumacı kız ile çobanın hikâyesini ilk kez anlattığında kaç yaşındaydı? Junja, yılda yalnızca bir kez, saksağanlar ve karatavuklar bir köprü oluşturmak için cennete uçtuklarında buluşabilen âşıklar için ne kadar üzüldüğünü hâlâ hatırlıyordu. Hangi yıldızın dokumacı, hangisinin çoban olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı.

"Şu benim. Ve şu da sensin." Suwol'ün sesi, ağaçlardan gelen bir fısıltı gibiydi. Junja'nın baktığı iki yıldızı işaret ediyordu.

Kız gülümsedi. "Ne zamandır dışarıdasın?"

Suwol omuz silkti. "Çok olmadı. Geleceğini umuyordum ve beklemeye karar verdim."

"Sen de uyumakta zorlanıyor musun?"

"Son dakikada karar verilmiş bir anlaşmalı evliliğin öncesindeki gece kim zorlanmaz ki?" Genç adamın sesi kederli geliyordu.

Junja, büyükannesine karşı çıkarken Suwol'ün onu duyup duymadığını merak etti. Acaba o da aynı tepkiyi vermiş miydi?

"Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun. Şüphen varsa... Eğer benimle sırf büyükannene itaat etmek için evleniyorsan, hiç evlenmemeliyiz." Suwol ellerini saçlarının arasından geçirirken, genç kız her zamanki gibi ne kadar uzun ve zarif olduklarını fark etti.

"Başka seçeneğimiz var mı ki?" Junja bunu gerçekten merak ediyordu.

"Bilmiyorum. Belki kaçabilir ya da saklanabilirim. Seninle konuşmaya karar verdiğimde gerçekten bir planım yoktu."

Junja, duygularına önem veren bu genç adama karşı kalbinde bir sıcaklık dalgası hissetti. O da Suwol'e karşı her zaman nazik olmak istiyordu. "Peki ya sen? Yarın evlenmek konusunda nasıl hissediyorsun?"

Suwol yutkundu. "Benim görüşlerim seni hiçbir şekilde etkilememeli."

Junja ısrar etti. "Ama bilmek istiyorum. Yarın benimle evlenmek zorundaysan, bunu rızan dışında mı yapıyor olurdun?"

Suwol tekrar gökyüzünü gösterdi. "Şuradaki çoban var ya? Karısıyla sadece bir gece geçirmek için koca bir yıl bekler. Bir erkeğin âşık olduğunda neler yapabileceğini bilsen, şaşarsın."

Junja'nın kalbi yerinden fırlayacaktı sanki. Suwol'ün sözleri havada süzülüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Birlikte *gosari* topladığımız günden beri seninle evlenmek istiyorum," diyen Suwol'ün sesinde utangaç bir tını vardı.

O sabah eğrelti otları arasında geçirdikleri saatler, Junja'nın hayatının en mutlu saatleriydi. Sadece hayatının en kötü anına yakın olmaları sebebiyle gölgelenmişlerdi.

Junja titredi. "Daha önce hiç seninle *gosari* topladığım anlardaki kadar mutlu olmamıştım."

Suwol, genç kızın eline uzandı. "*Gosari*'yi evli bir çift olarak da toplayabiliriz, eğer senin için de uygunsa."

Junja, dokunuşunun beklentisiyle titreyen parmaklara baktı. "Pekâlâ, her şeyin yolunda gitmesi için elimizden geleni yapmak zorundayız."

Genç adamla genç kız, gecenin karanlığında birbirlerinin ellerini tutarak bir yıldız kemerinin altında durdular.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi sabah güneş doğduğunda herkes, bir düğün için oldukça uygun olan bu sonbahar havasında törenin çok görkemli geçeceğinden emindi. Hava serindi ama güneşin parlaklığı herkesi ısıtıyordu. Çocuklar bile uslu durarak meşgul annelerini rahatsız etmeden kendi aralarında oynuyorlardı.

Mutfakta, kadınlar doğrayıp karıştırıyordu. Yemekler olağanüstü bir tada sahipti ve herkes akşamın geç saatlerine kadar uzayacak olan düğün ziyafetinde hepsini yemeyi dört gözle bekliyordu.

Adamlar da dağ gölünden gelen dev buz kalıplarının depolandığı bir mağaranın içinde soğuyan *makgoli** fıçılarını taşımakla meşguldü. Birkaç turluk tadımdan sonra, fermente pirinç şarabı herkesin coşkulu onayı ile karşılandı.

O sırada Junja, Suwol'ün annesinin üzerine tutarak ölçtüğü elbiseye bakıyordu. Gelin *hanbok*'u şafak renginde zarif,

* Bakterilerle yapılan pirinç şarabı.

işlemeli bir elbiseydi. Kız pişmanlıkla başını iki yana sallarken ufak tefek kadın, elbiseyi ondan bir baş uzun olan kıza uyacak şekilde değiştirmenin imkânsız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bayan Yang'ın başka bir kadına verdiği fısıltılı talimatların ardından, hepsi Junja'nın sahip olduğu her şeyden çok daha lüks olan diğer ipeksi seçenekler ortaya çıktı. Ancak genç kızın üzerine olan tek elbise, antika bir dans kostümüydü. Teyzelerden biri, bir zamanlar kraliyet sarayı için dans eden bir akrabasından miras kalan, artık unutulmuş tozlu bir tahta sandıktan çıkarmıştı onu.

Ceket biraz uygun görünüyor olsa da sarı etek tam bir skandaldı: Tiril tiril ve transparandı. Resmî bir düğünden ziyade çalan davullara eşlik ederken dans etmeye daha uygundu. Suwol'ün annesi, kadınlardan biri artık modern zamanlarda olduklarını ve en azından elbisenin renginin evlenmek için uygun olduğunu söylediğinde acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu çok güzel." Junja, ceketin kollarındaki karmaşık iğne işine dokundu.

"Eski moda bir dans kostümü olması seni rahatsız etmiyor mu?" Suwol'ün annesi, durumu Junja'dan çok daha fazla kafaya takıyordu. Öte yandan Junja elbiseyi gerçekten beğenmişti.

"Hem de hiç." Genç kız eteği özenle düzeltti.

"Çok kısa. Çoraplarının üstü görünecek."

"Suwol için sorun olacağını sanmıyorum." Junja, dışarıdan çıplak görünen ayaklarına baktı. Kuzenlerden biri tören için beyaz elbise çoraplarını ve ipek ayakkabılarını ödünç

vereceğine söz vermişti. "Dizlerimi biraz bükersem, elbise kendini mükemmel bir şekilde aşağı bırakır."

Büyükanne, daha önceden Junja'ya yalakalık yapıyor gibi görünmeden şükran göstermenin önemini vurgulamıştı. Junja, büyükannesinin buna neden bu kadar önem verdiğini biliyordu: Kendini aşağı hissetmemeliydi çünkü onlar sadece balıkçı değildi, *yangban* soyundandı. Büyükannesinin gözünde bu, iki eşit aile arasında yapılan bir evlilikti, bu yüzden Junja hissettiği yetersizliği gizlemek zorundaydı.

"Peki, bu elbiseyle yetinmek zorunda kalsak bile diğer düğün hazırlıkları düzgün bir şekilde yapılacak," dedi Suwol'ün annesi ellerini havaya doğru savurarak. "Seni hamama götüreceğim."

Bayan Yang, yıkanma alanındaki küveti işaret etti ve Junja'ya küçük, kapaklı bir çanak uzattı. "Lütfen, bu özel yağı kullan. Saçını yumuşatacak ve çok güzel kokutacak."

Kız, eğilerek kayınvalidesine selam verdi. "Çok teşekkür ederim."

"Mutfağa geri dönmek için acele etmeliyim." Suwol'ün annesi, aniden durmadan önce koşarcasına birkaç adım attı. Sonra omzunun üzerinden seslendi. "Neredeyse unutuyordum, hanımlardan biri gelip seni bir güzel ovalayacak."

Junja, kendini sabunlayıp dururken kısa bir süre önce kullanılmış olduğu belli olan banyoya baktı. Büyük ihtimalle Suwol banyoyu ondan önce ziyaret etmişti. Aklından neler geçmişti acaba? Junja'nın kalbi bir an yerinden fırlayacak

gibi oldu. Bu gece onunla aynı odayı paylaşacaktı... Baş başa olacaklardı.

Dalışlardan önce yaptığı gibi zihnini boşaltarak kendini sakinleştirdi. Küvete girdi ve suyun altına kaymadan önce derin bir nefes almak için duraksadı. Küvetin dibine oturdu, üzerindeki tüm ağırlıklardan kurtuldu ve bedeninin sıcaklıkla sarmalanmasına izin verdi. Kaşlarının arasında bir karıncalanma hissedince gözlerini açtı.

Tepesindeki su cam kadar pürüzsüzdü. Bulanık yüzü, ahşap küvetin içine sıkışmış gibi duran bir kadın aşağıya bakıyordu.

Muhtemelen onu ovalayacak olan kadındı gelen. Junja başını sallarken, kadının sudaki yansıması da ona aynı şekilde karşılık verdi. Junja gözlerini kapatıp tekrar açtı. Kadın hâlâ oradaydı, ona bakıyordu. Çok tanıdıktı, sanki Junja onu daha önce defalarca görmüş gibiydi.

Kadın elini telaşla genç kıza uzattı, bir yandan da Junja'nın duyamayacağı kelimeler söylüyordu. Kız da kadının onu küvetten çıkarmayı teklif ettiğini düşünerek aynı anda elini uzattı. Junja'nın parmakları yüzeyi delip geçtiğinde, su dalgalandı ve kadın ortadan kayboldu.

Junja nefes nefese sudan dışarı fırladı. Hızla nefes alıp verirken etrafta az önce gördüğü kadını aradı.

"Teyze? Teyze? Nereye gittin?"

Güçlü omuzları olan bodur bir kadın içeri koştu. "Daha yeni geldim hanımefendi."

Bu, aynı kadın değildi. "Diğer teyze nereye gitti?"

"Diğer teyze mi?"

"Az önce burada olan."

Junja gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Şişman kadın, kızın annesinin yakın zamanda öldüğünü duymuştu, bu yüzden böyle hayaller görmesinin normal olduğunu düşündü.

"Gördüğünüz her kimse artık gitti, korkmanıza gerek yok. Söz veriyorum bir masaj size kendinizi daha iyi hissettirecek." Junja'nın masaya çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Yüzüstü uzanın." Kadın, ovma eldivenlerini almadan önce Junja'nın sırtına birkaç kâse ılık su attı.

Junja, masanın kenarlarına yapışırken derisi yüzülüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Aşinalığı onu rahatsız eden diğer kadını düşündü. Kadının yüzünü tanıyamamak Junja'yı tuhaf bir şekilde üzmüştü, sanki ihtiyacı olan bir şey tam da yakaladığı anda parmaklarının arasından kayıp gitmiş gibiydi.

Başka bir uçak daha yerleşkenin üzerinden geçtiğinde kimse onu önemsemedi çünkü diğer tüm uçakların yaptığı şeyi yapıp dağın tepesinde daire çizmek için yükselmeden önce aşağı dalmıştı. Avluda düğün şöleni için hazırlık yapan kadınlar, uçağa tek bir kez bile bakmadan tabakları düzenlemeye devam ettiler. Akşam şenlikleri için fener asan adamlar, motorun kükremesine aldırmadan merdivenlerden inip çıkmaya devam ettiler.

Gri makinenin ne kadar alçaldığını kimse görmedi. Ardında bıraktığı dumanı takip ederek tekrar göğe fırlamasına hiç kimse şahit olmadı.

Ama patlamayı herkes duydu.

Odada bekleyen Junja, kulakları sağır eden bir patlama ile sarsıldı. Etekleri dalgalanan o sarı elbiseyi giymişti ve saçları gümüş tokalarla tutturulmuştu. Dudakları ve yanakları boyanmıştı ama ayakları hâlâ çıplaktı. Dışarı koştu.

Karanlık bir siluet, öğleden sonra güneşini lekeliyordu. Uçak, yaprakları dağıtan ve sarı eteği âdeta uçuşan bir köpüğe çeviren fırtınada Junja'nin üzerine doğru uçtu. İçinden küçük bir nesne atıldı. Parıldayan paket, aşağıya yuvarlanmaya başlamadan önce iplere takılmış gibi gökyüzünde asılı kaldı.

Birisi Junja'yı kolundan çekip avludan uzaklaştırdı ve çevredeki ağaçların altına çekti. Sıcak bir patlama genç kızı ileri iterek sonbahar yapraklarıyla kaplı toprağın üzerine yüzüstü düşmesine neden oldu. Kurtarıcısı, bedenini onunkine siper etmişti.

Junja nefes almaya çalışıyordu ama sanki orman havası tamamen çekilmiş gibiydi.

Genç kız kendine geldiğinde adam gitmişti. Gözlerini yakan dumana karşı kirpiklerini kırpıştırdı. Ardından esrarengiz turuncu bir sıcaklıkla parlayan avluya geri döndü.

Ana evin üzerinde oturan dev ateş iblisi, çatallı diliyle kiremit çatıyı yalıyor ve pençeleriyle tahta sütunları yırtıyordu. Canavar, çevredeki evlerin saman çatılarına alev topları atarak yüksek sesle kükrüyor ve hırlıyordu.

Kadınlarla erkekler ellerinde kovalar ve su kâseleriyle cehennemle savaşıyor, parlayan sıvıyı havaya fırlatıyorlardı. Su damlaları, canavarı kızdırıyor ve sadece daha fazla kükremesine neden oluyordu. Merdivenin üzerindeki bir adamın, acı bir feryat eşliğinde sarsılarak iblisin karnının alev alev yanan derinliklerine düştü.

"Su kaynağının nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Neredeyse kurumdan yapılmış gibi görünen bir adam, Junja'yı sarsarak girmiş olduğu transtan çıkardı. Genç kız, gözlerini yanan alevlerden ayırarak konuşmaya çalıştı. Ağzı o kadar kurumuştu ki sadece başıyla onaylayabildi.

Kararmış adam, kızın eline bir tencere tutuşturdu. "Git ve getirebildiğin kadar su getir!"

Junja, dağ yolunda koşarken aşağıya baktı. Sarı etek paramparça olmuştu, ayakları kül ve kanla kaplıydı. Bir an için kurumdan yapılmış o adamın, müstakbel kocası olabileceğini düşündü.

Genç kız, her zaman suyun ateşi yok edeceğini sanırdı ama bu ateş iblisi yok edilemezmiş gibi görünüyordu. Sadece okyanus böyle doğal olmayan bir canavarı evcilleştirebilirdi. Junja, bir mucize olması için dua etti. Ancak ne zaman baksa deniz ufuktaki uzak bir pırıltı olarak olduğu yerde kalmaya devam ediyordu. Güneş batarken nihayet ilahi bir dalganın yükselmesini ve onları kurtarmasını beklemekten vazgeçti.

Bir bulut demeti yarım aya doğru süzülüyordu. Belki de o gri sis, göğe sürüklenen dumanın sonuncusuydu. Ana

evin kirişleri, kayalar kadar büyük parlak kömürlere dönüşmüştü. Kül taneleri yukarı süzülüp siyah karlar gibi geri yağıyordu. Yerde, eğreti örtülerle kaplanmış cesetler vardı.

Junja, kucağında küçük bir beden tutan siyah bir siluet yanından geçerken bir an duraksadı.

Bir tane daha, diye düşündü, yeni bir ceset daha bulmayacakları anın ne zaman geleceğini merak ederek. Yüzünü ovuşturdu. Ağlıyor olması gerekirdi, değil mi? Belki de gözleri yanmıştı.

Daha fazla su almak için tekrar dağa koştu.

Junja, aşağıdaki o karanlık serinliğe batabilmeyi dileyerek kovayı aşağı bıraktı.

Tekrar yukarı çekerken kenarlardan dökülen suyun hafiflediğini hissetti. Kovanın sapına uzandı ama kirli bir el onu durdurdu.

Başını kaldırdı. Suwol'ün gözleri, siyah bir maskedeki iki delik gibiydi. Kovayı tekrar kuyuya atmadan önce içindeki suyu Junja'nın kâsesine boşalttı.

Kova suya sıçrayarak çarptı ve devrilmeden önce bir an için sallandı.

Suwol, kovayı bir kez daha ama bu sefer o kadar hızlı yukarı çekti ki tüm su döküldü. Kovayı tekrar geri atıp yeniden hızla çekti.

Bunu tekrar tekrar yaptı, kovayı öyle bir kuvvetle fırlattı ki Junja suya çarpan kovanın çatladığını duyabiliyordu. Suwol, aynı şeyi yapmaya hazırlarken Junja onu durdurdu.

Genç adam, taş duvara çömelmeden önce kovayı Junja'nın almasına izin verdi.

Tüm vücudu titrerken elleriyle yüzünü kapattı. "Bu benim hatam. Tüm bunlar."

Junja, Suwol'ün ellerine uzandı ama genç adam ellerini çekti. "Dokunma bana. Benim aptallığım seni de öldürebilir."

Junja'nın gözleri alev alev yansa da gözyaşları akmıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Her şeye rağmen nehrin ışıklar içinde akmaya devam ettiğini fark etmeden duramadı. Hangi yıldız dokumacı, hangisi çobandı? Neden hatırlayamıyordu?

Suwol ayakta durmaya çalıştı ama sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü. "Bunu düzeltmem lazım. Bir şeyler yapmam gerek."

Junja, ellerini Suwol'ün omuzlarına koydu. "Suya ihtiyacın var. Ve dinlenmeye."

Genç adam başını olumlu anlamda salladı. Gözlerindeki bakış, Junja'nın yüreğini âdeta delip geçmişti. "Bana bir bardak su verir misin, lütfen?"

Junja, kepçeyi kâsenin içine batırıp suyu Suwol'e verdi. Genç adam kana kana içtikten sonra daha fazlasını istedi.

Onu izleyen Junja, biraz daha su alabilmek için genç adamın elindeki kepçeye yeniden uzandığında Suwol irkildi.

"Üzgünüm. Sinirlerim... İyi değil."

Junja, Suwol'ün titreyen ellerine baktı. "Bir şeyler yemelisin. Gidip yiyecek bir şeyler bulacağım."

Suwol, başını sallayarak taş kuyuya yaslandı.

Junja, mırıldanarak hemen döneceğini söyledi. Ayaklarındaki acı yüzünden yerden kalkarken nefes nefese kalmıştı. Suwol gözlerini kapatırken genç kız, o dönene kadar dinlenmesini söyledi. Onu yerde baygın hâlde yatarken görebileceğinden endişelenerek iki kez arkasına bakmıştı. Kuyuya yaslanmış olan Suwol, gözlerini kapatmış ve teslim olmuş gibi duruyordu.

Döndüğünde ise Suwol gitmişti.

İKİNCİ KISIM

Halla Dağı'ndaki sular bin yaprak toplar
Limandaki sular ise bin geminin parçasını
Bu kalp boğulur acı gözyaşlarına
Gel, sen benim şarkımla aş dağları
Benim şarkımla açıl denizlere

– Haenyeo Müzesi tarafından kaydedilen
"Jeju Haenyeo'sunun Şarkıları"ndan

Yirmi Altıncı Bölüm

PHILADELPHIA, 2001

Dr. Moon, papaz sonsuz yaşam ve kuyudaki merhametli bir kadın hakkında kısa bir vaaz vermek için sorgusuna ara verirken kıvranmamaya çalıştı. Esnemesini bastırarak Junja'nın genellikle oturduğu sol tarafına baktı. Karısı yerine şimdi sol tarafında büyük kızı Hana oturuyor ve sırılsıklam olmuş bir mendili burnuna bastırıyordu. Küçük kızları Okja ise duygularını ele vermeyen bir yüzle sağında duruyordu.

Ne zaman cenaze düzenlemeleri ile ilgili bir soru sorulsa Dr. Moon, Junja'nın cevap verebilmesi için alışkanlıkla bir anlığına duraksıyordu. Bir cevap gelmeyince yan tarafına bakarak onun yokluğunu bir kez daha hatırlıyordu. Şimdi, yani dört gün sonra bile sanki karısı tuvaletten çıkıp gelecekmiş gibi her an geri dönmesini bekliyordu. Acil servisteki doktorlar ani ölümünü nasıl tarif etmişlerdi? *Tanrı'nın işi*. Dr. Moon, bu cümleyi hatırlarken kıkırdamasını bastırmak zorunda kaldı. Elbette öyle olmalıydı. Junja için daha azını asla bekleyemezdi.

Papaz bir mezar bulup bulmadığını sorduğunda, Dr. Moon başını iki yana salladı. Ölümün artık sürpriz bir

ziyaretçi değil de tanıdık bir arkadaş olduğu bir yaşa çok uzun zaman önce ulaşmış olmalarına rağmen o ve Junja, böyle bir güne hazırlanacak hiçbir şey yapmamışlardı. Mezar taşına hangi ayetin kazınacağını, cenazesinde hangi ilahilerin söylenmesi gerektiğini ya da tabutunun kapağının açık olup olmayacağını sadece Junja bilebilirdi.

Dr. Moon, tüm bu kararları tek başına vermekten kaçınmak için önce kendisinin göçüp gitmiş olmasını diliyordu. Bu, bir alışveriş merkezinde sıkışıp kalmaktan çok daha kötüydü. Aklına gelen bir düşünce üzerine alnını kaşıdı. Çiçekler, limuzin, yemek menüsü, misafir listesi, program, müzik... Cenaze törenleri düğünlere ne kadar da benziyordu; tabutlar dışında. Dr. Moon, kızlarına bakarak irkildi. Anneleri onların düğünlerini planlama şansını sonsuza dek kaybetmişti.

Papaz sorusunu tekrarladı. Yasta olanların dikkatinin dağılmasına alışıktı. "Tören Kore tarzı mı yoksa Amerikan tarzı mı olacak?"

Dr. Moon, cevabı kızlarının yüzlerindeki ifadelerde aradı. Hana gözlerini kuruluyordu; tıpkı annesininkine benzeyen elleri düzgün ve güçlüydü. Okja'nın buruşan yüzü, çocukken ona söğüt dalıyla vurmadan önce aynı böyle kaşlarını çatan büyükannesini hatırlatmıştı. Her ikisi de Koreli olmasına rağmen kızlar hiç de öyleymiş gibi durmuyorlardı. İnsanların çok fazla yediği ve çok yüksek sesle güldüğü bir ülkede büyümek, kendi soyunu bile birer yabancıya çevirmişti.

Dr. Moon, sonunda yumuşak bir fısıltıyla cevap verdi. "Kızlarım Amerikan tarzı olmasını ister."

Beyaz yerine siyah kıyafetle yas tutacaklardı. Kızları eğer evlenirlerse, geleneksel bir Kore düğününün gökkuşağı tonlarından ziyade beyazı tercih edeceklerini söyleyip dururlardı. Amerika'da boşanma oranlarının bu kadar yüksek olmasına şaşmamalıydı. Gelini ölümün soluk rengine sararak evliliği en başından lanetliyorlardı.

Dr. Moon, neredeyse Junja'nın onu azarladığını duyabiliyordu. *"Seni eski kafalı hödük! Bugünlerde Kore'deki herkes beyazlar içinde evleniyor!"*

Papaz, kızlara hitap etmeden önce parmaklarını birleştirdi. "Törenden sonra konuşma yapmalısınız. Anma konuşması. Eğer anneniz gibi dindarsanız Kutsal Kitap'taki bir hikâye veya ayetten alıntı yapabilirsiniz. Ya da sizin için Amerika'ya gelerek yaptığı fedakârlıktan bahsedebilirsiniz. Bunun gibi şeyler..."

Dr. Moon içini çekti. Amerikalı kızları, annelerinin fedakârlığı hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Tabut dikdörtgen şeklindeki bir çukura indirilirken, yas tutanlar havayı hafifletmek için neşeli bir ilahi söylediler. Müzik kulağı olmayan Dr. Moon, karısının uzun zaman önce ona tavsiye ettiği gibi ilahiye olabildiğince sessiz bir şekilde katıldı. Junja, portresinden ona bakarak sessiz kalmasını sertçe hatırlatıyor gibiydi. Gözlerini portreden alabilmek için öksürerek tabuta baktı. Bakışları, parlak ahşaptaki karanlık kıvrımları takip etti ve cilalı pirinç kaplamanın üzerinde oyalandı. Tabutun parlaklığı onu

açıklayamayacağı bir şekilde rahatsız ediyordu. Bu kadar yeni bir şeyi gömmek yanlış mıydı?

Dualar edildikten ve güller mezara atıldıktan sonra Dr. Moon, arkadaşlarının ve tanıdıklarının taziyelerini kabul ederken dimdik durdu. Kızları da iki yanında durarak beceriksizce eğildiler. Hayal mi görüyordu? Yoksa diğer kilise üyelerinin acıma dolu düşüncelerini gerçekten duyabiliyor muydu?

"Nasıl düzgün eğileceklerini bile bilmiyorlar!"

"Zavallı kadın, kızları evlenmeden önce öldü."

"Bu iki kız kurusu ile bu adam ne yapacak? Aigoo!"

Geleneklere göre Dr. Moon, herkese öğle yemeği ikram edecekti. Buna karşılık, gelen misafirler de defin ve tören masraflarını karşılamak için ona ağzı kapalı zarflar vereceklerdi. Toplum, üyelerini işte bu şekilde birbirine bağlıyordu, ölümden sonra bile... Junja her zaman, ilk ölenlerin cenaze hediyeleri sayesinde bir servet kazanacağını ama uzun yaşayanların arkasında yas tutacak kimseleri olmadığı için meteliksiz kalacakları hakkında şakalar yapardı.

Dr. Moon, restoranda etrafına baktı ve bu insanların kaç tanesinin kendi cenazesinde bulunacağını merak etti. Büyükannesinin uzun süredir aklından çıkmayan sözlerini hatırlayınca yerinden sıçradı. *"Senin önünde uzun, çok uzun bir hayat var çünkü seni koruyan ruhlar çok asil! Her zaman senin için yemek yapacak başka bir eş bulabilirsin!"* Yaşlı kadının titreyen sesini o kadar net duyuyordu ki kulağına fısıldıyor olabilirdi.

Herkes lezzetli yemeklere övgüler yağdırıyordu fakat Dr. Moon, yiyebildiğiniz kadar yiyin sloganıyla çalışan ve

bir tür Kore açık büfesine sahip olan restoran seçimini, hayatta olsaydı Junja'nın onaylayıp onaylamayacağından endişeliydi. Etrafındaki hanımefendiler ona tabak getirip sağlığını koruması için onu daha fazla yemeye teşvik ederken, lokmaları çiğnedi ve yuttu. Çenesi ağrımaya ve her lokma boğazında düğümlenmeye başlayınca çubuklarını indirdi.

"Daha fazla ye! Bu yeterli değil!" Yine büyükannesinin sesiydi. Dr. Moon kaşlarını çattı. Bunca yıldan sonra neden onu hatırlayıp duruyordu ki? Yanındakine dönüp sohbet etmeye başladı.

En son ayrılan konuğa da teşekkür ettikten sonra, kızlarıyla birlikte eve döndü. Onlara yemek ve cenaze hakkındaki görüşlerini sordu. Annelerinin zevkine göre çok süslü kaçmadığını umarak tabut hakkında dert yandı. Junja olsa onu dürtükleyeceği için yemekteki uygun bekârlardan da bahsetti. Bir doktor ve dul bir avukat vardı. Her ikisi de uygun yaştaydı ve Dr. Moon, onlardan herhangi birini damat adayı olarak görmeye istekliydi.

Şokta, diye düşündü kızlar, babalarının konuşmalarını dinlerken. Elbette, yakında alışılmış sessizliğine geri çekilecekti.

Ertesi gün, kız kardeşler rahmetli annelerinin kıyafetlerini bağışlamak için ayıklarken Dr. Moon da gevezelik ederek kızlarını takip etti. Hana, lavanta rengi yün bir takımın paketini açtığında Dr. Moon, onu okşamak için kızının yanına koştu. "Bunu annen yaptı. Ben tıp fakültesindeyken... Elizabeth Taylor'ın resimlerinden bakarak örmüştü... Birinizde kalmalı."

Hana, takımı kenara bırakıp bir kutunun kapağını açtı. İçinde, kâğıt mendile sarılmış olan parlak yeşil, deri bir çanta vardı.

"Bu gerçek timsah," dedi Dr. Moon. "Florida'dan. Timsah avlamak artık yasa dışı olduğu için çok değerli."

O sırada Okja gelip babasının kolunu tuttu. "Baba, annemin dikiş odasında yardımına ihtiyacım var." Dr. Moon gider gitmez, Hana elbiseyi ve çantayı bağış yığınının altına sakladı.

Junja'nın çalışma odasında, parlak kumaş toplarıyla dolu plastik kutular ve gökkuşağı rengindeki makaralar bir duvarın dibine yığılmıştı. Dikiş makinesiyle masası çoktan gitmişti. Dr. Moon, Junja'nın eşyalarını alıp kaçar gibi uzaklaşan kilise hanımlarının hızları karşısında şoke olmuştu. Dr. Moon'un emekliliği için topladıkları seyahat broşürleri hâlâ Junja'nın onları varış noktasına göre dizilmiş bir hâlde bıraktığı yerde, yan sehpanın üzerinde duruyordu: Hawaii, Avustralya, Çin, Hindistan, Yunanistan.

"Bunları atabilirim, değil mi?" Okja, babasının cevabını beklemeden broşürleri çöp torbasına attı.

Dr. Moon, gidip onları çöpten tekrar çıkardı. Broşürleri incelerken kederli görünüyordu. "Annen sadece kumsala gitmek isterdi. Dağa değil. Sadece kumsala..."

Okja kutuları ve torbaları koridora götürürken Dr. Moon, konuşmaya devam etti. Kızına, bir insanın Kore'deyken kıyıdan asla çok uzak kalmayacağını söyledi. Bir zamanlar çok gençken kaçıp gittiği Kuzey bölgeleri hariçti elbette... Okja bunu annesinden duymuştu ama babası, o güne dek olanlar hakkında hiç konuşmamıştı.

Adam tekdüze bir sesle konuşmaya devam etti. Arabalarının sınırda, askerî bir kontrol noktasında nasıl durdurulduğunu anlattı. Askerler başka bir arabadaki saman yığınını süngüleriyle dürterken dört kişilik bir aileyi öldürmüşlerdi. O ve annesi, çiftçi koltuğunun altındaki saklanma yerlerinde titreyerek çığlıkları dinlemişlerdi. Süngüler onların arabasında sadece saman bulduğu için annesiyle birlikte sınırı canlı geçmeyi başarmışlardı.

Okja, şaşkınlığını bastırıp babasına verebileceği bir cevap düşünürken Dr. Moon, burnunu silerek pencereden dışarı baktı ve ağaçta oturan bir karatavuk gördü. Kuş, parlak gözünü ona doğru çevirip gagasını açtı. Sanki şöyle diyordu:

"En son ne zaman annenin mezarını ziyaret ettin?"

"Neden bu kadar uzun süredir yoktun?"

"Geri dönme zamanı, geri dönme zamanı! Gak!"

Dr. Moon yerinden sıçradı. Broşürler ellerinden kayıp çırpınarak yere düştü. "Sen de duydun mu?" diye sordu uçup giden karatavuğu işaret ederek.

"Neyi duydum mu?" Okja, babasına endişeyle bakıyordu. "İyi misin, baba?"

Dr. Moon başını iki yana salladı. Elbette düşündüğü gibi değildi. Ne de olsa Amerika'daydı. Burada böyle şeyler olmazdı.

O gece yatakta yatarken Dr. Moon kapıların çarpmasını, tuvaletlerin sifonlarının çekilmesini ve gece için hazırlanan

kızlarının tıkırtılarını dinledi. Junja onlara daima sessiz olmalarını öğütlerdi. Uykunun eninde sonunda gelip zihnini dolduran sesleri susturmasını umdu. Keder miydi bu yoksa Junja hayatta olmadığı hâlde nefes aldığı için suçluluk mu duyuyordu?

Zihnindeki gürültü o kadar arttı ki kalkıp CD çalarını açtı ve sesi iyice yükseltti. Bach'ın her şeyin sesini bastıracağından emindi.

Güvenli bir şekilde Brandenburg konçertosunun içine kapanan Dr. Moon, nihayet uykuya dalmayı başardı. Rüyasında, kar taneleri düşerek notalarla birlikte uçuşan ışıltılı beyaz altıgenlere dönüştüler. Müzik sona erdiğinde, kar fırtınası azalarak karlı bir dağı ortaya çıkardı. Dr. Moon, her arabanın beyaz karlarla kaplı olduğu bir otoparkta duruyordu. Karavanları inceledi ve Junja ile ülkeyi gezmek için bir tane kiralayıp kiralamaması gerektiğini merak etti. Kar tekrar şiddetle yağmaya başlayınca hava daha da soğudu. Titreyen Dr. Moon, arazinin kenarındaki küçük bir kahve tezgâhına doğru ilerledi.

Tezgâhın arkasında bir kadın, çeşitli makinelerle ilgileniyordu. Etrafı beyaz bir buhar bulutuyla çevriliydi. Dr. Moon onun dikkatini çekmek için kibarca öksürdü. Kadın arkasını dönünce hoş yüzü ortaya çıktı.

"Bir mocha istiyorum, lütfen." Dr. Moon, anadilinde konuşmuştu çünkü kadın Koreliydi. Kadın, onu başıyla onaylayıp içeceği hazırlamaya başladı.

Öte yandan nedense bir şeyler pek doğru gelmiyordu. Dr. Moon, hava durumu hakkında konuşmaya başladı ama

kadın yine cevap vermedi. Böylesine garip, asosyal bir insan kahve tezgâhı işletmemeli, diye düşündü öfkeyle.

Kadın ona kahvesini vermek için döndüğünde gülümsüyordu. Dr. Moon, suçluluk hissetmeden önce kadının epey çekici olduğunu fark etti. Gerçi suçlu hissetmesine gerek yoktu çünkü... Nedenini tam anlayacak gibi olmuştu ki zihni yine karıştı.

O sırada kadın nihayet konuşmaya başladı. Gülümsemesi bembeyaz dişlerini ve kıpkırmızı dudaklarını ortaya çıkarmıştı. Kadın flört edercesine şakalaşarak Dr. Moon'u epey rahatlatmıştı. Hatta öylesine rahattı ki kadına, "Sanırım karım senden gerçekten hoşlanırdı! Onunla tanışmalısın!" bile demişti.

Fakat birden kadının yüzündeki gülümseme silindi. Adama bakarken, göz bebekleri genişleyerek göz aklarını yuttu ve gözlerini âdeta siyah çukurlara dönüştürdü. Kadının yüzü uzayıp grileşerek bozulurken, derisi sarktı ve ağzı kocaman açıldı. Derken kemikli parmakları adamın kalbine bir pençe gibi uzandı.

Dr. Moon, elleriyle kadını itip kendinden uzak tutmaya çalışırken nefes nefese uyandı. Karanlığın içinde kalbi deli gibi çarparak yatıyordu. Titreyerek battaniyeyi çenesine kadar çekti, gerçeği daha fazla inkâr edemezdi.

Hayaletler rüyalarına musallat oluyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Junja, hayatının son dakikalarındayken gözleri kapalı olsa bile etrafında olup bitenleri sakin bir kayıtsızlıkla duyuyor ve hissediyordu. Daha önce iki kez neredeyse boğuluyordu, bu yüzden gittikçe artan bu panik duygusu tanıdıktı ama bunun hâlâ nefes alırken ve karada gerçekleşmesi beklenmedik bir durumdu. Vücudu yavaş yavaş mücadele etmeyi bırakırken korkusunun yerini merak aldı. Daha önce de buraya kadar gelmişti ama şimdi daha da ileri gitmek üzereydi. Düşünceler beyninden usulca silinirken kalbi tekledi.

Keskin bir uğultu Junja'nın dikkatini bedenine geri çekti. Vücuduna verilen elektrik dalgaları yüzünden aniden duran bir araba gibi sarsılıyordu. Bir makineden gelen oksijen ciğerlerini şişirirken, ilaçlar kan damarlarından içeri sızıyordu. Aldığı her nefes canını yakıyor, ciğerlerini akkora çeviriyordu ama çabaları boşaydı. Birazdan içerideki doktorların ve hemşirelerin, uğulduyan makinelerin tiz sesleri eşliğinde başlarını iki yana sallayacaklarını hissedebiliyordu.

Bekleme odasında endişeyle oturan kızlarını ve kocasını düşündü. Okja kiliseye hiç gitmemiş olmasına rağmen

muhtemelen dua ediyordu. Hana, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş burnuna bir mendil bastırırken, kocası da ellerini başının arasına almış olmalıydı. Yoksa ağlıyor muydu?

Doktor birazdan kötü haberi vermek için geldiğinde önce bakışlarını kaçırıp yere bakacak, sonunda Junja'nın aralarından ayrıldığını söylediğinde ise hepsinin kalbini kıracaktı.

Junja, orada olup kocasına son bir kez sarılabilmeyi, yanağını okşayabilmeyi diledi. Geçmişlerinde onca üzüntü yaşadıktan sonra, kalbi daha ne kadar dayanabilirdi? Çok erken ölerek zaten gelecekteki torunlarını hayal kırıklığına uğratacaktı, bir de büyükbabalarından mahrum kalamazlardı. Bu düşünceyle birlikte son gözyaşlarının da aktığını hissetti...

Derken tanıdık bir hatıranın, oltanın ucundaki bir balık gibi onu çektiğini hissetti ama ne olduğunu bir türlü tam olarak çıkaramıyordu. Onu fiziksel düzleme bağlayan ince iplikler giderek zayıflıyordu. Yaşanan her şey uçsuz bucaksız bir zaman okyanusuna aitti sanki, geçmişle gelecek birbirine dolanarak birleşiyordu. Her an, diğer dalgalara bağlı olan bir dalgaydı âdeta. Junja, sığlıkların derinliklere dönüşmesi gibi şimdiki zamanın geçmişe nasıl dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Kocasını ve kızlarını, cenaze töreni hazırlığı yaparken hayal edebiliyordu. Neşeli ilahi bir mezar çukurunun yanında söylendiği için kulağa daha çok bir ağıt gibi geliyordu. Dikdörtgen çukurun içindeki tabutu gösterişle parıldıyordu. Solucanlar umursamazsa, o da umursamazdı.

Unutulan anı Junja'ya varlığını yeniden hissettirerek dikkatini yeniden ona vermesini sağladı. İşte, sonunda hatırlamıştı. Amerika Birleşik Devletleri'ne geleli çok olmamıştı, Dr. Moon'la daha yeni evliydiler. Bronx'ta kırmızı tuğlalı bir binada yaşıyorlardı ve Junja, Hana'ya hamileydi.

Junja, hatırayı kaynağına, Dr. Moon'un çalıştığı hastaneye kadar takip etti. Kocası –çok gençti!– üzerinde önlüğüyle hastane kafeteryasında yürüyordu. Eli aniden durduğunda ağzına bir bardak su götürmek üzereydi. Cam bardak o kadar şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı ki sonunda adamın dişlerine çarpmıştı. Bardak âdeta patlayarak dağılırken içindeki su etrafa saçılmış, Dr. Moon da cam parçalarıyla beraber yere düşmüştü.

Geçmişlerinden gelen gölgelerin peşlerini bırakmadığını o gün anlamıştı ama bu yükü kocasıyla paylaşan Junja, onun ağırlığına çoktan yenik düşmüştü. Hatırlanmak için yalvaran o unutulmuş ruhların feryadını hâlâ duyabiliyordu.

Neden çoktan kurtulduğu bir şeyden korkuyordu ki? Hem de hayattaki son dakikalarında... Aslında tek istediği, kocasının şimdi tek başına taşımak zorunda kalacağı yükü hafifletmekti ancak bunu onun yardımı olmadan yapamazdı.

Junja bilincinin genişlemesine izin verdi. Hatıralarında biraz daha derinlere daldı. Başka bir anı dalgası, onu yıllar önce kaçtıkları bir kıyıya doğru sürükledi. Dağ hakkında unutulanlar artık hatırlanmalı ve denizden alınanlar artık iade edilmeliydi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Karısının cenazesinden iki gün sonra Dr. Moon, Brooklyn'e dönen en büyük kızı Hana'yı aradı. Hana cevap vermeyince, Chicago'daki küçük kızına ulaşmaya çalıştı. Okja, telefonu ikinci çalışta açtı.

"Merhaba Okja, yarından sonraki gün Kore'ye gideceğimi haber vermek için aradım. Endişelenme. Her şey yolunda."

"Baba, az önce Kore'ye gideceğini mi söyledin?"

"Evet, bileti bugün alıyorum."

"İyi misin, baba? Bu, biraz ani oldu."

"Her şey yolunda. Kore'de birini kaybettiğinde böyle yaparsın." Dr. Moon, sanki Okja onu görebilecekmiş gibi telefona doğru başını salladı, kızlarına karşı olan sorumluluğunu yerine getirdiği için memnundu. Kendisi için özel bir mesele olan rüyalarından onlara bahsetmenin bir anlamı yoktu. Okja'nın tiz sesi kulağına ulaştığında telefonu kapatmak üzereydi.

"Baba? Baba? Hâlâ orada mısın?"

Dr. Moon ahizeyi kulağına götürdü. "Hana'ya söyle, tamam mı? Yakında eve döneceğim. Sadece iki hafta."

Sonra telefonu kapattı.

Dr. Moon, ısıtıcıyı suyla doldurup kaynatmak için ocağa koydu. Midesine yatıştırıcı bir şeyler girmesi iyi olacaktı. İki kızı da birçok kez arayıp onu defalarca sorgulamıştı. "Neden aniden Kore'ye dönüyorsun? Sen ve annem bize asla geri dönmek istemediğinizi söylemiştiniz!" Bu sorgulamalar onu gerçekten tüketmişti çünkü İngilizce'ye düzgün bir şekilde tercüme edemediği rüya sorunundan bahsetmeden durumu açıklamak zorunda kalmıştı.

Titreyen parmaklarıyla erişte paketini açmadan önce talimatlara göz gezdirdi. Junja olsaydı onlara ne söyleyeceğini bilirdi. Beş yıl boyunca bir devlet üniversitesinde ikinci dil olarak İngilizce okumuştu ve dersi A ile geçmişti.

Dr. Moon, erişte kabını kaynar suyla doldurdu. Cenazeden bu yana ellerinin titremesi daha belirgin hâle gelmişti. Junja ise o kadar güçlü ve sağlıklıydı ki Dr. Moon her zaman önce kendisinin öleceğini sanırdı.

"Aptal adam! Falcıların sana ne söylediğini hatırlamıyor musun? İki karın olacak kadar yaşayacaksın!"

Bu, Junja'nın sesi miydi?

Belki de okyanustan bu kadar uzun süre uzak kalmak, karısı için hayati önemi olan bir şeyin içinde yavaş yavaş ölmesine neden olmuş ve en sonunda bedenini tamamen kurutmuştu. Atlantik Kıyıları'ndan arabayla sadece bir saat uzaklıkta yaşıyor olmalarına rağmen Junja, oradaki suyu asla sevmemişti. Belki de Pasifik'in yanındaki California'da olsalardı daha uzun yaşardı.

Küçük bir kızken yediği balıklardan sık sık bahsederdi, özellikle de akşam yemeğinde uzun süre dondurucuda kalmış balığın kokusunu gizlemek için baharatlı bir sosla kaynattığı uskumruyu servis ederken. *"O zamanki balıklar gibisi yok,"* derdi. *"Biz balıkları çiğ bile yerdik çünkü çok temiz ve lezzetlilerdi. Bu kokuşmuş şey gibi değillerdi."* Sonra da kaşlarını çatıp mat gümüş rengi deriyi çubuklarıyla dürterdi.

Dr. Moon, merhum karısının okyanus suyuna duyduğu hasreti paylaşmıyordu fakat şeftalinin o tatlı yumuşaklığını, dişlerinin altında patlayan tüylü derisini ve çenesinden damlayan güneşin ısıttığı suyunu özlüyordu. Çocukluğunun geçtiği ev, isim bile verilemeyecek kadar küçük olan bir tepenin dibine yaslanmıştı. Orada yaz demek şeftali ve erik demekti. Çok geçmeden de arkalarından sonbaharın gevrek lezzetleri gelirdi: Elma, armut ve hurma. O zamanlar günleri, her zaman gülümseyen annesi için meyve toplarken parmaklarını sıyıran ağaçlara tırmanarak geçerdi.

Dr. Moon, plastik kabın içinde yüzen kıvırcık şeyleri sanki egzotik bir yaratıkmış gibi inceledi. Bu seri üretilen eriştelerin tadı çocukken yediklerine hiç benzemiyordu. Buğday eriştesi o zamanlar nadir bulunan bir ziyafetti, babası Seul'e gittikten ve gömleğinin içinde güvenli bir şekilde gizlenmiş tozlu un çuvalıyla döndükten sonra yılda birkaç kez yenilirdi.

"Git bir yumurta getir," derdi annesi. O da uykulu bir tavuktan sıcacık yumurtayı kapıp koşarak eve dönerdi. Annesi değerli unu su, yumurta ve tuzla karıştırır, hamuru

şişirmek için öğütülmüş karabuğday eklerdi. Tahta bir dübelle ince daireler açtıktan sonra onları şeritler hâlinde keser ve çitlerin üzerine asardı. Erişteler kururken onları sineklerden korumak zorunda kalır ve *"Karınlarımızda kurtçukların yumurtlamasını istemeyiz!"* derdi şakayla.

Dr. Moon, soya sosu ve mantar suyunda köpüren çocukluğunun erişte lerinin kokusunu neredeyse alabiliyordu, ağzı sulanmıştı. Endişeli bir şekilde etrafa baktı. Rüya görmek yeterince kötüydü ama ya aniden gerçek hayatta da tuhaf şeyler olursa ne yapacaktı? Hayaletler hayattayken ve mutluyken oldukları gibi mi görünürdü? Yoksa ölüm anındaki hâllerine mi benzerlerdi? Junja'nın bu ikinci seçenekten memnun olmayacağını biliyordu.

Dr. Moon, hazır erişteyi kenara itip öğle yemeğini, üniversitenin yakınındaki Kore restoranında yemeye karar verdi. Rahmetli karısının boş sandalyesinin yanında durdu ve destek almak için ellerini sandalyenin sırtına koydu. Ön kapıya doğru yürürken bavulunun yanından geçti. Jeju Adası'na dönmek için gereken her şeyi toplamıştı bile.

Los Angeles'a giden gece uçuşunda Dr. Moon, bütün gece spor hakkında tartışırken bira içen kırmızı ve yeşil formalı iki adam arasına sıkışmıştı. Uykuya her dalışında, başıboş bir dirsek ya da keskin bir kahkaha ile sarsılıyordu. Uçak indiğinde Dr. Moon o kadar yorgundu ki Korean Air'deki aktarmalı uçuşuna resmen bir uyurgezer gibi gitti.

Kendini koltuğuna bırakırken, yanında kimse oturmadığı için minnettar olarak iç çekti. Koridorun karşısındaki kişinin ayakkabılarını çıkardığını ve bir düğmeye basarak koltuğunu geriye yatırdığını gözlemledikten sonra, Dr. Moon da aynısını yaptı. Kaşındıran battaniyeyi çenesine kadar çekip kulak tıkacı, diş fırçası ve ayakkabı çekeceği ile birlikte aynı pakette gelen bir uyku maskesiyle gözlerini kapattı.

Böyle bir mesafeyi en son kırk yıl önce, o ve Junja Amerika'ya taşınırken ilk uçak yolculuklarında aşmışlardı. Omzunda uyuyakalmış olan Junja'yı rahatsız etmek istemeyerek koltuğunda dimdik oturmuştu. Junja uyandığında, kimsenin kokudan rahatsız olmamasını umarak Junja'nın paketlediği *kimbop* rulolarını yemişlerdi. Uçakta servis edilen ilk yemeğin tadı o kadar kötüydü ki hostesi rencide etmemek için kendilerini bitirmeye zorlamışlardı. Bir dahaki sefere onlara yemek ikram edildiğinde, kibarca gülümseyip başlarını sallamışlar ve karınlarını ovuşturarak tokmuş gibi davranmışlardı.

Şimdiyse Korece konuşan uçuş görevlilerinin, uçak seyir yüksekliğine ulaştığında Kore ya da Batı yemekleri servis ettiği bir Kore havayolu şirketi ile birinci sınıfta vatanına yeniden uçuyordu. Artık bu tür seçeneklerin mevcut olmasına minnettar olarak Kore menüsünden rahatça seçim yaptı. Bu sefer yalnız olmasına rağmen Junja'yı yanında, onu yemeye teşvik ederken hissedebiliyordu. Her ısırıkta, içindeki korku azalıp ihtiyatlı bir umuda dönüşüyordu. Kore'deki her şeyin, anılarını bile değiştirebilecek kadar çok

değişmiş olması umuduna... Böylece geçmişine cesurca bakabilirdi.

Dr. Moon, ceketinin cebine uzanarak saklamak üzere oraya koyduğu küçük paketin hâlâ orada olduğundan emin oldu. Paketi okşarken, "Ne istediğini bilmiyorum ama seni eve götürüyorum," diye fısıldadı. Sanki cevap gelebilirmiş gibi bir ses duymayı bekledi ama duyduğu tek gürültü, uçak motorlarının kükremesiydi ki bu da onu rüyalarının bile bölemediği derin bir uykuya sürükledi.

Dr. Moon, Incheon Uluslararası Havaalanı'ndaki terminalden geçerken gözlerini kırpıştırdı. Burası gerçekten Kore miydi? Her şey çok modern ve yeniydi. Yazıların hepsi altlarında İngilizce çevirileri ile beraber *hangul** ile yazılmamış olsa kendini hâlâ Amerika'da sanabilirdi.

Tıpkı kendisininki gibi birçok yüz görmenin tuhaflığı karşısında dikkati dağılan Dr. Moon, kırmızı bere takan ve yarı otomatik bir tüfek taşıyan bir askere çarptı. Çantasını yere düşüren yaşlı adam, sıçrayarak askerden uzaklaştı.

"İyi misiniz, efendim?" Genç adam endişeyle Dr. Moon'un korkmuş yüzüne bakıyordu. Yaşlı adamın çantasını almak için uzandı.

"Kaçın!"

"Peşimizden geliyorlar!"

* On beşinci yüzyılda Büyük Kral Sejong tarafından yaratılan Kore fonetik alfabesi.

Dr. Moon, ellerini kulaklarının üzerine kapattı. Askeri görmek, geçmişin dehşet dolu anılarını hatırlamasına neden olmuştu. Asker, çantayı ona doğru itti. Dr. Moon, çantanın sapını tutup yerlere kadar eğilerek geri çekildi. Asker de anlayışla başını salladı. Ne de olsa eski nesilde bir sürü savaş travması vardı. En garip şeyler bile onların korkularını tetikleyebiliyordu.

Dr. Moon, çığlık atma isteğini bastırarak bagaj teslim bölümüne doğru yürüdü ve cebinden bir kâğıt çıkardı. Bir ankesörlü telefon bulup arkadaşını araması gerekiyordu.

"Merhaba!"

Dr. Moon, önce yukarı sonra tekrar elindeki kâğıda baktı. Yine mi gaipten sesler duyuyordu? Gözlerini kısarak tekrar baktı.

"Merhaba! Kulaklarını böcekler mi yedi seni alçak?" Bir el omzunu tuttu.

Dr. Moon, tanıdık bir kahkası olan yaşlı bir adamın gözlerine baktı. Yuvarlak kafasının parlaklığı, taranmış ve geriye yatırılmış birkaç siyah saç telinin olduğu yerlerde sekteye uğruyordu. Parlak gözleri ise ona bir gözlüğün ardından bakıyordu. Adam, Dr. Moon'u sert bir kucaklamaya kendine çekti.

"Gun Joo, tamamen aynı görünüyorsun, seni yakışıklı pislik. Sadece saçların gümüşe dönmüş."

"Kim Dong Min! *Aigoo*, gerçekten sen misin?" Kelimeler Dr. Moon'un boğazına dizildi. "Havaalanında ne işin var? Senin evine taksiyle gelmem gerekmiyor muydu?"

"Yüz yıldır görmediğim dostumu taksiye bindireceğime gerçekten inandın mı? Şaka yapıyordum!" Dong Min, gözleri parlarken kıkırdadı. "Junja olmadan, tek başına dönmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Dudakları titrerken Dr. Moon'un eline uzandı.

Araba tanımadığı bir metropolde trafikte ilerlerken Dr. Moon, Mokpo'ya giden feribotta Dong Min'le ilk tanışmasını hatırladı. İkisi de acemi askerlerdi ama Dong Min'e annesi eşlik ederken, o yalnız gelmişti. Şişman kadın, genç adamın tek başına durduğunu fark edince geniş yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Onunla tanıştırmak için oğlunu da yanına sürüklemişti.

"Dong Min-ah, bu çocuk senin en iyi arkadaşın olacak. Eğer birbirinizin yanında kalırsanız, ikiniz de yaşanacaklardan sağ kurtulacaksınız. Genç adam, adın ne?"

Genç Dr. Moon kadar şaşırmıştı ki bohçasını yere düşürmüş, içindekiler yere dökülmüştü. Eşyalarını yerden toplarken Dong Min ona yardım etmek için çömelmişti. Şişman çocuk, "Annem bir şaman. Ne söylerse söylesin, sana ne kadar garip gelse de başını salla ve onayla," diye fısıldamıştı.

Askerî bölgeye ulaşır ulaşmaz o ve Dong Min, saçlarının kısacık kesileceği bir çadıra sürülmüşlerdi. Ev kıyafetlerini, pürüzsüz yeşil üniformalarla değiştirmişlerdi ve görevlerini almak için sırada beklemeleri söylenmişti.

Pırıl pırıl içeriğiyle göz kamaştıran yeşil sırt çantasına nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordu: Kişisel ilk yardım çantası,

bir matara ve metal bir sefer tası. Hepsi Amerika'da yapılmıştı, tıpkı başka bir asker ona ne yapacağını gösterene kadar bağcıklarını bağlayamadığı sert, siyah çizmeleri gibi. Dr. Moon, o botların ne kadar parlak olduğunu da hâlâ anımsıyordu, sahip olduğu ilk deri ayakkabılar onlardı.

Görevleri dağıtan çavuş, iki çocuk ona yaklaştığında defterini kapatmıştı. Dong Min, emirlerini beklediklerini bildirmeden önce boğazını yüksek sesle temizlemişti.

"Bir sonraki tekne gelene kadar beklemeniz gerekecek," demişti çavuş, yüzlerine bakmaya bile zahmet etmeden.

"Bu ne zaman olacak?" Dong Min, yabancılarla konuşmaktan çekinmezken, Dr. Moon kekemeliği yüzünden onun tam tersiydi.

"Yarından sonraki gün."

"O zamana kadar ne yapmamız gerekiyor?"

"Annen gibi mi görünüyorum?" diye bağırmıştı çavuş sonunda.

Önlerindeki tüm genç adamlar görevlerini almışlardı ve artık resmî olarak askerlerdi. O gece ranzalarda uyuyacaklar ve yemekhanede yemek yiyeceklerdi. Ancak o ve Dong Min hâlâ kendilerini korumak zorundaydılar.

Dong Min, o gün de aç olduğunu söylemişti. *Bazı şeyler asla değişmiyor*, diye düşündü Dr. Moon. Şişman çocuk rıhtımın yakınındaki binaları fark etmiş ve yiyecek bir şeyler bulmak için dolaşmalarını önermişti. Dr. Moon, parası olmadığını itiraf edemeyecek kadar utandığı için Dong Min'e paketlediği pirinç toplarından birini vermişti.

Dong Min, toptan öyle kocaman bir ısırık almıştı ki hepsini bitirmesi çok uzun sürmemişti.

"Bu çok güzel," demişti şişman çocuk parmaklarını yalarken. "Peki ya diğer top? Onu yemeyecek misin?"

Dr. Moon, daha sonra yiyeceğine dair söylediği yalanı hatırladı. "Şu anda çok aç değilim."

"Ben yerim o zaman. Bozulmasını istemeyiz..." Dong Min, kalan topu da kapmak üzereydi ama Dr. Moon ondan önce davranıp yiyeceği kendi ağzına tıkmıştı.

"Madem bu kadar açsın, neden aç olmadığını söyledin?" demişti şişman çocuk ona bakarak.

Cevap vermeyince kollarını kavuşturmuştu. Yüzündeki ifade sertti. "Bana yemeğinin yarısını verdin, değil mi?" Sonra da sırıtmıştı.

İşte o an, elli yıldan fazla sürecek bir dostluğun başlangıcıydı. Dong Min ile olan ilişkisi, Junja ile olan evliliğinden bile uzun sürmüştü. Bunca zamandır arkadaşını neden hiç ziyaret etmemişti? Dr. Moon, tanıştıkları gün Dong Min'in onu kendine yaklaştırmak için kolunu omzuna nasıl attığını hatırlarken boğazında bir yumru hissetti.

Şişman çocuk başkaları kulak misafiri olmasın diye eğilerek, "Annem bana çok para verdi," diye fısıldamıştı. "Her ihtimale karşı... Bütün yemeğinin yarısını benimle paylaştığın için, ben de bundan sonra bütün yemeklerimin yarısını seninle paylaşacağım."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jeju Adası, 1948

Büyükanne, Junja'ya denizi öğrettiği gibi dünyanın geri kalanını da öğretmişti. Tüm evrende, her nesneye, varlığa, eyleme şekil ve biçim veren ilahi bir enerji vardı: *Eum yang**. Bu enerjiler kendilerini sürekli bir döngü içinde birbirlerinin etrafında dönen karşıt güçler olarak ifade ediyorlardı: Karanlık ve aydınlık, ay ve güneş, kadın ve erkek.

Nefes almak *yang*'dı. Nefes vermek, *eum*. Toprak *yang*'dı, su *eum*. Okyanusa dalmak, balıklar ve bitkiler *eum* yaratıkları olduğundan kadınlar için daha güvenliydi. Yine de bir dalgıç, suyun enerji alanına girerken kendini her türden elementle kuşatmak zorundaydı: Havanın tazeliği, ateşin ısısı, taşın ağırlığı, metal bıçaklar ve kazmalar.

Büyükanne, kendi inanışlarına göre on sekiz bin *eum* tanrıçası ve *yang* tanrısının tercih ettiği oyun alanı olan Jeju'nun, *gashin* ve *dotchebbi* gibi daha düşük tanrılar ve ruhlar için karşı konulmaz olmasıyla övünmeyi severdi. "Tanrılar, tanrıçalar, periler ve cinler Jeju'nun her yerindeler, izliyor ve dinliyorlar. Söylediğin ve yaptığın şeylere

---

* Yin yang'ın Kore versiyonu. Eum genellikle dişiyle, yang ise erkekle ilişkilidir

dikkat et!" Junja, daha küçükken bu ruhani varlıkların ona göz kulak olmak için ağaçların ve kayaların arkasına saklandığını hayal ederdi.

Tanrılar hâlâ izliyor muydu? Yoksa gölgelerin arasına düştükleri için artık tanrı sayılmaya güçleri mi yetmiyordu? Dağda gördüklerinden sonra artık neye inanacağını pek bilmiyordu.

Junja ile büyükannesi, Cloud Farm Çiftliği'nden ayrılırken közler hâlâ tütüyordu. Yang ailesi yas tutarken, kadınlardan biri onlara uygun bir veda yerine geçmesi için bir paket yiyecek getirmişti. Kadının, yenmemiş düğün ziyafetinin geride kalan artıklarının, artık ölüler için sunakları donattığını açıklamasına gerek yoktu. Junja ile büyükannesi üç günlük cenaze töreni için orada kalmaya davet edilmişlerdi ancak yaşlı kadın bu teklifi pişmanlıkla reddetmişti. Askerler geçidi kapatmadan önce köylerine dönmek zorundaydılar.

Junja, büyükannesinin ne kadar yavaş yürüdüğünü görünce şok olmuştu, sırtının kamburu da daha belirgindi. Örtü en küçük bedenin üzerinden kalktığında, yaşlı kadın acıyla dizlerinin üstüne çökmüştü. Çocuğun öz annesinden bile önce orada kimin yattığını anlamıştı.

Fıstık, ahırda kolları sarı kürkü yanmış köpeğin etrafına sarılmış bir hâlde bulunmuştu. Boshi, küçük kızın cesedini korumak için hayata tutunmuştu. Kızın cansız bedeni üstünden yavaşça çekilirken de iniltiler çıkararak hayata gözlerini yummuştu. Annesi, kızını uyandıramadığı için aklını neredeyse kaybettiğinden güçlü bir bitki çayıyla yatıştırılması gerekmişti.

Fıstık'ın minicik bedeni, yanık bölgeleri süngerle yıkarken hıçkıran iki kadın tarafından hazırlanmıştı. Sağ yumruğu, tombul avucunda parıldayan beyaz bir çakıl taşının etrafında kıvrılmıştı. Büyükanne, kadınlara çocuğun o taşla gömüleceğine dair söz verdirmişti.

Junja ile büyükannesi geçide ulaştıklarında, Suwol ağaçların arasından bir hayalet gibi çıktı. Kuyudayken giydiği kıyafetlerin aynısını giyiyordu. Yıkanmamış yüzü hâlâ kapkaraydı. Sırtında kocaman bir bohça asılıydı.

"Birisi bizi dağın eteklerine götürmeye geliyor," dedi düz bir sesle. "Askerler her yerdeler, ablukaları koruyorlar." Dişlerinin ve gözlerinin beyazları, kömür rengini almış teninde ürkütücü görünüyordu.

Junja, ona neden yas tutmadığını sormaya cesaret edemedi, Suwol de hiçbir açıklama yapmadı. Kuyuda ortadan kaybolduğunda, Junja sesi duman yüzünden kısılana kadar onun adını haykırmıştı. Suwol ıstırabıyla bir canavar gibi tek başına mı başa çıkmıştı? Keder onu hâlâ Junja'nın kaldıramayacağı kadar ağır bir pelerin gibi sarıyordu. Ellerini yanlarında tutarak yumruklarını sıktı.

Çok geçmeden dirgen ve çapalarla dolup taşan arabasıyla çarpık suratlı bir adam geldi. Suwol, arabaya binmeden önce iki kadına yardım etti. Junja, omuzları çökerken başını eğen genç adama dikkatle baktı. Bilim insanlarına özgü kafa bandı gitmiş, saçları külle kaplanmıştı. Aşağı sarkıttığı elleri gevşek ve kirliydi. Kısa süren yolculuk

boyunca sessizlik, dile getiremedikleri her şeyin içini doldurdu.

Araba durduğunda Suwol, Junja'nın gözlerine baktı. Genç adam kendisine doğru yaklaşırken kız, ellerini açtı. Suwol, küçük bir nesneyi onun avucuna bastırarak bıraktı. "Şu anda sana verebileceğim tek şey bu."

Suwol'ün uzun parmakları, kızın elinden usulca kaydı. Junja, çocuğun geride bıraktığı koyu renk lekelere ve küçük pirinç çakmağa baktı.

Junja ile büyükannesinin arabadan inmesine yardım ettikten sonra genç adam arabaya tekrar bindi. Ne arkasına bakmış ne de veda etmişti. Junja, nefes almayı hatırlamaya çalışırken Suwol'ün gidişini izledi.

Büyükannesi, araba gözden kaybolana kadar onun yanında dimdik durdu. Sonra arkasını döndü, bir adım attı ve yere yığıldı.

Okyanusun serin derinlikleri, derisinden harap olan köyün sıcaklığının yayıldığını hâlâ hissedebilen Junja için bir rahatlamaydı. Büyükannesini sırtında eve kadar taşımıştı, yüzünde öyle ürkütücü bir ifade vardı ki ablukaya yaklaştıklarında askerlerin hiçbiri onları sorgulamaya cesaret edememişti.

Yaşlı kadın, torununa sarıldı. Kızın öfkesi ona, uzun zaman önce sönmüş olan kendi öfkesini hatırlatıyordu. Junja'ya denizlerin koruyucu ruhlarına bir adak adaması için yalvardı.

"Cloud House yanarken o ruhlar neredeydi?" diye sordu Junja.

Junja'nın öfkesi yüzünden yorgun düşen büyükanne, torununa yaslanmıştı. "Dağın ruhları farklıdır ve hepsinin de kendi yöntemleri vardır. Lütfen, deniz tapınağına gidip dediğimi yapacağına söz ver."

Junja bu sözü tutacaktı ama dindarlıktan değil. Basiretsiz ya da acımasız olan tanrılara, efsanelere, masallara inanan büyükannesi adına üzüldüğü için... Sürekli dua etmesine rağmen, yaşlı kadın eve döndüklerinden beri yatağından kalkamamıştı. Büyük küçük her tanrının adını sayabilecek olan bu kadın, artık onların önünde eğilemiyordu çünkü bedeni kırık bir deniz kabuğu gibi yatıyordu.

Uzun zaman sonra ilk kez okyanusa daldığında, suyun tanıdık yumuşaklığı Junja'nın öfkesinin soğumasını sağlamıştı. Suda çalışmak, ölümcül hatalara karşı önlem alabilmek için özellikle derinliklerde tam bir farkındalık gerektiriyordu. Artık yalnız olduğuna, diğer dalgıçlar gittiğine göre denizle tek başına hesaplaşabilirdi. Suyun içinde süzülürken kabağını tuttu ve kendini hatırlamaya zorladı: Düşen bombayı. Ateş iblisini. Küçücük bedeni. Kuyunun yanındaki Suwol'ü ve gözlerinden dökülen siyah damlaları. Daha fazla dayanamayınca, deniz tapınağına doğru dalmadan önce tüm öfkesini ve kederini haykırdı.

Deniz tabanından çıkıntı yapan siyah kayalardan oluşan tapınak, dalgalı bir yosun perdesiyle gizlenmiş bir sunağı andırıyordu. Düz zemininde egzotik yiyecek adakları gibi görünen bir sürü mercan büyümüştü. Farklı büyüklükteki

balıklar, güneş ışınlarıyla aydınlanan ve yavaş hareket eden bir halenin eşliğinde, bu zeminin üzerinde yüzüyorlardı. Tapınak bir zamanlar bir yılan balığına ev sahipliği yapmıştı, balık o kadar büyüktü ki cüssesi genç kızın beli kadardı. Ayrıca o kadar yaşlıydı ki ruh gibi yarı saydam görünüyordu. Bazı *haenyeo*'lar, yılan balığının aslında birçok kılığından birine bürünmüş olan deniz kralı olduğunu iddia ediyordu çünkü yaratık her zaman, tıpkı kraliyet sarayının önde gelen görevlileri gibi antenlerini sallayan ve pençelerini ovalayan iki büyük karidesle çevriliydi.

Junja dibe indiğinde tapınak parlıyor gibiydi. Kayalık zeminin önünde durdu ve kumun üzerine diz çökmeden önce bir an bekledi. Büyük bir deniz kulağı olan adağını, alev kırmızısı bir mercan parçasının yanına bıraktı. Başını eğip ellerini birbirine bastırdığı sırada, burnunun ucunda küçük kabarcıklar kümelendi.

Junja kendisine öğretilen, bir zamanlar yürekten inandığı sözleri sessizce söyledi. Ancak şüpheleri artık inancının önüne geçiyordu.

O sırada ciğerlerinden gelen beklenmedik bir çığlık dikkatini dağıttı. Bütün gün dalışlarının hiçbirinde sorun yaşamamıştı, bu yüzden uyarıyı görmezden geldi. Öte yandan bu hissi içinden atar atmaz, hatasını fark etti. Paniğini bastırmaya çalışarak cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde yüzüp okyanusun dibinden yukarı fırladı.

Yarı yolda, karanlık bir çaresizlik tüm vücudunu sardı. Kalbi kulaklarında âdeta davul çalarken, gözleri kararmaya başladı. Bu hisleri ilk daldığı günden hatırlıyordu. Junja, o

korkunç dalıştan kurtulmuştu ama genç arkadaşı kurtulmamıştı.

Tıpkı o zaman olduğu gibi bir kez daha büyükannesinin sözleri yardımına koştu: "Şüpheye kapılma. Devam et, durma. Bayılsan bile bedenin yüzeye geri dönecek ve diğerleri seni bulacaktır."

Junja dikkatini onu ışık, ısı ve hava âlemine geri çeken güneşe sabitledi. Derinliklerden yukarı fırlayarak kendinden geçmiş bir hâlde yüzeye çıktı. Başı suyun üzerine çıktığında ise ne çığlık attı ne de nefes nefese kaldı. Suyun üstünde süzülürken başı yavaşça geriye düştü ve gözleri yukarı kaydı.

Otuzuncu Bölüm

2001

Dong Min, büyük bir apartman sitesinin yer altı otoparkında sona eren yolculuk boyunca ailesi hakkında çene çalıp durmuştu. Beş tane torun sahibi olmuştu. Dr. Moon'un adaşı olan en büyük oğlunun bir oğlu ve iki kızı varken, her iki kızının da birer oğlu vardı.

Dr. Moon, konu torunlara gelince hissettiği üzüntüye kendisi bile şaşırdı. Junja, bir oğulları olmamasından dolayı asla suçlu hissetmemişti; bu açıdan tam bir Jeju kadınıydı. Ancak kızlarının evlenememesi ve çocuk sahibi olamaması, asla kabul etmese de onu rahatsız ediyordu.

"Seni ziyarete gelmediğim için üzgünüm. Birkaç kez plan yaptık ama araya hep bir şeyler girdi."

Dong Min, Dr. Moon'un koluna yumruk attı. "Hey, ben de eşit derecede suçluyum. Zamanın ve paran olunca yapmak istediğin her şeyin uzun bir listesini yaparsın... Ve sonra bir bakmışsın, paran olsa bile vaktin kalmamış! İkimiz oradan ayrıldığımızdan beri ben de Jeju'ya hiç geri dönmedim. Şimdi popüler bir balayı yeri oldu, âdeta Kore'nin Hawaii'si. Buna inanabiliyor musun?"

İki adam, Dr. Moon'un akşam yemeğinden önce biraz temiz hava alabilmesi için arazide dolaştılar. Dong Min, Kore'nin gelişimine dair tüm ayrıntıları onu ilgisizce dinleyen arkadaşına hevesle anlatıyordu. Nihayet, "Buraya dair pek bir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu başını iki yana sallayarak.

Dr. Moon, Kore'den uzak kaldığı süre boyunca yakın zamanda inşa edilen binalara tekrar göz gezdirdi. Arka plandaki, gözüne az da olsa aşina gelen büyük tepeye baktı. "Neyi hatırlamam gerekiyor?"

"Burası annemin evinin ve bahçelerinin olduğu yerdi!" Dong Min, girişlerden birini gölgeleyen muazzam bir ağacı işaret etti. "O ağaç dış avlunun ortasındaydı. Tanıyamadın mı?"

Dr. Moon, büyük kestane ağacına doğru yürüdü ve avucunu boğumlu kabuğa bastırarak etrafa şaşkınlıkla baktı. "Burası Samseong-dong mu? Buraya ne oldu böyle?" Dr. Moon, sadece binaların ve mütevazı evlerin yanında uzanan açık tarlaları ve ağaçlık alanları hatırlıyordu, bir de ihtişamlı bir Budist tapınağı vardı.

Dong Min kıkırdadı. "Eski mahallem şu anda Gangnam'ın en lüks bölgesi oldu. Kore'nin Beverly Hills'ine hoş geldin dostum."

Dr. Moon bu ağaca en son dokunduğunda o ve Junja, sıcak bir sonbahar akşamında dalların altında oturmak için Dong Min ile Yoonja'ya katılmışlardı. Onun üzerinde doktor önlüğü vardı, Junja da teyzesinin terzisinde çalışırken diktiği elbiseyi giyiyordu. Yoonja ile Dong Min ise

Chicago'da asker kocasıyla birlikte bir sandviç dükkânı işleten Yoonja'nın ablasının desteğiyle açtıkları restoranda giydikleri önlüklerleydiler. Dördü birden yeşil dikenli fındıklara bakıp meyvelerin kavrulacak kadar olgunlaşmış olmasını dilerken, havadan sudan sohbet etmişlerdi.

Şişman adam kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafına bakıp fısıldayarak, "Olimpiyatlardan sonraya kadar direndik," dedi. "Arazi fiyatları o zamana kadar çoktan raydan çıkmıştı ama ondan sonra daha da yükseldi. Sattığımızda, bir gecede milyoner olduk."

Dong Min, ağacı sevgiyle okşadı. "Bütün çocuklarım ve torunlarımın çoğu yukarıda, seninle tanışmayı bekliyorlar. Şerefine büyük bir ziyafet çekeceğiz. Yoonja'ya en sevdiğin yemekleri pişirmesini söyledim. Eğer öyle değillerse bile öyleymiş gibi davran, tamam mı?"

"O nasıl?" Dr. Moon, askerîye doktorları Busan'daki Amerikan hastanesinde üst dudağının iki yarısını bir araya getirirken, Yoonja'nın ne kadar metanetli olduğunu hâlâ anımsıyordu.

"Yemeklerinin yıllar içinde daha da güzelleştiğine inanabiliyor musun?" Dong Min karnını sıvazladı. "Bana bak! O kadın bir çöp parçasını bile lezzetli hâle getirebilir. Çorbası da güzelleşti, inanması zor, değil mi?"

Yoonja'nın kırmızı deniz yosunu çorbası aşk iksirlerinin en kötüsüydü. Jeju'daki ilk gecelerinde, yani Junja'nın köyüne gönderilmeden hemen önce Gun Joo ve Dong Min, akşam yemeği için Yum Yum Cafe'ye gitmişlerdi. Yoonja'nın sipariş edebilecekleri tüm yemekleri sıralamasını dinlerken,

şişman çocuk ona o kadar ciddi bakmıştı ki tavşan dudağı yüzünden çocuğun midesinin bulandığını düşünen genç kız kıpkırmızı olmuştu. Ancak Dong Min, kızın ağzının şeklinin bozuk olduğunu bile fark etmemişti. Daha sonra onun ruhuna âşık olduğunu iddia etmiş ve Yoonja'nın yemeklerinde bile bunun tadını alabildiğine yemin etmişti.

"Onu annenle ilk tanıştırdığında, annenin evinde yaptığı yemeği asla unutmayacağım," diyen Dr. Moon'un karnı guruldadı. "Tanıştıkları ilk gün kız arkadaşını annen için yemek yapmaya zorlamak büyük cesaret!"

"Yaşlı cadıyı, Yoonja'nın karım olması gerektiğine başka nasıl ikna edecektim ki?"

"Annenin yüzündeki ifade bir başkasını taşa çevirebilirdi!"

O ve Junja, malum tanışma gününde umutlu çifte heybetli eve kadar eşlik etmişlerdi. Üçü, dışarıda sebze yatakları, meyve ağaçları ve taş bahçeleri olan büyük avluda beklemişlerdi. Dong Min'in annesi, Dr. Moon'u kendi oğlundan daha hevesli bir şekilde selamladıktan ve Junja'nın çekiciliğine iltifat ettikten sonra, dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak Yoonja'nın sargılı ağzına bakmıştı.

Korkunç kadın nihayet konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Bu kızı evime ona karşı bir tür ilgin olduğu için mi getirdin?"

Yoonja'nın yanında diz çökmüş olan Dong Min, annesinin önünde alnı yere değecek kadar eğilmişti. "Evet, anne. Onunla evlenmek için iznini istiyorum."

"Ağzına ne oldu?"

"Tavşan dudak rahatsızlığı için ameliyat oldu."

"Bariz bir kusuru dışında hiçbir şeyi olmayan bu kadınla mı evlenmek istiyorsun? Neden onun gibi birini bulamıyorsun?" Dong Min'in annesi, bir kestane ağacını inceliyormuş gibi yapan Junja'yı işaret etmişti.

Dong Min yutkunduktan sonra, "Anne, senin için yemek pişirmesine izin verir misin lütfen? O zaman her şeyi anlayacaksın," demişti.

"Tipik bir erkeksin işte... Senin adına karar vermesi için bedeninin üstüne değil, altına güveniyorsun." Kadının yüzündeki ifade korkutucuydu ama Dong Min'in annesi yine de Yoonja'nın mutfağına girmesine izin vermişti.

"Çılgınca bir şey duymak ister misin? Annem her şeyi Yoonja'ya bıraktı, bana değil!" Dong Min, sesinin içerlemiş gibi çıkması için çok uğraşmış olsa da aslında gururla doluydu. "Bana Yoonja ile evlenmenin şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey olduğunu söyledi. Sonra da Yoonja'ya, bana daha iyi bakılması için benden sonra ölmesi gerektiğini... Hangi çılgın anne oğlunun, gelininden önce ölmesini ister?"

Dr. Moon'un gözleri yaşlarla doldu. "Annen ne zaman vefat etti?" Anakaraya kaçtıktan sonra cömert kadın, o ve Junja için kendi annesinden çok daha fazla yemek pişirmişti. Dong Min, onun için bir dosttan daha çok bir kardeş gibiydi.

"Geçen yıl. Senin yakışıklı yüzünü tekrar görebilse çok sevinirdi! Uzun ve güzel bir hayatı oldu. Bugünlerde kim doksan sekiz yıl yaşıyor? Ölmeden önceki gece bana şaman

işleriyle uğraşmayı bırakıp tatile çıkacağını, Hawaii'yi görmek istediğini söyledi. Ertesi sabah, ölmüştü."

Dr. Moon yutkundu. Şimdi ne yapacaktı? Ondan yardım istemeye gelmişti. Yaşlı kadını burada bulamayacağını hiç düşünmemişti. "Jeju'ya hiç dönmedin mi? Bir kez bile?"

İri yarı adam başını iki yana salladı. "Hayır ama Yoonja döndü. Her şeyin çok değiştiğini ve orayı görsem bile artık tanıyamayacağımı anlattı. Çok hoşuma gideceğine dair yemin de etti fakat yapamam."

"Ben de geri dönmek istemiyorum ama sanırım dönmeliyim."

"Neden?"

"Keşke annen hâlâ hayatta olsaydı. O ne yapılacağını bilirdi."

"Bekle, sorun ne? Bir şamanla mı görüşmen gerekiyor?"

Dr. Moon, kendini mahcup hissederek burnunu ovuşturdu. Kollarını kavuşturdu ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi kestane ağacına baktı. Sonunda cevap verdiğinde kekeliyordu. "Rü-rüyalar, Dong Min. Junja öldüğünden beri beni ra-rahat bı-bırakmıyorlar."

Şişman adam iç çekti. "Annemi kaçırman ne yazık. Bu işler onun uzmanlık alanıydı."

Dr. Moon, Dong Min onun deli olduğunu düşünmediği için rahatlamıştı. "Philadelphia'daki Koreli bir arkadaşıma güvenip sırrımı açtığımda, bana bir psikiyatriste gitmemi tavsiye etti!"

"Böylesi dar görüşler yüzünden gerçekten zor zamanlar geçirdik." Dong Min, başını iki yana salladı. "Batı tıbbı

moda olduğunda, annem her türlü saçmalığa katlanmak zorunda kaldı. İnsanlar ondan kaçmak için yolun karşısına geçerdi. Bir keresinde pazardayken dindar Hristiyanlardan biri yüzüne tükürdü ve ona şeytanla çalıştığını söyledi."

Dong Min, o zamanları hatırlayarak kaşlarını çattı. "Yetmişli yıllar en kötüsüydü. Annem saklanmak zorunda kaldı çünkü hükümet şamanları hapse atıyordu! Çılgınca, değil mi? Şimdi düşününce bile sinirleniyorum. İnsanlar bir gecede iç çamaşırlarını değiştirir gibi inançlarını değiştiriyorlar!"

Dr. Moon kıvrandı. Junja da aynı şeyi yapmıştı ve kocası olarak o da onu takip etmişti. Ne de olsa Amerika'da yaşıyorlardı.

Dong Min, kollarını kavuşturdu. "Batı tıbbının her şeyi düzeltemediği belli. Annem hep şifa çalışmaları ilk önce bağışlama ile başlamak zorundadır, derdi. Bir süre sonra yavaş yavaş müşterileri geri dönmeye başladı. O dindar Hristiyanlar bile eşarp ve güneş gözlüğü takıp kılık değiştirerek ona geliyorlardı. Kırık kalpler, kanser, diş ağrısı... Hepsi annem için aynıydı. Her zaman da güzel sonuçlar aldı."

Dong Min, gözlerini kısarak saatine bakmak için duraksadı. "Yemeğe geç kalırsak Yoonja beni öldürür. Yemek yerken sorununu düşüneceğim. En iyi o zaman düşünebiliyorum."

Dr. Moon kendini, misafir odasındaki Dong Min'in annesinden kalma şiltenin üzerine bıraktı. Yoonja'nın,

iki kızının yardımıyla birlikte akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkadığını duyabiliyordu. Kemerini gevşetti ve Dong Min'in evine girdiğinden beri hiç tuhaf sesler duymadığını ilk kez fark ederek yorgunlukla içini çekti. Elbette, çok sürmeyecekti.

Yüksek sesle çalınan kapı onu yerinden sıçrattı.

"İçeri geliyorum," dedi Dong Min kapıyı açarken. Ardından da inleyerek bir yer minderine yerleşti. "Yoonja biraz araştırma yaptı. Görünüşe göre en iyi şamanların hepsi Jeju'da yaşıyormuş. Ne tesadüf, değil mi? Sorunun konusunda sana yardımcı olabilecek birini önerebileceğini söyledi."

"Teşekkür ederim." Dr. Moon, arkadaşının elini sıktı.

"Ama tek başına gitmene izin veremem." Dong Min, temizlemek için gözlüğünü çıkardı. Yüzü tel çerçeveler olmadan garip bir şekilde daha genç görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum."

Dr. Moon dalgınlıkla başını salladı.

"Hey, işitme sorunun mu var? Ben de geliyorum dedim ya!" Dong Min, Dr. Moon'a uzanıp kenetlenmiş ellerini havaya kaldırdı. "Sen ve ben, Jeju'da birlikte olacağız, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ne düşünüyorsun dostum?"

Dr. Moon başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Dong Min sırıtarak kollarını indirdi. "Orada yaşadığımız onca şeyden sonra tek başına gitmene izin veremem. Yoonja başımın etini yiyip durur." Aniden kaşlarını çattı. "Ancak bu sefer uçacağız. Artık feribota binmiyorum."

Uçak, Jeju'ya inmek için havada daire çizerken Dr. Moon, eski limanın nerede olduğunu merak ederek kıyı şeridini taradı. Elli üç yıl önce Jeju, ahşap binalarla dolu mütevazı bir liman kentiydi. O ve Dong Min, ekim ayında gelmiş, yedi hafta sonra da aynı feribotla anakaraya geri dönmüşlerdi. Dong Min bir şekilde Yoonja'yı onlara katılmaya ikna ederken, ablası da Junja'nın bir Amerikan askerine fahiş bir miktar karşılığında gümüş bir saç tokası satmasına yardım etmişti. Ancak çok geçmeden bir kış fırtınası onları açık suda pusuya düşürmüştü. Tekne dalgaların üzerinde sallanırken o ve Dong Min ambarda titreyerek kusuyorlardı, kızlar ise yolculuğu güvenli bir şekilde tamamlayabilmek için dua etmek üzere güverteye gitmişlerdi. Hepsi kurtulmuştu ama Junja, o günden sonra bir daha asla denizlerin koruyucu ruhlarına dua etmemişti.

Taksi, iki adamı güneş altında kuruyan mutfak havlularıyla dolu bir çamaşır rafının, yoldan geçenler tarafından göz ardı edildiği bir kavşakta bıraktı. Yoonja, şoförün şehrin diğer tarafında işi olduğunu söyleyerek içeri girmeyi reddettiği şaman mahallesinde, onlar için bir otel odası ayırtmıştı.

"Jeju şehrinin o zamanlarda da bir şaman mahallesi var mıydı? Yoksa bu yeni bir şey mi?" Dr. Moon, her adımıyla birlikte sızlayan sağ topuğundaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyordu.

Dong Min, bir mendille alnını silmek için durdu. "O zamanlar, bütün şehir bile bu mahalleden daha küçüktü. Hatırlamıyor musun?"

Dr. Moon, bir parke taşı üzerinde tökezledi. Etrafındaki her şey âdeta bir seraptan fırlamış gibi parıldıyordu. Junja'nın yokluğunun yarattığı o derin boşluk burada, bir zamanlar bildikleri hiçbir şeye benzemeyen bu yerde bile gittikçe genişliyordu. Uzun yıllar boyunca birbirlerinin yanında yürümüşler, bir okyanusu ve bir kıtayı birlikte geçmişlerdi. Şimdiyse Dr. Moon, yolculuklarına başladıkları yere tek başına dönmüştü. Bu kıyılarda en son böyle durduğunda Junja'yı pek tanımıyordu. Öte yandan yıllar sonra yanında o olmadan kendini de tanımıyordu. Baktığı her yerde o varken onsuz devam etmeyi nasıl başaracaktı?

Dr. Moon'un göğsünü sıkıştıran bir yumru boğazına kadar yükseldi. Konuşmaya çalıştı ama sadece sık nefesler alabiliyordu. Söylemek istediği tüm sözler uçup giderken, cenazeden beri sakladığı gözyaşları yanaklarından süzüldü. Arkadaşının bu hâline dayanamayan Dong Min de ağlamaya başladı. Ağlayan iki adamın yanından geçen insanlar ise başlarını başka yöne çevirip mahremiyetlerine saygı duyarak onları fark etmiyormuş gibi davrandılar.

Dr. Moon ile Dong Min, bacaklarını esnetmek için mahallede kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra beş masalı küçük bir restoranda akşam yemeği yediler.

"Biliyor musun, ne zaman sığır eti ile yapılmış bir şey yesem Lonely Rock Köyü'ne kadar yürütmek zorunda kaldığımız ineği hatırlıyorum. Tatlı patateslerden başka yiyecek bir şeyimiz olmadan dışarıda nasıl kamp kurduğumuzu

hatırlıyor musun?" Dong Min, uzun erişteleri hüplettikten sonra ağzına biraz ıspanak doldurdu. "Yaşlılığımda tattığım tüm zevklerin, gençliğimde katlanmak zorunda kaldığım tüm acıların ödülü olduğuna inanmak hoşuma gidiyor."

İkisi ilk motorlu taşıtlarını Jeju Adası'ndayken kullanmışlardı: Büyük, yeşil bir askerî kamyon. Kamyon heyecan verici bir hızla yolda ilerlerken heyecanla bağırmışlardı. Şehrin dışındaki ikinci duraklarında bir subay, kamyonun arkasına binip içlerinden herhangi birinin ineklerle ilgili tecrübesi olup olmadığını sormuştu.

Dr. Moon, inekler hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını bildiğini itiraf etmeyecekti. O ve annesi, saman arabasıyla sınırı geçtikten kısa bir süre sonra zengin bir çiftçi için çalışmışlardı. Hayvanları sağmışlar, tezgâhları temizlemişler ve tarlalardan saman toplamışlardı. Sezon sonunda çiftçi, öğle yemeklerinde içtikleri sütün ücretlerinden kesildiğini söyleyerek ödeme yapmayı reddetmişti.

Dong Min, onu dürterek inekler hakkında bir şey bilip bilmediğini fısıldayarak sormuştu. Dr. Moon başını olumlu anlamda sallar sallamaz, Dong Min'in eli havaya kalkmıştı. Altın rengi gözlük takan ve portakal gibi kokan subay, kendini Teğmen Lee olarak tanıtmıştı. Teğmen, iki çocuğu sorguladıktan sonra onlara, yeni sahiplendiği hayvanı son varış yeri olan Junja'nın köyüne kadar yürütme görevini vermişti.

Dr. Moon, o iki günlük yürüyüşü hatırlarken turp turşusunu ısırdı. Yeni deri çizmeler içindeki ayakları kanamaya başlamış ve her adımda acısı daha da artmıştı. Daha fazla

dayanamayacağını düşündüğü anda, ayakları uyuşmuştu ve yürümeye devam etmişti.

"O zamandan beri hiç bot giyemedim," dedi Dr. Moon, kâseyi eğip et suyunu içerken.

Şamanın evi, oluklu teneke çatısı ve taş duvarları olan küçük bir kulübeydi. Yeşilliklerle ve siyah volkanik taşlarla dolu bir bahçe, işlek cadde ile mütevazı ev arasında yeşil bir tampon oluşturuyordu.

"Her şeyi eski usul pişiren yaşlı bir kocakarı olmalı." Dong Min, güneşte kuruyan tatlı patates dilimleriyle dolu sepeti ve kurutulmuş uskumru ile dolu bir çamaşır ipini işaret etti.

Erişte dükkânının sahibi onları buraya yönlendirirken, Yoonja'nın tavsiye ettiği şamanın sadece yabancıları kandırabilecek bir sahtekâr olduğunu söylemişti. Bu şaman ise saygıdeğer bir aileden geliyordu ve yerliler bile ona çok güveniyordu. "Jeju'daki en iyi şamandır. Kestirmeden gitmez ve geleneklere saygı duyar."

Dong Min, mütevazı çevreyi incelerken burnunu çekti. "Madem bu kadar iyi, neden böyle yaşıyor?" Bir odun yığınını işaret etti. "Evini ısıtmak ve yemek pişirmek için hâlâ odun mu kullanıyor? Bu gelenekselin de ötesinde. Resmen çağ dışılık." Tüm bu düşüncelerine rağmen ön kapıdan içeri seslenirken yine de nazikti. "Merhaba? Şamanı görmeye geldik."

Tepesindeki keli, yan taraftaki uzun saçlarıyla kapatmaya çalışan orta yaşlı bir adam kapıyı açtı. "Randevunuz var mı?" diye sordu kısık bir sesle.

"Erişte dükkânından geldik. Sahibi bize burayı tavsiye etti."

Adam başını salladı. "Kız kardeşim şu anda başka bir danışanıyla birlikte. Lütfen, içeri gelin ve bekleyin."

İki adam alçak kapıdan içeri adım atarken başlarını eğdiler. Ayakkabılarını çıkardılar ve ayakkabı rafından aldıkları rengi solmuş plastik terlikleri giydiler. Havaya hafif bir misk kokusu hâkimdi. Bu, Dr. Moon'un bir türlü hatırlayamadığı tanıdık bir kokuydu.

Dong Min, "Burası biraz ürkütücü görünüyor, değil mi?" diye fısıldadı.

Bir hayli endişeli olan Dr. Moon, başını sallayarak onu onayladı.

Kır saçlı kadın, bir sunağın önünde diz çökmüştü. Dua ederken birbirine sürttüğü parmaklarının arasında birden fazla tahta tespih vardı. Şaman nihayet onlara bakmak için başını kaldırdığında, iki yaşlı adamın nefesi kesildi. Bu mütevazı ortama tamamen tezat bir şekilde çarpıcı olan güzelliği, giydiği şekilsiz *ahjumma* kıyafetlerine rağmen çok daha genç görünmesini sağlıyordu.

Kadın, Dong Min'le konuşurken Dr. Moon'u inceledi. "Annen de bir şamanmış." Sesi, incecik tüllerden yapılmış bir mırıltı gibiydi.

Şişman adamın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldıktan sonra tekrar kısıldı. "Kol saatimin nerede olduğunu da söyleyebilir misiniz, lütfen? Bir türlü bulamıyorum."

Güzel şaman, neşeli gümüş çanları andıran sesiyle güldü. "Her zamanki gibi tahta kutuda, aptal çocuk. Onu saklama, tak!"

Dong Min, Dr. Moon'un elini tutup, "Bu kadın gerçekten de işinin erbabı!" dedikten sonra Şaman'a döndü. "Buradayız çünkü arkadaşımın bazı sorunları var. O, rahatsız edici rüyalar görüyor."

Şaman, Dr. Moon'a bakarken göz bebekleri genişledi ve gözleri karardı. Ardından başını salladı. "Tamamlaman gereken işler var."

Dr. Moon yutkundu. "Bize yardım edebilir misiniz?"

Şaman, bakışlarını yere eğip kirpiklerini kırpıştırdı. Tekrar yukarı baktığında gözleri nemliydi. "İkinizin de bu görev için daha fazla güce ihtiyacı var. Halla Dağı'na gitmelisiniz. Yeongsil Geçidi'ne. Oradaki tapınakta bir adak adayın. Güç ve yardım için dua edin. Siz kendinizi hazırlarken, ben de gerekli düzenlemeleri yapacağım."

"Bir *kut** önerecek misiniz?" Dong Min, şamanın Dr. Moon'dan, ölüler için bir törene ev sahipliği yapmasını isteyeceğinden şüpheleniyordu. Annesi hayatta olsaydı böyle yapardı.

Şaman yerden kalkarak bol pantolonunu temizledi. "Evet," dedi Dr. Moon'a bakarak. "Onun, ardında kalanlardan öğrenmesi gereken bazı şeyler var."

"Ne kadara mal olacak?" diye sordu Dong Min, aniden ihtiyatlı bir ifadeye bürünmüştü.

---

* Şamanlar tarafından çeşitli türlerde manevi amaçlar için yapılan tören.

Şaman, Dr. Moon'un nefesini kesen bir fiyat söyleyince Dong Min, öfkeyle kaşlarını kaldırdı. "Bu resmen otoyol soygunu!" Şişman adam, Dr. Moon'un kolunu çekerek gitmeleri gerektiğini belirtti.

Kadın omuzlarını silkerek sunaktaki mumlardan birini düzeltti. "Jeju'da başka hiçbir yerde daha azına düzgün bir *kut* yapacak birini bulamazsınız. Belki de önce etrafa sorup hazır olduğunuzda geri gelmelisiniz."

Dong Min yarı fiyatını teklif etti. Şaman cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

Dong Min, Dr. Moon'u koridora çekip ayakkabılarını giymesini işaret etti. Tam kapıdan çıkarken, şişman adam son bir kez geri döndü. "Kabul ediyoruz ama yüzde on indirimle çünkü ta Amerika'dan geldi."

Güzel şaman eğlenmiş gibi görünüyordu. "Sanırım bunu dikkate alabilirim."

Dong Min, yirmi dört saat açık olan bir markete rastlayınca gri kiralık arabayı kaldırımda rölantide bıraktı. Öfkeli bir yaya, koltuğunda oturan Dr. Moon'a bastonunu sallarken arkadaşı, kocaman plastik bir torbayla geri dönerek torbayı Dr. Moon'a uzattı.

"Plastik kâseler. Bir paket pirinç. Kurutulmuş sığır eti. Mumlar. Portakallar. Elmalar. Ve iki şişe likör mü? Şaman sana bunları alman gerektiğini ne zaman söyledi?"

Dong Min yan aynaya baktı. "Bana bir şey söylemek zorunda değildi. Eğer dua edeceksek, tapınağa elimiz boş

gidemeyiz." Lastikleri gıcırdatarak arabayı doğruca trafiğin içine sürdü.

Dr. Moon, kilisedeki tahsilat tabelasını düşündü. Adaklar hep nakit olarak ya da çeklerle yapılırdı. Şamanın *kut* için verdiği fiyat, Dong Min'in yaptığı pazarlığa rağmen onun nefesini kesmişti. Manevi dünya da hizmetler karşılığında yapılan ödemelerle tıpkı maddi dünya gibi işliyordu sanki... Ödeme istemeyen bir din var mıydı?

Dong Min, önlerini kesen bir arabaya küfretti. "En son ne zaman adak adadın?"

Dr. Moon, Dong Min'in o para dolu zarflardan bahsetmediğini biliyordu. "Annem ve ben birkaç kez babam için tapınağı ziyaret etmiştik..."

"Peki ya annen, seni büyüten dul kadın yani? Ona saygılarını sunmadığını söyleme bana."

Dr. Moon'un kaşları çatıldı. Üvey annesinin cenazesinin parasını ödemişti ve uygun törenleri yapmıştı ancak Amerika'ya taşındıktan sonra bir daha hiç *jesa** yapmamıştı.

"Amerika'ya geldiğimizde işler farklıydı. Junja, Hristiyan olmak konusunda çok hevesliydi." Her pazar, kiliseye giderken Dr. Moon da ona eşlik etmişti. Bunu ruhani bir amaçtan çok sosyal bir alışkanlık olarak görüyordu ama düşüncelerini asla yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti.

"Kore'de, Hristiyanlar bile ebeveynlerinin ölümlerinin yıl dönümlerinde onları onurlandırıyorlar!"

---

* Ölenler için dini tören.

"Kendimi suçlu hissetmeme neden olmaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette öyle! Amerika'da yaşamak seni daha az Koreli yapmaz. Kore'yi bir çift eski ayakkabı gibi geride bırakamazsın."

Denemediğimden değil, diye düşündü Dr. Moon acıyla. Junja'nın banyoda ağladığını duymuyormuş gibi davrandığı zamanları hatırlıyordu. Her 4 Temmuz'da, sırf kızları mutlu olsun diye onlara silah seslerini hatırlatan havai fişekleri izlemişlerdi. Noel hediyelerine ve tatil şenliklerine rağmen, kış aylarından her zaman korkmuşlardı. İlk kar yağışı her defasında yüreklerini dağlamıştı. Junja erken yatardı. O ise karanlıkta oturup bir kadeh viskiyle Brahms'ı dinlerdi.

Kore'ye dair anılar, birer kıymık gibi keskindi ve canlarını öyle fazla yakıyordu ki Amerika'daki hayatları bile onlarla birlikte acı çekmişti.

Küçük, gri kiralık araba dağ yolundan patikaya doğru ilerlerken, Dr. Moon pencereden o kadar tanıdık bir manzara gördü ki Dong Min'e daha önce oraya gelip gelmediklerini birkaç kez sordu. Yoldaki her virajda, ağaçlar uzanarak onu, unutmak istediği ne varsa hepsini hatırlamaya davet ediyor gibiydi.

Dong Min, pencereden dışarı bakarken direksiyondaki ellerini sıktı. "Bu yolda daha önce araba kullanıp kullanmadığımı mı soruyorsun? Yoksa o zamanlar bu yoldan geçip geçmediğimizi mi?"

"O zamanlar..."

"Şu an geldiğimiz yolların çoğu o zaman ortada yoktu." Dong Min, derin bir nefes aldı. "Ancak, Seogwipo arkamızda kaldı ve dağ yönünde ilerliyoruz. Aynı yoldan gitmiyor olsak bile... Evet, o zamanlar da buralardan geçmiştik."

Gerginlik hissi, Dr. Moon'un göğsünü sıkıyordu. Yeongsil Geçidi'ndeki vadiye ulaşana kadar baskı giderek artmıştı. Dong Min, tabelanın üzerinden geçti ve ipi kaldırıp kimse onların yoldan saptığını fark etmeden önce Dr. Moon'u hızlı hareket etmeye zorladı. İki adam çakıl taşlarının, devasa sarp kayalarla çevrili geniş bir vadiye döküldüğü kuru bir dere yatağından dikkatli bir şekilde geçtiler. Tepenin ötesini koruyor gibi görünen dik kayalara baktılar. Yoldan sapmasalardı yarım günlük bir mesafedeki Halla Dağı'nın zirvesine kadar yürümek zorunda kalabilirlerdi.

"Beş Yüz General bizi izliyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldandı Dong Min. "Bu biraz ürkütücü."

Dong Min, yiyecekleri plastik torbadan çıkardı, pirinci plastik kâseye döktü ve portakallarla elmaları üçerli piramitler şeklinde yerleştirdi. *Soju** ve *makgoli* şişelerini açıp kâğıt bardakları ağzına kadar doldurdu. Dr. Moon, kimsenin onları görmediğinden emin olmak için arkalarına baktı.

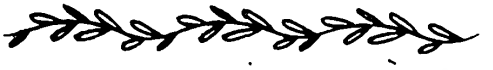
"O zamanlar bir Budist tapınağından geçmemiştik, değil mi?" Dr. Moon'un göğsündeki gerginlik biraz olsun rahatlamış gibiydi.

* Koreliler arasında popüler olan, votka benzeri berrak bir alkoldür.

Dong Min, çevrelerini inceledi. "Hayır, kesinlikle bu kadar ileri gitmedik." Derme çatma küçük sunağa baktı ve bir kibrit kutusu uzattı. "Bu senin görevin, sanırım."

Dr. Moon, titreyen elleriyle bir kibriti yerinden çıkarıp çaktı. Ağaçları sallayan esinti kesilmiş, kuşların cıvıltıları susmuş ve güneşin üzerinden bir bulut geçerek gün ışığını kesmişti. Dr. Moon, alevi mumlara değdirirken tüm dağ nefesini tutuyor gibiydi.

Otuz Birinci Bölüm

1948

Teğmen kılığına girmiş olan Memur Lee sahilde duruyordu, etrafı ıslak bedenlerine yapışan kıyafetler giymiş kadınlarla çevriliydi. Gun Joo, gözlerini başka yöne çevirmişti ama Dong Min, yüzsüzce manzaranın keyfini çıkarıyordu.

Şişman çocuk ıslık çaldı. "Şuna bakar mısın? O aptal ineği çekiştirirken dağa, taşa ve rüzgâra doyduk ama sonunda Jeju'nun meşhur olduğu şeye kavuşuyoruz: Kadınlar!"

Gun Joo da Jeju'nun *haenyeo*'ları, yani denizde yiyecek arayan kadın dalgıçları hakkında bir şeyler duymuştu. Ancak bazıları büyükanne olacak yaştayken, diğerlerinin kendine yakın yaşlarda kızlar olduğunu fark etmemişti. Dong Min'in aksine Gun Joo onlara gözlerini dikip bakamıyor, onun yerine botlarını inceliyordu.

O sırada Teğmen Lee de tüplerle hava tankına bağlanan bir ağızlıktan oluşan ve dalgıçların su altında nefes almasına izin veren yeni bir buluş hakkında konuşuyordu. Cihazı kullanan Amerikan askerleri neredeyse bir saat suyun altında kalabiliyorlardı.

Teğmen konuşurken iki çocuk saygıyla bekliyordu. Bazı kadınlar buluşa şüpheyle yaklaşırken, diğerleri işlerini kolaylaştırmak için böyle bir cihaz satın alabilmeyi diledi. Genç dalgıçlardan bazıları, çocukları fark edince kıkırdayarak Gun Joo'yu işaret etti.

Dong Min, "Görünüşe göre kızların gözleri senin üzerinde," dedi fısıldayarak.

Teğmen Lee, dalgıçlardan birine tırpanı geri verip incelemesine müsaade ettiği için ona teşekkür etti. Sonunda Gun Joo ile Dong Min'e dönüp, "Yolculuğunuzun çok zor olmadığına inanıyorum," dedi kelimeleri tuhaf bir şekilde uzatarak.

Dong Min hazır ola geçip selam verdi. "İyiydi efendim!"

"İneğim nerede?"

"Kampta bir köşeye bağladık, efendim!"

"Durumu nasıl?" Teğmen, Gun Joo'ya doğru dönmüştü ancak Dong Min yine onun yerine cevap verdi.

"Onu bulduğumuz gibi efendim!" Çenesini kaşıdı. "Eh, belki şimdi biraz daha şişman olabilir."

Teğmen Lee, Gun Joo'ya baktı. "İnek uzmanı! Sen neden bir şey söylemiyorsun?"

Gun Joo kekeleyerek, "Çü-çünkü arkadaşım konuşmakta daha iyidir efendim!" dedi.

Kadınlar güldü.

"Akıllı bir ukala mısın? Yoksa siz tek vücutsunuz da arkadaşın beyinken sen başka bir şey misin?"

Yüzü alev alev yanan Gun Joo kumu inceledi. "Saygısızlık etmek istemedim, efendim!"

Teğmen, silmek için deniz sisi yüzünden mercekleri bulanıklaşan gözlüğünü çıkardı. "Burada olduğunuz sürece, neden siz ikiniz bu kadınların mahsullerini köye geri götürmelerine yardım etmiyorsunuz?" Topuklarının üzerinde döndü ve *haenyeo*'ları eğilerek selamladı. "Affedersiniz hanımlar ama gidip ineğimi kontrol etmeliyim."

Gun Joo'yu övgüleriyle utandıran yaşlı *haenyeo*, genç adamın kollarına dokunup yüzünü inceledi. Genç dalgıçlar ise geride kalmışlardı ama övgüleri, gözlerini deviren Dong Min tarafından duyulacak kadar yüksekti.

"Ne kadar güzel bir açık ten!"

"Şu uzun kirpiklerine bak!"

"Tam da öpmek için yaratılmış bir ağız!"

Gun Joo, bohçalarını taşımaya yardım etmeyi teklif ettiğinde kadınlar, üniformasını kirletmemesi konusunda ısrar ederek onu reddetmişlerdi.

Büyük bir yosun sepetinin altında sendeleyen Dong Min, Gun Joo'nun yan tarafına çarptı. "Bana yardım et, güzel çocuk."

"Hey, onu rahatsız etme şişko. Egzersize ihtiyacı olan o değil!" *Haenyeo*'lardan biri, yüzünü kollarıyla silen Dong Min'e su fırlattı.

Dong Min burnundan solurken, yüzü kızaran Gun Joo sepetin diğer ucunu tuttu.

Çocuklar birkaç tur atarak kadınların hasatlarını köye geri götürmelerine yardımcı oldular. Kıyıya her dönüşlerinde

daha fazla dalgıç sudan çıkıyor, kabuklarla ve dokunaçlarla dolu ağları sürüklüyordu.

Yükleri ağırdı ama Gun Joo şikâyet etmeye cesaret edemedi. Dong Min de çenesini kapalı tuttu. Her ikisi de bütün gün suya daldıktan sonra bile sepetleri rahatça başlarının üstünde taşıyan bu güleç kadınların, onlardan çok daha güçlü olduklarını itiraf etmek istemiyordu.

Son dalgıcın da gelgitle birlikte geri döndüğü anlaşılınca, ateş çemberinden sorumlu olan yaşlı kadın isimleri saymaya başladı. Her *haenyeo*, adı çağrıldığında cevap vermişti; biri hariç. Yoklamanın sonunda o isim tekrarlandı.

"Goh Junja."

Yine yanıt alınamadı. Yaşlı kadın etrafına baktı. "Junja ile kim dalış yapıyordu?"

Elini kaldıran genç kız cevap verirken savunmaya geçti. "Biz birlikteydik ama bize devam etmemizi söyledi. Şimdiye kadar burada olacağını sanıyorduk."

"Nerede dalıyordunuz?"

"Lonely Rock yakınlarında."

Yaşlı kadın, Dong Min ile Gun Joo'ya döndü. "Onu ararsanız bize büyük bir iyilik yaparsınız. Şuradaki kayalıkların arasından geçin ve suyun içindeki büyük kayayı görene kadar falezlerde yürüyün. Sahile giden yol kaygandır, bu yüzden dikkatli olun. Kızı bulduğunuzda, lütfen ona geri dönme vaktinin geldiğini söyleyin."

İki genç asker kıyıyı tarayarak yüksek uçurumun kenarında durdular. Kızı ilk gören Dong Min işaret etti. İki genç adam, kızın suda yükselişini izlediler. Kız yüzeye çıktığında ne çığlık attı ne de kıpırdadı. Diğer dalgıçların yaptığı hiçbir şeyi de yapmadı. Sadece su üzerinde bir tahta parçası gibi yatıyordu.

"Bir sorun var. Bir şeyler yapmak zorundayız," diyen Gun Joo, sahile koşmadan önce sadece botlarını çıkaracak kadar kısa bir süreliğine tereddüt etti.

Dong Min de çizmelerini çözmeye başlamıştı ama yüzmeyi bilmediğini hatırlayınca durdu. Arkadaşını takip ederken dik patikadan aşağıya yarı koşar yarı kayar vaziyette indi.

Gun Joo, bedeni dalgaların üzerinde gevşek bir şekilde süzülen yüzükoyun yatmış dalgıca doğru atladı. Olabildiğince hızlı yüzdü ama sıçrattığı sular kızı gözden kaçırmasına neden oldu. Kızın başını yeniden görünce ileri fırladı ama elleri boş havayı yakaladı.

"Şurada suyun içine battı!" Dong Min, su kenarından çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Gun Joo, derin bir nefes alıp daldı. Kızı arayarak suyun içinde çılgınca döndü. Nasıl bu kadar çabuk batmış olabilirdi? Yarım tur daha döndü. Gözünün kenarından, kızın derinlere doğru kaydığını gördü.

Gun Joo, nefes nefese yüzeye geri döndü. Gelen dalgalara karşı kollarını sallarken hızla soludu. Bacakları yorulmuştu ama umursamadı. Kız hemen yanında ıslık çalarak yüzeye çıktığında, tekrar suya dalmak üzereydi.

"Neden suyun içindesin asker?" Son kelimesini söylememiş de tükürmüştü sanki.

Gun Joo ona baktı. Kızın teninde ışıldayan su, onu başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyordu. Göz alıcı parıltısı genç adamın kekemeliğini tetiklemişti.

"Sen h-hiç se-ses çıkarmadın ve sa-sadece süzülüyordun."

Junja, su yüzüne çıktığı anda bayıldığını, neredeyse boğulduğunu itiraf etmek istemedi. "Bir *haenyeo*'yu milliyetçi bir asker mi kurtaracaktı yani?"

"Sen Goh Junja mısın?"

"Evet, ben Goh Junja'yım." Başını geriye attı ve tekrar dalmaya hazırlanarak derin bir nefes aldı.

Gun Joo, suya batmadan önce kızı yakalamayı başardı. Kız öfkeyle sıçradığı sırada onu bileğinden tuttu. "Goh Junja, seni almak için gönderildik. Hemen bizimle gelmelisin."

Gürültüyü duyduklarında koşarak gelen kadınlar, Junja onu kıyıya geri getirmeye çalışan dalgıçlara direnirken başlarını iki yana sallayarak kenarda duruyorlardı. Kız sığ sularda dimdik durmuş, Gun Joo'nun kızarmasına neden olan bir sürü küfür savuruyordu. Gun Joo, bir kadının böyle sözleri bilebileceğini ya da bu kadar öfkelenebileceğini tahmin bile edemezdi.

"Ne yaptın ona?" Dong Min, Gun Joo'nun tırnak izleriyle dolu yüzünü inceledi.

"Tekrar dalmasını engellemek için kolunu tuttum," dedi Gun Joo. "Benimle gelmesi gerektiğini söylediğimde bana saldırmaya başladı."

Dong Min homurdandı. "Çılgın kız. Seni boğmaya çalışıyor gibiydi."

"Diğer dalgıçlar gelmeseydi, sanırım boğardı da."

Yaşlı kadın, Gun Joo'nun yüzündeki izleri incelerken özür diledi. "Neden böyle davrandığını anlamıyorum. Bunun için gerçekten üzgünüm."

Gun Joo, olay çıkmasına neden olduğu için utanmıştı. "Ben hatalıyım hanımefendi. Kolunu tutmam doğru değildi. Bir yabancıyım sonuçta."

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Tekrar suya dalmak istediği için başka seçeneğiniz var mıydı? Hayır, bu onun hatası. Ve sizi, onu aramaya gönderdiğim için aynı zamanda benim hatam. Lütfen, bizi affedin."

Junja'nın çığlıkları araya girince yaşlı kadın, "Siz burada dururken sudan çıkmayacak gibi görünüyor," diyerek onları uzaklaştırdı. "Siz ikiniz kampa geri dönerseniz, onu sakinleştirmemiz bizim için daha kolay olacaktır."

Yemek zamanı yaklaşırken askerler kampa geri dönmeye başlamıştı. Bazıları kürek veya balta taşıyor, diğerleri ise el arabalarını itiyordu. Birkaçının ellerinin etrafına kan lekeli bandajlar sarılmıştı; hepsi de bitkin görünüyordu. Çadırlarını kurmakta olan Gun Joo ile Dong Min'in yanından geçerken, birkaç tanesi bazı adamların şanslı olduğunu mırıldandı.

Gun Joo ile Dong Min yavaş hareket eden bir ineğin yanında yürürken, diğer askerler son iki günü taş taşıyarak ve toprağı kazıyarak geçirmişlerdi.

Şimdiyse yorgunluklarına rağmen yüzlerini yıkayıp saçlarındaki tozları temizleyerek bariz bir heyecanla akşam yemeğine hazırlanıyorlardı.

"Sanırım yemek yemeden önce benim de yüzümü ve ellerimi yıkamam gerekiyor," dedi Dong Min utangaç bir tavırla. "Gelmek ister misin?"

Gun Joo başını iki yana salladı. "Okyanusta banyo yaptım, unuttun mu? Bu köşeyi ayarlamayı bitirip seninle yemek sırasında buluşurum."

Junja'nın yanında duran genç kadın onu dürttü. "İşte saldırdığın kişi. Kısa boylu ve şişman olanın arkasında."

Diğer kızlar soluk soluğa Junja'nın koluna yumruk attılar.

"Ahh! Yakışıklı yüzündeki çiziklere bir bak!"

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Umarım kalıcı izler bırakmamışsındır!"

"Gözlerinizi dört açın kızlar." Yemek sırasından sorumlu olan köy muhtarı, her kaşığı ve kepçeyi şüpheyle inceledi. "Unutmayın, çok fazla vermek yok ama çok az da vermeyin. Bir kepçe darı veya tatlı patates, ikisini birden değil. Ne kadar kibarca istenirse istensin, ikinci bir porsiyona izin yok. Anlaşıldı mı? Bunlar teğmenin emirleri."

Askerler sefer taslarıyla sırada ilerlerken, fısıltılar ve kıkırdamalar da onları takip ediyordu. Daha cesur gençlerden bazıları kızlarla doğrudan sohbet ederken, diğerleri daha ihtiyatlıydı. Dong Min, bir askerin darı

alabilmek için küçük bir kabuk parçasıyla birlikte sefer tasını öne uzatmasını izledi. Her ikisini de alan kız, gizli iletişim yönteminin bir parçası olan kabuğu elbisesinin koluna sokmadan önce görülmediğinden emin olmak için muhtara baktı.

Dong Min, Gun Joo'ya fısıldadı. "Sanırım asker arkadaşlarımız son birkaç günü yemek saatinde flört ederek geçirdiler. Buradaki herkesin gözü birinin üzerindedir."

Gun Joo kızardı. Onu boğmaya çalışan kız, sudayken de yüzünde olan aynı küçümseyici ifadeyle tatlı patateslerin yanında duruyordu. Patateslere öfkeyle bakarak sadece kendisine uzatılan kapları dolduracak kadar başını kaldırıyor, insanların sohbet girişimlerini duymazlıktan geliyordu.

"Darı ister miydiniz?" Darıyı servis eden güzel, tombul kız, Gun Joo'nun bakışlarını yakalamaya çalıştı.

Dong Min, arkadaşı adına cevap verdi. "Evet, darı ister, lütfen."

Gun Joo kabının üstünü kapattı. "Aslında tatlı patates istiyorum."

Dong Min, Gun Joo'nun elini çekmeye çalıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyor. İki gündür tatlı patatesten başka bir şey yemiyoruz. Darı istiyor."

Gun Joo'nun eli kıpırdamadı. "Tatlı patatesi gerçekten çok severim."

"Sen delisin!" Dong Min, gözlerini kısarak sırayı inceledi. Junja'nın tatlı patateslerin yanında durduğunu görünce sözlerini tekrarladı. "Evet, sen kesinlikle delisin."

Dong Min, Gun Joo'nun Junja'ya gizli bakışlar atarak sessizce tatlı patateslerini yemesini izlerken başını iki yana salladı. Kız ona patatesleri servis ederken başını bile kaldırmamış ama servis kaşığını sert bir çınlama eşliğinde tencereye vurmuştu.

Dong Min, arkadaşına bir çatal fırlattı. "Parmaklarınla yemeyi bırak ve çatal kullan, diğerleri gibi." Elini Gun Joo'nun yüzüne doğru salladı. "Ve o kıza bakmayı kes, seni zavallı aptal."

"Ona bakmıyorum. Kaç tane kaldığını görmek için tatlı patateslere bakıyorum," diyen Gun Joo, Dong Min'in eline vurdu.

"İkinci porsiyon yok, unuttun mu? Ayrıca beni kandıramazsın. Tam olarak neler döndüğünü biliyorum." Şişman çocuk, boş sefer tasını sıyırırken içini çekti.

"Ah, öyle mi? Neler oluyormuş?"

"Ona âşık oldun."

"Hayır, olmadım."

"Evet, oldun. Son zamanlarda âşık olduğum için bunu biliyorum."

"Âşık değilim. Sadece onunla ilgileniyorum."

"Pekâlâ, onunla 'sadece ilgilenen' tek kişi sen değilsin."

O sırada iki asker, Junja'yı sohbetlerine dâhil etmeye çalışıyordu. Kız onları görmezden gelse de Gun Joo, yüzünü alev alev yakan kıskançlık duygusunun varlığını hissedebiliyordu.

"Çekici biri, o konuda sorun yok ama deli." Şişman çocuk, çatalının ucuyla dişlerini karıştırmaya çalıştı.

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü sana saldırdığını gördüm. Seni boğmaya çalışıyordu!"

"Kolunu tuttuğum için."

"Ve bu, onun haklı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Onun bakış açısından, evet."

"Biliyor musun? Senin için mükemmel biri."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet çünkü sen de onun kadar delisin." Şişman çocuk ayağa kalktı. "Haydi, bunları yıkayalım ve çadırımızı kurmayı bitirelim."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Dong Min yanında horlarken, Gun Joo karanlığın içinde gülümsedi. Arkadaşının, tavşan dudaklı kızda ne bulduğunu sonunda anlıyordu çünkü o da Junja'da da aynı şeyi görmüştü.

Otuz İkinci Bölüm

2001

Dr. Moon ve Dong Min, dualarını üç kere eğilerek bitirdikten sonra etraflarına birer avuç dolusu pirinç döktüler. Kâseleri, boş şişeleri ve kalan yiyecekleri plastik torbaya geri koymadan önce birer portakalla elmayı, bir kayanın üzerine bıraktılar. Dong Min'i takip eden Dr. Moon, veda ederken yerlere kadar eğilerek ellerini teşekkür edercesine birbirine kenetledi.

İki adam dere yatağından geri dönerken Dong Min, çöp toplamak için durdu ve dikkatsiz yürüyüşçüler hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Belki de dağa çıkmalıyız. Çok uzağa gitmeyiz, sadece manzarayı görecek kadar," dedi Dr. Moon, arkadaşının bu teklifi reddetmesinden çekinerek.

Dong Min göğsünü yumrukladı. "Bu yer bana kendimi o kadar enerjik hissettiriyor ki böyle çılgınca bir şey yapabileceğimi düşünüyorum ama yavaş gitmeliyiz, tamam mı?"

Dr. Moon başını salladı. "O ayakkabılarla yürüyebilir misin?"

Dong Min, spor ayakkabılarını yere vurdu. "Tabii ki. Her şeyle yürüyebilirim. Bu soruyu asıl sorması gereken benim. O ayakkabılarla yürüyebilir misin?"

Dr. Moon da ortopedik ayakkabılarını yere vurdu. "Bunlar Kore'de giydiğim ilk rahat ayakkabılar. Ayaklarımın neler yapacağını görelim bakalım."

İki eski dost dağa tırmanırken, yanlarından her iki yöne doğru akın akın yürüyüşçüler geçiyordu. Bazıları onlar gibi rahat, günlük kıyafetler giymişti ancak çoğunluğu yürüyüş botuyla dağcı yeleği giyip şapka takmıştı. Bu profesyonel görünümlü dağcılar, Dr. Moon ile Dong Min'i daha hızlı yürümeleri için teşvik eden ritmik bir hızla batonlarını yere bastırıyorlardı.

"Sanırım kıyafet yönetmeliğine dair bilgilendirmeyi kaçırdık." Dong Min, başka bir çift daha aynı dağcı kıyafetiyle yanlarından geçerken kıkırdadı.

"Daha önce yanımızdan geçen genç adamı hatırlıyor musun? Oyuncak bir ayının bağlı olduğu kocaman sırt çantası taşıyan adamı? Sence nereye gidiyordu?" Dr. Moon, genç adama nereye gittiğini sormak için onu durdurmuş olmayı diledi.

"Tepede bir göl var. Teknik olarak izin verilmese de insanlar orada gecelik kamp kuruyorlar." Dong Min, cebinden çıkardığı bir mendille yüzündeki teri sildi. Mendili temiz tarafını ortaya çıkaracak şekilde katladı ve arkadaşına uzattı. "Kutsal bir yer olarak kabul edilir. Elbette, annem her zaman dağların tepelerinin kutsal olduğunu söylerdi."

Dr. Moon burnunu ve alnını silerken, yolun yanındaki derin vadide dolaşan büyük bir kuş gördü. Kuş, Beş Yüz General'in havadar tüneklerinden yükselip denize bakan sarp kayaların üzerinde süzüldü.

"Manzara muhteşem, değil mi?" Dong Min, bir grup kararlı yürüyüşçünün geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Ama yol, Yoonja'nın en sevdiği alışveriş merkezinin indirim zamanındaki hâli kadar kalabalık!"

"Şurada bir seyir terası var," dedi Dr. Moon, ileriyi işaret ederek. "Oraya çıktığımızda duralım."

Kimbop'un yarısını ağzına tıkan Dong Min şişkin yanaklarıyla, "Bu sana Amerika'da da oldu mu?" diye sordu. İki arkadaş, seyir terasında yerlerini almadan önce büyük bir grup genç ve girişken yürüyüşçünün piknıklerini bitirmelerini beklemişlerdi. Yürüyüşçüler oradan ayrılırken, kalan yosun rulolarını iki yaşlı adama bırakmışlardı.

"Neyden bahsediyorsun?" Dr. Moon, lezzetiyle onu şaşırtan *kimbop*'unun tadını çıkarıyordu.

"İnsanların bedava yemek vermesinden. O zamanlarda da hep olurdu."

"Böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Nasıl hatırlamazsın? Yemek sırasında, kızlar sana her zaman fazladan bir şey verirdi. Herkes bir kepçe darı alırken, sen tepeleme bir kepçe dolusu alırdın. En büyük balığı her zaman senin için saklarlardı."

"Öyle mi? Hiç fark etmemiştim."

"Vay canına. Junja dikkatini epey dağıtmış olmalı."

Dr. Moon düşündü. "Bence sen de Yoonja'ya bir o kadar takıntılıydın."

Dong Min güldü. "Hayır, çok daha fazla takıntılıydım." Derin bir nefes alarak ışıltılı okyanusu inceledi. "Hormonlarımız aklımızı öyle bir dağıtmıştı ki Jeju'nun o zamanlar ne kadar güzel olduğunu takdir ettiğimizi sanmıyorum. Otoyollar ve büyük oteller olmadan, şu an olduğundan çok daha güzeldi."

Derin bir ses araya girdi. "Sana içtenlikle katılıyorum. Jeju eskiden çok daha güzeldi."

Bol, gri bir pantolonla şekilsiz, gri bir ceket giyen yaşlı bir adam, bastonuna yaslanmış bir hâlde yolda duruyordu. Geniş kenarlı hasır şapkasının altındaki kafası tıraşlıydı. Yüzü kalıcı bir gülümsemeyle donup kalmış gibi görünen bir keşişti gelen... Adam terası işaret etti. "Size katılabilir miyim?"

Dong Min, keşişe yer açmak için ayağa kalktı ve saygıyla eğildi.

Keşiş, onların yanına yerleşmek için çantasını çıkardı. "Burada durmayı alışkanlık hâline getirdim çünkü Jeju'da manzaranın eski günlerdeki gibi olduğu, çok fazla değişmediği birkaç yerden biri burası. Şuradaki binaları ellerinizle kapatırsanız, zamanda elli yıl geriye gidebilirsiniz."

Üç adam da manzarayı yeniden incelemek için ellerini kaldırdı.

"Bu çok daha iyi," diye iç çekti Dong Min.

Dr. Moon, keşişe hitap ederken ellerini indirdi. "Elli yıl önce Jeju'da mıydınız?"

Keşiş gülümseyerek başını salladı. "Hayatım boyunca Jeju'da yaşadım, çoğunlukla burada, bu dağda. Burada doğdum ve buradan hiç ayrılmadım, Seul'ü ziyaret etmek için bile... Burada da öleceğim."

Dong Min, parmaklarıyla hesap yaparken Dr. Moon'a bakıyordu. "Elli yıl önce burada mıydık?"

"Bu ekim ayında tam olarak elli üç yıl olacak," dedi Dr. Moon. "Ancak ay takvimini kullanırsak tarih değişir."

Keşiş, onu başıyla onayladı. "Ay takviminde zaman farklı işliyor." Ardından kafasını kaşıdı. "Aksanlarınıza bakılırsa sanırım ikiniz de Jeju doğumlu değilsiniz. Buraya asker olarak gelmiş olmalısınız."

Dong Min cevap vermeden önce Dr. Moon'a baktı. "Gerçek bir asker olduğumuzu söyler miydin? Daha çok acemi birliğinde gibiydik..."

Keşişin bir sonraki sözleri iki adamı da şaşırttı. "Belki de af dilemek için buradasınızdır..."

Her iki adam da cevap vermeyince, keşiş garip sessizliğin içinde gülümsedi. "Özür dilerim. Yanlış bir şey yaptığınızı söylemek istemedim."

Dr. Moon'un dili çözülüp sözcükler ağzından yuvarlanmadan önce boğazına sıkıştı. "Milliyetçi birlikler korkunç şeyler yaptılar. Biz de buradaydık. Neler olduğunu gördük."

Dong Min hızla ekledi. "Ama biz onlar gibi değildik."

Dr. Moon'un sesi o kadar kısıktı ki keşiş, onu duymak için eğilmek zorunda kaldı. "Biz de durdurmadık."

Dong Min gökyüzüne baktı. "Durdurmayı deneseydik, bugün burada olmazdık."

Dr. Moon başını eğdi.

Yaşlı adamları dinlerken başını sallamaya başlayan keşiş, onları onaylamaya devam etti. "Af dilemek için dağa geldiniz. Tıpkı benim gibi..."

Dr. Moon ile Dong Min ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Bu sürekli gülümseyen keşişin affedilmesi gereken bir şey yaptığını düşünmekte zorlanıyorlardı.

Keşiş, bastonuyla dağın eteklerini işaret etti. "Hemen altımızdaki tepeyi görüyor musunuz? Ağaçlar arasında geniş bir açıklık olan yeri?"

Kocaman bir boşluğun, yemyeşil ormanı sekteye uğrattığı yeri gösteriyordu.

"Elli üç yıl önce orada bir köy vardı. Ta ki bir Amerikan uçağı tarafından bombalanana kadar... Yangın o kadar şiddetliydi ki köy gece gündüz yandı. Uzun bir süre boyunca toprak çorak kaldı, şimdi bile çimler büyümek için mücadele ediyor."

Keşiş gözlerini kapattı. "Dağdaki düzinelerce köy yıkıldı ancak bu köyün yakılmasına tanık oldum. Tam bu yoldaydım. Uçağı ve patlamaları gördüm. Tapınağa vardığımda tahliye kararı verilmişti. Keşiş arkadaşlarım ve ben, insanlara yardım etmek için durmamız gerekirken dağdan hızla kaçtık." Utanarak gözlerini yere indirdi fakat çok geçmeden başını kaldırdı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. "O zamandan beri dağın tüm kayıp ruhları için dua ediyorum."

İki eski arkadaş, hiç konuşmadan anlaşarak birbirlerine baktı. Dr. Moon, başını sallayarak Dong Min'i sözü alması için teşvik etti.

"Şey, efendim... Bilmediğiniz bir şey var," dedi Dong Min, boğazını temizleyerek. "Gerçek şu ki, biz... Ah... Biz..." Tekrar Dr. Moon'a dönerken parlak yüzü kızarmıştı. "Bundan emin değilim..."

Bunun üzerine Dr. Moon araya girdi. Konuştuğunda, Amerika'ya taşınırken Kore'de bıraktığı kekemelik de geri dönmüştü. "O ve ben... Milliyetçilerden ka-kaçtık. Bizler d-de fi-firariyiz."

İşte... Utanç verici sırları sonunda itiraf edilmişti. Junja'nın da aralarından ayrılmasıyla birlikte artık, dağdaki bu üç kişi dışında bunu bilen tek kişi Yoonja'ydı.

Keşişin yüzü yeniden buruştu. "Dağda böyle karşılaşmamız ne ilginç bir tesadüf. Üçümüz..." Dr. Moon'u, Dong Min'i ve kendisini işaret etti. "Hepimiz kaçağız."

Dong Min, başını iki yana salladı. "Yaptığınız şey kaçmak değildi. Sağduyulu davranmaktı. Bunun firar sayıldığını da sanmıyorum."

"Biz bunu firar olarak görmeyebiliriz ancak hükümet öyle gördü." Dr. Moon, inatçı bir tavırla konuşuyordu. İki adamın bu tartışmayı daha önce de yaptığı belliydi.

Dong Min sesini yükseltti. "Ama emirleri uyguluyorduk!"

Keşiş araya girdi. "Emir mi? Kim vermişti o emri?"

"Komutanımız Teğmen Lee," dedi Dr. Moon. "Bize Jeju'dan ayrılmamızı, kaçmamızı emreden oydu."

Otuz Üçüncü Bölüm

1948

"Lütfen efendim, size yalvarıyorum. Dağa gitmeme izin verin," dedi Junja, tir titreyerek. En kısa sürede dağa çıkması gerekiyordu, büyükannesi için...

Kız, iletişim yazmanı olarak görev yapan bir er tarafından kendisine verilen bir yığın evrakla ortalıkta dolaşan Teğmen Lee'nin önünde durmuş, başını eğerek diz çöküyordu. Öte yandan duruşuna rağmen Junja'nın sesinde tevazudan eser yoktu. Daha çok bağırmamak için çabalıyormuş gibi görünüyordu.

"Halla Dağı'na çıkmak yasaklandı," dedi Teğmen Lee, gözlüğünün arkasından kızı süzerek.

Junja, öfkesinin bakışlarına yansımaması için elinden geleni yapıyordu. Teğmen, askerlerinin köye yerleştirildiği haftalar boyunca büyükannesinin kötü sağlığı hakkında bir kez bile soru sormamıştı. Junja, onun bu oyunu sürdürme ihtiyacını anlıyordu ama gizli rolünden ödün vermeden yardım etmenin bir yolunu da bulabilirdi.

"Biliyorum..." diyen Junja, ufak bir gecikmeden sonra saygı ifadesini ekledi, "...efendim."

"Öyleyse neden zamanımı boşa harcıyorsun?" diye sordu teğmen, genç kızın nasıl tepki vereceğini merak ederek. Gerçek niyetini sadece Junja ve büyükannesi biliyordu. Askerlerinin gözünde Teğmen Lee, Milliyetçilerin ve onların Amerikalı gözetmenlerinin yalakasıydı.

"Büyükannem çok hasta. Sadece dağda bulunabilecek mantarlara ve köklere ihtiyacı var," dedi Junja. Teğmen bu isteği kabul etmek zorunda, diye düşündü çaresizlikle. Artık yemek yiyemeyen büyükannesi, eski kilosunun yarısı kadar ancak kalmıştı.

"Hava çok soğuk, bu havada mantar bulamazsın." Teğmen, yazmanın getirdiği belgeyi altın kalemiyle imzaladı.

Junja, iyice sıktığı çenesini konuşmak için gevşetti. "Aradığım tür için değil. Bu mantarlar ağacın bir parçası hâline gelir. Odun kadar sertlerdir." Ellerini uzatarak adamın önünde bir kez daha eğildi. "Size yalvarıyorum efendim, lütfen, hasta büyükanneme merhamet edin. Lütfen, dağdan ilaç toplamama izin verin." Saygılı ve uysal bir tonda konuşmaya çalışsa da sesi, boğazına bir şey takılmış gibi çıkıyordu.

Teğmen Lee, yazmana döndü. "Ne düşünüyorsun Woon?"

Yazman Woon'un küçük, kurnaz gözleri ve daha da küçük ve kurnaz olan bir kalbi vardı. Yemek sırasında Junja ile birkaç kez konuşmaya çalışmış ama her seferinde reddedilmişti. Şimdi bir fırsat yakaladığını hissediyordu. "Efendim, bence kızın gitmesine izin vermelisiniz fakat yanında bir muhafız olmalı."

Teğmen Lee, bu genç adama güvenmediği için onu yakınında tutuyordu. "Bence bu, fazla merhamet göster-

mek olur. Gururlu yeni cumhuriyetimizle kıyaslanınca bir büyükannenin sağlığı nedir ki? Zaten yaşlılıktan ölecek."

Junja, titremeye devam ediyordu ama adamın önünde eğilmekten vazgeçmedi. Teğmeni, Polis Memuru Lee olduğu zamanlardan tanıdığını kendine hatırlatıp duruyordu. Her sözü daha büyük bir amaca hizmet ediyor gibi görünen bu adamla ilgili hiçbir şey o kadar basit değildi.

Yazman Woon, yakaladığını sandığı fırsatın kaçmak üzere olduğunu fark etti. "Vatandaşlarımıza şefkatli davranmalıyız, efendim, dik başlı bir Komünist olsalar bile... Tam olarak söylediğini yapacağından emin olmak için kıza eşlik edebilirim."

Teğmen ikna olmamış gibi görünüyordu. "Resmî izin isteyen bir telgraf göndermeye ne dersin?"

Yazman Woon, tıpkı teğmen gibi bu talebin reddedileceğini çok iyi biliyordu. "Efendim, bu konuyu günlük kamp işi olarak kaydetmeyi önerebilir miyim? Kızın fazladan erzak aradığını söyleyebiliriz..."

"Bu kadar önemsiz konular için çok meşgulüm," dedi Teğmen Lee, ilgisizmiş gibi görünmeye çalışarak. "Her şeyi senin yetenekli ellerine bırakmama ne dersin, Woon? Neye karar verirsen onu imzalarım."

Junja, Teğmen Lee ve Yazman Woon ile birlikte virajı dönerken, Dong Min ve Gun Joo köyün eteklerinde bir siper kazıyorlardı. Junja ile yazmanın ellerinde birer sepet vardı.

"Junja, teğmen ve sıçan Woon bu tarafa doğru geliyorlar," dedi Dong Min, küreği elinden düşen Gun Joo'ya gülmemeye çalışarak.

O sırada Teğmen Lee, Woon ile Junja'dan ayrılıp genç askerlere doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir süre sonra siperi incelemek için durdu. "Daha fazla yardıma ihtiyaç var mı diye bakmaya geldim ama siz ikiniz çoktan bitirmiş gibisiniz. Mükemmel iş, çocuklar!" Woon'la Junja'ya dönüp onlara el salladı. "Mantarlarınızı bulduktan sonra lütfen geri dönün. Bu akşam önemli bir telgraf bekliyorum."

Gun Joo, Junja'nın Woon'la yalnız kalması düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı. Küreğini siperden çıkarıp yere bıraktı. "Affedersiniz efendim ama mantarlar için hava çok so-soğuk değil mi?"

Dong Min arkadaşına vurdu. "Sert olanlar için değil, aptal. Kış donları o türler için en iyisidir."

"Ah, evet. O tü-türü unutmuşum." Gun Joo, söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştı ama bir şey bulamadı, bu yüzden biraz fazla kuvvetli bir şekilde tekrar kazmaya başladı.

Teğmen Lee, birkaç adım ötedeki Woon ve Junja'ya bağırmadan önce dudaklarını büzdü. "Siz ikiniz, geri dönün! Bir soru sormam gerek!"

Woon ile Junja geri döndüler. Yazman, öfkesini bir gülümsemenin altına gizlemeye çalışıyordu. Sinir bozucu teğmen neden öğleden sonra keyfini engelleyip duruyordu?

"Bu mantarlar hakkında ne biliyorsun, Woon?"

"Pek bir şey bilmiyorum efendim ama eminim kız bana bilmem gereken her şeyi anlatabilir, efendim."

Teğmen Lee, gülümseyerek ellerini ovuşturdu. "Ne şanslıyız ki tam da siperi bitirmek üzere olan inek uzmanlarımızla karşılaştık. Görünüşe göre bu iki köy çocuğu, mantarlar hakkında da her şeyi biliyor!" Teğmen Lee, kolunu Woon'un omuzlarına koydu. "Sen de benim gibi eğitimli bir şehir adamısın, bu yüzden zamanın mantarlara harcanmayacak kadar değerli. Bu ikisinin kıza dağa kadar eşlik etmesine izin verebiliriz. Sen ve ben de kampa dönüp başka bir dağ... gibi evrak işleriyle ilgilenebiliriz." Woon'a hitap etmek için sesini alçaltmadan önce kendi şakasına yüksek sesle güldü. "Karargâhtan gelecek o önemli bilgiyi düşünüyorum. Planlanandan daha erken gelmesi ihtimaline karşı kampta kalman senin için daha iyi olur."

Yazman Woon, itiraz etmeyi çok istese de aklına mantıklı bir bahane gelmiyordu. Sepetini Dong Min'in ellerine bırakırken, saf bir köylü kızla geçirmeyi hayal ettiği romantik öğleden sonra kaçamağını engellediği için bu iki taşralıyı içten içe lanetledi.

"Affedersiniz efendim ama eğer yasaksa d-da-dağa nasıl gideceğiz?" Gun Joo, yüzünden hiçbir şey anlaşılmayan Junja ile vakit geçirmesinin emredildiğine inanamıyordu.

Teğmen Lee, parmaklarını şaklattı. "Bu doğru. Neredeyse unutuyordum. Akıllı Woon özel bir geçiş izni hazırladı. Gizli bir görevdeki Milliyetçi askerler olacaksınız." Kâğıdı cebinden çıkarıp kaşlarını çattı. "Woon, bu belgede isim ya da tarih yazmadığını biliyor muydun? Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Neyse, muhtemelen işe yarayacaktır. Woon bu tür şeylerde çok iyidir. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Woon, zorla gülümsemeye çalıştı, öyle ki daha çok suratını buruşturuyormuş gibi görünüyordu. Parmaklarındaki eklemler de bembeyaz olmuştu.

Teğmen Lee konuşmasına devam ederken, "O zaman mantarlar için acele edin, çocuklar," dedikten sonra Woon'a döndü. "Biz de kampa geri dönelim ve önemli işlere başlamadan önce çabucak birer içki içelim." Yazmanın omzuna vurduğunda silah kılıfını fark edince aklına başka bir fikir daha geldi.

"Çocuklar, ikinizin de silahlı olması için Woon'un silahını ödünç almanız gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa düşman bölgesine gidiyorsunuz. Mantarların arasında saklanan Komünistlerle karşılaşırsanız, onları öldürmek için ateş ettiğinizden emin olun."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Bu kadar hızlı yürümeyi kesin!" Dong Min, tempolu bir şekilde yan yana yürüyen Gun Joo ile Junja'ya ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı.

Üçü, Halla Dağı'nın eteklerindeki Amerikan üssünde iş aramak için Seogwipo'ya giden atlı bir çiftçi ile yolculuk yapmıştı. Adam, üniformalı iki genç adamı Junja ile birlikte yolda yürürken görünce, nereye gittiklerini sormak için durmuş ve herhangi bir ödeme istemeden onları gidecekleri yere bırakmıştı.

"Lütfen, teğmeninize size yardım ettiğimi söyleyin!" demişti çiftçi, onlara bu iyiliği unutmamaları için söz verdirirken. Ancak arabasına yeniden bindiğinde onlardan kurtulduğuna sevinmiş gibi görünüyordu.

"Sizce bizi neden bedavaya getirdi?" diye sordu Junja, sonunda sessizliğini bozarak.

"Çünkü arabayı ve atları elinden alabilirdik." Dong Min, tabancasının kılıfına hafifçe vurdu. Ateşli silahlar her askerin taşıyamayacağı kadar azdı, bu yüzden Teğmen Lee silahları ve mühimmatı ikili çiftler arasında bölüştürmüştü. Bugün tabancayı taşıma sırası Gun Joo'daydı ama teğmen,

onlara Woon'un tabancasını verdiği için şimdi ikisi de silahlıydı.

"Çiftçi neden atlarını alacağımızı düşünsün ki?" dedi Junja başını iki yana sallayarak. "Çılgınlık bu!"

Şişman çocuk silahını işaret etti. "Bunun yüzünden."

Gun Joo, arkadaşına vurdu. "Bu çok yanlış! Kes şunu!"

"Sakin ol, Gun Joo. Arabayı alabilecek olmamızın iyi bir şey olduğunu söylemedim, sadece çiftçinin alabileceğimizi bildiğini söyledim."

Üçü de sustu. Köyde, yakılan mahsuller, ele geçirilen hayvanlar ve hayaletler tarafından kaçırılmış gibi kaybolan insanlar hakkında korkunç söylentiler dolaşıyordu. Yaşlılar, Komünistleri, gençler ise Milliyetçileri suçluyordu. Taraf tutmayı reddedenler ise adadaki her polis karakoluna ve polis teşkilatına emir gönderen Amerikan ordusuna suç atıyordu. "Köpekleri suçlamayın," diyorlardı. "Asıl onların tasmalarını çekenlere bakın!"

Junja'nın köyünde görevli askerler arasında da Teğmen Lee'nin sivillere karşı hoşgörüsüzlüğü ile ilgili can sıkıcı mırıltılar dolanıyordu. Teğmen, köydeki dükkânlara el koymak yerine katı bir dağıtım sistemi kurmuştu. Açlık herkesin sınandığı çetin bir sınav hâline gelmişti.

Soğuk, Junja, Gun Joo ve Dong Min'i hızlı hareket etmeye zorladı. Junja'nın el yapımı deri ayakkabıları taşların üstünde kayarken Gun Joo, tökezlerse onu yakalamaya hazır olmak için kızın dibinden ayrılmıyordu. Ne kadar acı veriyor olsalar da ayağındaki botlara minnettardı.

"Kahretsin, çok soğuk." Dong Min'in ağzından beyaz dumanlar çıkıyordu. Eldivenli ellerini birbirine sürttü. "Birkaç hafta önce suya daldığına inanamıyorum."

Kış başlangıcı, hasat sezonunu resmen sona erdirmişti. Yiyecek kıtlığı yüzünden Junja soğuk sulara tekrar girmek zorunda kalacağını biliyordu. Bu ihtimal karşısında titreyerek kollarını bedenine sardı. "Benim için dalma işinin henüz bittiğini sanmıyorum. Bakmakla yükümlü olduğum insanlar var." Her zaman tehlikeli olan okyanus, kışın çok daha ölümcüldü. Soğuk aylarda sadece genç ve güçlü olanlar çalışırdı. Yaşlılar, düşen vücut ısıları yüzünden bu tür işlere dayanamıyorlardı.

Dong Min titredi. "Siz kadınların bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum. Ben elimi suya sokmaya bile dayanamıyorum."

"Yemek yemek zorundayız," dedi Junja. "Başka seçeneğimiz mi var? Her neyse, derinlere dalmıyoruz. Kıyıda bulabildiklerimizi topluyoruz."

Yol biraz daha dikleşip kayganlaştıkça, adımlarına dikkat etmek için konuşmayı kestiler. Yazın yaprakları, ormanın içinden geçen dar yolu kaplayan kahverengi bir paspas gibi yere serilmişti. Güneş ışığı çıplak dalların arasından süzülürken, kırağı taneleri toprağın üstünde toz gibi parlıyordu. Damla damla akan dere ve ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı, patikaya tırmanırken duydukları tek sesti.

"Gak, gak!" Büyük bir karatavuk bir ağacın dalına yerleşerek başını eğdi. Bir diğeri de ilkinin yanına kondu.

Üçüncüsü de dala tünemek üzereyken Dong Min, yukarı aşağı zıplamaya ve kollarını sallamaya başladı. "Git buradan! Git buradan!"

O sırada dördüncü bir karatavuk da ürkütücü koroya kendi sesini eklemek için diğerlerine katıldı. "Gak, gak! Gak, gak!"

Dong Min'in omuzları çöktü. "Dört karatavuk. Hepsi de gitmemizi söylüyor gibi... Bu kötüye alamet. Geri dönmeliyiz. İçimde tuhaf bir his var."

Junja da kuşlardan çekiniyordu ama başını iki yana salladı. Neredeyse varmışlardı. Batıl inançlar yüzünden geri dönmek aptalca olurdu. Gun Joo, eline dokunduğunda olduğu yerde zıpladı.

Genç adam özür dileyerek ileriyi işaret etti. "Şurada, derenin yanında. Bir sürü huş ağacı var. Muhtemelen bir sürü mantar da vardır."

Üçü dağ geçidine doğru ilerlerken, karatavuklar da daldan dala uçarak onları takip etti. Sular bu kısımda da damla damla akıyordu fakat buz parçaları, kaya yatağını tıkamıştı. Ağaçları dikkatle inceledikten sonra sonunda aradıklarını buldular: Büyük, çıkıntılı tahta kabukları. Junja, keskin taşlarla kabukları kazırken, genç askerler de onu izleyerek aynısını yapmaya başladı. Dört karatavuk parlayan gözlerle onları izlemeye devam ediyordu.

"Bu yeterli olacaktır sanırım." Dong Min, endişeyle kuşlara baktı. "Geri dönmeliyiz."

Gun Joo'nun gözleri ise Junja'daydı. Kız ne derse onu yapacaktı.

Junja derin bir nefes aldı. Güneş kör ediciydi. Böyle mavi bir gökyüzünün altında kötü bir şey olamazdı. Nihayet riski göze almaya karar verdi. "Dua etmek istiyorum."

Dong Min, endişeyle etrafına bakarak başını olumlu anlamda salladı. "Tabii, neden olmasın? Burası iyi bir yer gibi görünüyor. Gun Joo ve ben seni biraz yalnız bırakalım. Hatta belki biz de dua etmeliyiz."

Junja, başını iki yana salladı. Gerçek niyeti başkaydı: Suwol'ün evde olup olmadığını görmek istiyordu. İki Milliyetçi askerle Cloud House'a giremezdi.

"Dua için en uygun yer daha yüksekte, yaklaşık bir saatlik yürüyüş mesafesinde. Tek başına idare ederim. Siz ikiniz geri dönün."

Dong Min, itiraz etti. "Üzgünüm ama sen bizim sorumluluğumuzdasın. Silahlar ve geçiş belgesi bizde. Bir Komünistle karıştırılabilirsin."

Gun Joo, elini kaldırıp ikisine de sessiz olmalarını işaret etti. Bu sırada kuşlar da yeniden ötmeye başlamıştı.

"Gak, gak! Gak, gak!"

Uzaklarda bir yerlerde birileri bağırıyor, diğerleri de ağıt yakıyor gibiydi.

Karatavuklar bir kez daha uğursuzca ötüştüler. "Gak, gak!"

Dong Min, "Bela kokuyor. Bence saklanmalıyız," diye fısıldadı ve karşı kıyıda, hepsinin sığabileceği kadar büyük açıklıklarla dolu kayalık bir çıkıntıyı işaret etti.

Üçü hızla ilerledi. Gun Joo, derenin kaygan kayalarının üzerinden geçerlerken Junja'nın elini tutmuştu. Ancak genç

adamın yardımına rağmen ayağı iki kaya arasına sıkışan Junja, neredeyse ayakkabısının tekini kaybediyordu. Mağaralardan biri yamacın derinliklerine dalıyordu ve üçünün de sığacağı kadar büyüktü. Gun Joo, Junja'nın önce girmesi için işaret etti. O ve Dong Min de karınlarının üzerine yatıp etrafı gözetleyerek arkasından geldiler.

Sesler biraz daha yükselip belirginleşmişti. Bir adam birine küfredip daha hızlı hareket etmesini söylüyordu. Çocuklar ağlıyordu.

Dong Min, Gun Joo'nun yanağına biraz toprak sürdü. "Yüzünü çamurla kapat tatlı çocuk, tabii o güzelim beyaz yüzünün parladığını herkesin görmesini istemiyorsan."

Dong Min, aynı işlemi kendi kahverengi yüzü için de uyguladı. Gun Joo ise eldivenini çıkarıp bir avuç toprak aldı ve içine tükürdü.

O sırada mağaranın arkasında bekleyen Junja, bayılacakmış gibi hissediyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir saatlik yürüyüş onu Suwol'ün evine götürecekti. O yönden gelen kim olabilirdi ki? Neden bağırıp çağırıyorlardı?

Gun Joo, ağzından ve burnundan çıkan beyaz soluk bulutunu fark ederek yüzünün alt yarısını atkısıyla sardı. Dong Min de aynısını yaptı. Şişman çocuk kaşını kaldırıp tabanca kılıfını işaret edince, Gun Joo başıyla onayladı. Her ikisi de tabancalarını ellerine alıp hazırlandılar.

Yaklaşan grubun sesi yükselmişti. Ağlaşan kalabalığın arasındaki iki ses, daha netti. Seslerden biri bir yabancıya aitti. Diğeri hem Korece hem de İngilizce konuşuyordu.

"Daha gidecek ne kadar yolumuz var?" Yabancının sesi sızlanıyormuş gibi geliyordu.

"Ana yollara iki saat daha var efendim."

"Bu insanlardan bazıları o kadar uzun dayanamaz."

"Amerikalı, bu insanların bir saat daha dayanamayacağını söylüyor."

Konuşmaya üçüncü bir ses eklendi. "O zaman burada, bu vadide duralım."

"Bütün bu insanları nereye koyacağız? Hücreler dolu. Peki, bütün erkekler nerede?" Yabancı kelimeler, Junja'nın kulaklarına sert ve genizden konuşuluyormuş gibi geliyordu.

"Amerikalı, adamların nerede olduğunu bilmek istiyor."

"Neden aynı soruyu tekrar tekrar sorup duruyor? O bir aptal mı? Ben nereden bileyim? Kadınlar, hepsinin öldüğünü iddia ediyor."

"Bütün erkeklerin öldüğünü söylüyorlar efendim."

Büyük bir grup insan, vadiye girmek için ağaçların arasından geçiyordu. Gun Joo, çoğunun acı soğuğa karşı yetersiz giyinmiş kadın ve çocuklardan oluştuğunu görebiliyordu. Birkaç çocuk, annelerinin ellerini tutuyordu. Ufak tefek bir kadın, başı omzunun üzerinde ileri geri sallanan çıplak ayaklı bir çocuğu kucağında taşıyordu.

Gun Joo, bir yanık kokusu aldı. Başını çevirdiğinde, uzakta tüten kirli bir duman gördü.

Bir çocuğun sesi ormanı delip geçti. "Anne, üşüyorum."

"Sus."

"Neden bütün hayvanları vurdular?"

"Şşşt. Konuşma."

Beş asker, tüfeklerinin uçlarıyla dürterek grubu akıntıya doğru yönlendirdi. Grubun arkasındaki iki kadın, sopa gibi bacakları çıplak olan ve ayakları bezle sarılı yaşlı bir adamı tutuyorlardı. Ona destek olan kadınlar, yaşlı adamın bedenini soğuktan kendi bedenleriyle korumaya çalışarak ona yakın duruyorlardı. Arkadaki bir asker bağırarak tüfeğiyle onları ileri itti. Kadınlardan biri tökezleyip yere düştü. Gun Joo gözlerini kapattı, karşısındaki manzara midesini bulandırmıştı. Onun yanındaki Dong Min'in de nefesi kesilmişti.

Fısıldamak için arkadaşına yanaştı. "Gun Joo, bu çok yanlış. Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Ne yapabiliriz ki? Onlarla aynı üniformayı giyiyoruz. Kendimizi belli edersek, bizi de yapmak istemediğimiz bir şeyi yapmaya zorlayabilirler. Saklanmaya devam etmeli ve sessiz kalmalıyız."

Junja, artık mağaranın dibinde kalmaya dayanamıyordu. Pozisyonunu değiştirdi ve genç askerlerin bacaklarını kenara itip aralarına sıkıştı. O da yüzünü çoktan çamurla kaplamıştı, başörtüsü burnunu ve ağzını kapatıyordu. Onun sıcaklığını hisseden Gun Joo, kızaran yüzünü kimse görmediği için minnettardı. Kıza daha fazla yer açmaya çalışarak mağaranın duvarına yanaştı.

Junja, birbirine yakın durarak ısınmaya çalışan kadınları ve çocukları görünce, başını iki yana sallayarak yumruğunu ağzına bastırdı.

"Onları tanıyor musun?" Gun Joo, konuşmak için ona yaklaştığında kızın misk kokusunu aldı.

"Sanırım." Acı dolu fısıltısı, genç adamın kulağını gıdıklayıp geçmişti.

O sırada yabancı yeniden konuştu. "Neden burada duruyoruz?"

"Amerikalı subay burada ne yaptığımızı bilmek istiyor."

"Ona generalinin emirlerine uyduğumuzu söyle, tıpkı onun gibi."

İnsanlar dere kenarında titreyerek durdular. Biri inlemeye başladı. Üniformalı iki adam, miğferleri birbirine değecek şekilde durarak bir şeyler konuştular. Gun Joo ile Dong Min gibi Milliyetçi askerlerdi ama tam teçhizatlıydılar. İki adam birbirinden ayrıldı ve içlerinden biri başka bir askerin yanına gitti.

Gun Joo, konuşulanları duyabilmeyi diliyordu. Kasklı askerler yan yana pozisyon aldılar. Bir an sonra iki adam da tüfeklerini kaldırdı.

Üç asker daha onları takip edip silahlarını kaldırdı ve onları korkmuş köylülere doğrulttular. Yeşiller giyen zayıf bir adam, tüfeklerle hedeflerinin arasına girdi. Milliyetçi bir subay, titreyen gruba hitap etmeden önce bir sigara yakmak için duraksadı.

"Adamlar nerede saklanıyor?" diye sorarken dumanı dışarı üfledi.

Kimse cevap vermeye cesaret edemedi.

Subay, sigarasından bir nefes daha çekti. Sesi sıkılmış gibiydi. "Yanıt almak için birini vurmak zorunda mıyım?"

Minyon tipli bir kadın öne çıktı. Yüzü beyaza dönmüş gibiydi. "Adamlar öldü."

Junja'nın ağzından kısık bir inilti kaçtı. Kadının sesi, Suwol'ün annesininkine benziyordu.

Gun Joo, eliyle onun ağzını kapattı.

"Yalan söylemeye devam ederseniz, birileri doğruyu söyleyene kadar her birinizi vuracağız."

"Size gerçeği zaten söyledik ama bize inanmayacaksınız. Eğer bizi öldürecekseniz, bunu biz donarak ölmeden önce yapın," dedi ufak tefek kadın yumruğunu kaldırarak.

Subay, kadına öyle sert vurdu ki kafası yana doğru savrulan kadın yere düştü.

"Bir kadın bir erkekle nasıl böyle konuşur? Basit bir soru sordum. Erkekler nerede? Bana doğruyu söyleyeni bağışlayacağım."

Hıçkırık sesleri daha da yükseldi. Titreyen köylüler grubunun arkasında bir kargaşa başlamıştı. Yaşlı adam, yanından geçtiği kadınların omuzlarına ve kollarına tutunarak yavaş yavaş öne doğru ilerliyordu.

"Baba, lütfen!" diye hıçkırdı bir kadın.

Yaşlı adam dik durmaya çalıştı ama yapamadı. Yaşlılıktan ve soğuktan titreyen sesiyle Japonca konuşurken kadınlara yaslandı.

"Japon sevici *gehsekki**. Hayatta kalan tek erkek benim. Beni öldürmek mi istiyorsun? Öldür o zaman. Sadece korkaklar, kadınları ve çocukları tehdit eder."

Milliyetçi subay, adama doğru yürüyüp yüzüne tükürdü. "Sen zaten ölmüşsün, ihtiyar," dedi Japonca. "Tek bir kurşunu bile senin için ziyan edemem."

---

* Korece köpek yavrusu anlamına gelse de argoda piç kelimesinin yerini tutar.

Amerikalı, çevirmene döndü. "Ne diyorlar?"

"Japonca konuşuyorlar."

"Neden? Casuslar mı?"

Adamın cehaletinden dolayı acı çeken çevirmen, Amerikalının sorusuna cevap vermedi. Bu yabancılar, seçtikleri Milliyetçi subayların bir zamanlar ünlü bir Japon iş birlikçisi olduğunun farkında değil miydi? Yoksa vatan hainleri ile çalışıyor olmayı umursamıyorlar mıydı?

Çevirmen, şimdi komutanı olan eski iş birlikçiye dönmeden önce yutkundu. "Amerikalı, senin ve ihtiyarın Japon casusu olup olmadığınızı bilmek istiyor."

Subay şiddetli bir kahkaha attı. "Bunların hiçbiri Amerikalının umurunda değil. Sadece vicdanını rahatlatmak istiyor. Ona ne duymak istiyorsa onu söyle."

Çevirmen tereddüt etti. İngilizcesi, bu göreve atanacak kadar iyi olduğu için üzülüyor, olacakları durdurabilmeyi diliyordu. "Casus olmadıklarını söylüyor. Hiçbiri casus değil. Hiçbiri Komünist değil."

"Bütün erkekler nerede? Dağa çıkmak yasaklanmışken, sadece kadınlarla ve çocuklarla dolu bir köy mantıklı gelmiyor. Adamlar belli ki Komünist casus oldukları için saklanıyorlar. Emirler açık."

Amerikalının sözlerini tercüme eden çevirmenin midesi bulanıyordu.

Mağarada bekleyen Junja, dehşete kapılarak başını iki yana salladı. Elbette, çevirmen korkunç bir hata yapmış olmalıydı. Umutsuzca Amerikalının aslında ne söylediğini anlamış olmayı diledi.

İş birlikçi, sigara izmaritini durgun suya attı. İzmarit bir an için süzüldükten sonra çamurun altında kaybolmuştu. Kadın ve çocukların etrafına dizilmiş olan beş askere seslendi.

"Bunak aptalı vurun. Hepsini vurun. Burada yeterince zaman harcadık."

Askerlerden biri konuşmaya cesaret etti. "Efendim, çocuklar ne olacak?"

"Emirleri biliyorsun. Komünist çocuklar için istisna yapmanın bir anlamı yok."

Bir kadın hıçkırarak dua etmeye, çocuklar ağlamaya başladı. En azından çocuklarının bağışlanması için yalvaran anneler, ellerini ağlayan ufaklıkların ağızlarına kapatmıştı. Beş asker silahını kaldırdığında Junja, durmaları için çığlık atmak istedi. Genç kızın korkusunu hisseden Gun Joo, onun elini tuttu ve başını iki yana salladı.

Çocukları soran asker silahını indirdiğinde Junja, nefesini tuttu.

O sırada Milliyetçi subay bir sigara daha yaktı. Çevirmen, bu çılgınlığı durdurmasını umarak bakışlarını Amerikalıya çevirdi. Ancak hoş olmayan bir şeye tanık olmak istemeyen Amerikalı arkasını dönmüş, hızla vadiden uzaklaşıyordu. Resmî kayıtlara geçmesi için, o gün Komünist isyancıların yuvalandığı bir dağ bölgesini başarıyla temizlediğini yazacaktı.

Silahını indiren asker dizlerinin üstüne çökerek başını eğdi. "Efendim, masum kadınları ve çocukları vuramam. Lütfen, en azından çocukları bağışlayın."

"Canlarını bağışlayalım da etrafta ağlayıp sızlayan daha çok aç yetim mi olsun?" Milliyetçi subay, sigara dumanını tükürdü. "Bu insanların masum olduğunu mu düşünüyorsun? Aptal. Onlar seni kandırmaya çalışan Komünistler. Emirlere uyun ya da onlarla birlikte ölün."

Adam tüfeğini yere bırakmadan önce tereddüt etti. Ardından subayın ayaklarına kapandı. "Affınıza sığınıyorum efendim ama ben bir Hristiyanım. Onları öldüremem. Lütfen, beni affedin efendim."

Subay, itaatsiz askerin yüzüne duman üfledi. "Hristiyan tanrı Amerikalılara hizmet ediyor, seni dindar aptal. Bu emirler, senden daha uzun süredir kiliseye giden General Brown'dan geliyor." Diğer dört askere bağırdı. "Bunun teçhizatlarını çıkarıp diğerlerinin yanına götürün. Belli ki Komünist bir ajan."

Junja, öyle şiddetli titremeye başladı ki Gun Joo, onu hareketsiz tutmak için kollarını bedenine sarmak zorunda kaldı. Kız nefes nefese kalmaya başladığında ise ağzını kapattı.

Yoldaşları, şaşkın askerin silahlarını çıkarırken bir kadın ağıt yakıyordu. Atalarının ruhlarını çağırıyor, yardım için yalvarıyordu. Yaşlı büyükbaba, arkasındaki kadınların kollarına yığılmıştı. Buzlu derenin yanında duran annelerle çocuklar, soğuktan ve korkudan titriyorlardı. Nefeslerinden çıkan sis, beyaz bir bulut gibi yükseliyordu.

Üç tanık ise mağaranın zeminine âdeta yapışmıştı. Gun Joo, Junja'nın kendini kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı, bu yüzden ağzını kapatarak ona sarılmaya devam

etti. Mağaranın arkasındaki Dong Min ise hem kulaklarını hem de ağzını kapatmıştı.

Subay, yarısı içilmiş sigarasını suya fırlatıp kalan dört silahlı adama hırladı.

"O yaygaracı sürtükle başlayın. Sesi başımı ağrıtıyor."

Ani sessizlik dumanla dolarken Junja'nın ağzı hâlâ Gun Joo'nun, genç kızın gözyaşlarıyla ıslanmış titreyen elinin altındaydı. Dong Min de bir top gibi kıvrılmış durumdaydı.

Kirli giysi yığınları gibi düzensizce yerde yatan cesetlerden buhar yükseliyordu. Sanki bir dev, insan uzuvlarını alıp dere kenarına atmış gibi ara sıra bir kol ya da ayak rastgele dışarı fırlıyordu.

Subay bir sigara daha yakarken dört asker silahlarını indirdi. Amerikalının peşinden gitmiş olan çevirmen, "Amerikan subayı acele etmemiz ve gitmemiz gerektiğini söylüyor," diye bağırdı.

Gun Joo, kendine engel olamamıştı. Sayı saymak onun için bir tür tikti, özellikle de baskı altındayken. Dört asker silahlarını her ateşlediğinde saymıştı, sesler üst üste yankılansa bile... Atışlar keskin ve netti, bu yüzden doğru saydığını biliyordu. Dört asker silahlarını toplam yüz dört kez boşaltmış ve yeniden doldurmak için duraksamışlardı. Tüm askerler tarafından aynı anda vurulan ilk kadın hariç, kişi başına en az üç kurşun denk gelmişti. Dizlerinin üstüne çöküp öne devrilirken katillerini lanetleyen kadına ise dört kurşun...

Otuz Beşinci Bölüm

Teğmen Lee, iki çocuğun dağdaki katliamı anlatmasını dinlerken gözlerini, çadırının duvarındaki karanlık bir noktaya dikmişti.

"Emirleri veren adamı tarif edebilir misiniz? Amerikalıyı değil, Koreli subayı." Teğmen, karanlık noktanın kumaştaki bir leke mi yoksa kusur mu olduğunu merak ediyordu.

Adam orta boyluydu. Sigara içiyordu. Akıcı bir Japonca konuşuyordu. Bu tanıma uyan çok fazla subay vardı ve çocuklar da yüzünü net göremeyecek kadar uzaktaydılar.

"Efendim, o adamlar bizim giydiğimiz üniformayı giyiyorlardı ama onların düşman olduğunu düşünmeden edemedim," diye itiraf etti Gun Joo, başını eğerek.

Teğmen Lee, kamp taburesinden kalkıp onu rahatsız eden noktaya doğru yürüdü. Karanlık noktaya tekrar baktı. Kumaştaki bir kusurdu. Konuşurken parmaklarını renksiz yumru üzerinde gezdirdi. "Askerler, size bir sır vereceğim." Elinin aşağı düşmesine izin verdi. "Her çatışmada her zaman ikiden fazla taraf vardır."

Dong Min kaşlarını çattı. "Ama bizim iyi adamlar olmamız gerekmiyor muydu?"

Teğmen temizlemek için gözlüğünü çıkardı. Tekrar takmadan önce onu ışığa tuttu. "Politikacıların, kirli işlerini yaptırmak için askerlere söyledikleri bir yalan bu."

Teğmen Lee, tabureye oturdu ve dosya dolabına uzanıp küçük bir şişe çıkardı. İki genç adamı da yanına çağırdı.

Gun Joo ile Dong Min, şaşkın şaşkın birbirlerine baktıktan sonra teğmenin ne yapacağını merak ederek çekingen bir şekilde ona yaklaştılar.

Teğmen konuşurken şişenin kapağını açtı. "Söylemek üzere olduğum şey için kendinizi güçlendirmelisiniz. Muhtemelen şimdi size bir anlam ifade etmeyecektir ama sonra anlayacaksınız... Eğer yeterince uzun yaşarsanız."

Şişeyi onlara uzatmadan önce yüzünü buruşturarak içindeki sıvıdan birkaç yudum aldı. "Alın, bir yudum için. Yardımcı olur." Gömleğinin koluyla ağzını sildi. "Gerçek şu ki çocuklar, savaşta iyi adam yoktur."

Otuz Altıncı Bölüm

2001

Dr. Moon ile Dong Min'in daha hikâyelerinin başında çatallaşmaya başlayan sesleri, korkunç sona ulaşınca bir mırıltıya dönüşmüştü. Keşiş onlara, zirvede gizlenmiş bir kaynaktan doldurduğu plastik su şişesini uzattı. Geç öğleden sonra güneşinin oluşturduğu uzun gölgeler, dağın yeşil taraflarını çizgilerle bölüyordu.

Yüzü gözyaşlarıyla parlayan keşiş, kendi hikâyesini anlatmaya başlayarak iki arkadaşı şaşırttı.

"Bahar zamanıydı ve erkek kardeşlerimle ben deniz kenarındaki bir tapınakta kalıyorduk. Uzun süredir oradaydık, çünkü dağa çıkmak yasaklanmıştı ve gidecek başka yerimiz yoktu.

"Bir sabah, erkenden, köyden gelen kadınlar tapınak kapılarını delirmiş gibi çaldılar. Köyün askerler tarafından saldırıya uğradığını düşündüm ama çığlıklar çok anlamsız geliyordu. Kadınlar dağın kanadığı konusunda ısrar edip duruyorlardı. Su kırmızıya dönmeye başladığında çamaşır yıkadıklarından bahsettiler.

"Bu durumu araştırmaya gönüllü olduk çünkü ablukaların etrafından dolaşan gizli yolları biliyorduk. Kanlı akıntıyı

kaynağına kadar takip ettik. Bölge buradan çok uzakta değil, dağın hemen eteklerinde, ana yolun yakınında. Her gün yüzlerce insan oradan geçiyor. Kayalarla ve birçok kayın ağacıyla dolu bir vadide yer alıyor. Vadinin bir tarafı yüksek ve kayalık, küçük mağaralarla dolu. Diğer tarafı ise yola daha yakın, geniş ve düz. Yaz aylarında, çim ve eğrelti otları yetişir ancak kışın zemin donar. İlkbahardaki çözülme sırasında, dere taşarak o bölgeyi sular altında bırakır. Serbest kalana kadar taşların arkasında toplanır ve okyanusa doğru sel gibi akar."

Keşiş gözlerini kapattı. Elleri bastonunun etrafında titriyordu. "Eriyen bir kan havuzunun içinde yatan cesetleri de işte orada bulduk." Gözyaşlarını silerek yutkundu. "Kardeşlerim ve ben, bu insanları daha yüksek bir yere çıkarıp elimizden geldiğince gömdük. Yeterince toprak yoktu, bu yüzden mezarları kayalarla kaplayarak bitirdik. Onlar için dua etmek dışında yapabileceğimiz tek şey buydu."

Keşiş, dağın eteklerindeki açıklığı işaret etti. "Size daha önce bahsettiğim köy var ya? O zavallı insanların geldikleri yer orasıydı. İlkbaharda, buzlar eriyip de kanları denize aktığında, dağ onların cansız bedenlerini ortaya çıkarmıştı. Ben cesetlerini ellerimle gömerken siz de onların öldürülmesine gözlerinizle tanık oldunuz. Bu, bir tesadüf değil, kader..."

Dr. Moon, keşişin su şişesini elinde evirip çevirdikten sonra sanki alevleri görebiliyormuş gibi açıklığa baktı. Tekrar konuşmadan önce çenesinde bir kas seğirdi. "Teğmene katliamı anlattıktan sonra bize kaçma emrini

verdi ama hemen değil. İlk kar yağmaya başladığında gitmemizi söyledi çünkü arkamızda son derece açık bir iz bırakmamızı istiyordu. Takip edilmemiz kolay olmalıydı."

Dong Min, "Ama yakalanmamamız da gerekiyordu," diye ekledi.

"İki gün sonra kar yağdı." Dr. Moon, gökyüzüne baktı. "Karımın büyükannesi de o gece öldü. Sanki biliyordu."

Otuz Yedinci Bölüm

1948

Kışın ilk karının yağdığı o gece, dünya beyazın binbir tonuna bürünmüştü. Başlangıçta, kar taneleri teker teker ve çiftler hâlinde düştü, her küçük kristal tanesi birbirinden farklıydı. Karanlık derinleştikçe, kar taneleri de o kadar büyüdü ki bulutlar gökten parça parça yağıyor gibiydi. Beyazlık her şeyi kapladı, lahana tarlalarındaki çamur yığınlarının ve taş duvarların üzerini örttü. Şafak vakti gelip çattığında ise, buzdan bir felakete dönüşmeden önce nefes alacakmış gibi durdu.

Büyükanne, ilk kar tanesi yere değdiği anda gözlerini açtı. Evi kaplayan soğuğu hissederek titrek bir nefes aldı. Yanındaki Junja derin uykudaydı.

Yaşlı kadın iniltisini bastırarak yerden kalktı. Öylece ateşler içinde yatarken tuhaf rüyalar görmüştü. Ona bir buket sarı kanola çiçeği veren kocası... Cheonjiyeon Şelaleleri'nin altında birbirlerine su sıçratan oğulları... Parlak kumların üzerinde emekleyen kızı... Kırmızı ipek bir kumaşı diken annesi... Tahta bir fırça ile yazı yazan babası... Uyku ile uyanıklık arası hâllerinde bile Junja'nın giderek artan umutsuzluğunun farkındaydı ancak torununu rahatlatmak için yerinden kalkamamıştı.

Rüzgâr odayı şiddetle biçti. Tir tir titreyen büyükanne, biraz ısınabilmek için iyice büzüştü ama bedeninde kalan ısı, artık kendisini ısıtmaya yetmiyordu.

Karanlıkta, neredeyse kendi vücudu kadar tanıdık olan evin içinde yürüdü. Kepçeyle suyun üzerindeki buzu kırıp küçük pişirme kabını suyla doldurdu. Neyse ki çıralar hemen tutuşmuştu.

Tereddüt ederek bir dua mırıldanıp kalan tüm tahılları tencereye attı ama elbette bunca çabanın bir bedeli vardı. Görünmez bir bıçak midesine saplanmış gibi iki büklüm oldu. Gözlerini kapatıp bir dua daha fısıldadı ve alnında biriken ter damlalarına aldırmadan hareket etmeye devam etti.

Bütün gücünü kullanarak yulaf lapasını titreyen ellerle karıştırdı. Bir yandan da tüm anılarını, unutmaya çalıştıklarını bile hatırlamayı deniyordu. Kaybolup gitmiş tüm o ruhları anımsarken, tuzlu gözyaşları tencereye aktı.

Şüphe kalbine girmeye çalışırken bir anlığına başını iki yana sallayarak paniğe kapıldı. Yemin edilmiş, vaatler verilmişti fakat insanların kalpleri zayıftı.

Midesindeki bıçak çevrilmiş gibiydi. Nefesi kesilirken iki büklüm oldu. Gözlerini kapattığında korkularıyla yüzleşti ve kendini dik durmaya zorladı. Başka bir dua daha fısıldayarak yüreğindeki karanlığı uzaklaştırmaya çalıştı. Kapağı tencerenin üzerine kapatmadan önce inandığı tüm tanrılara isimleriyle teşekkür etti.

Junja'nın uyuduğu odaya doğru yürürken rüzgâr yaşlı kadına tekrar çarptı. Yaşlı kadın, bu sefer dizlerinin üstüne

çökerek torununun yanına doğru süründü ve bedeni hissizleşmeden önce onun yanına varmayı başardı.

Büyükanne, Junja'nın elini tutarken saçlarını okşadı. Parmaklarının altında kızın nabzını hissedebiliyordu. Kanımın kanı, diye düşündü. Kızının rahminden çıktığında sıcak ve kaygan olan torununa ilk dokunduğu anı hatırladı. Bebek Junja, açlıktan yüksek sesle ağlamadan önce ona gülümsemişti.

Avucunu Junja'nın sıcak alnına bastırdı. Kızın göğsü yükseldi ve yaşlı kadının nefesi sığlaşmaya başlarken tekrar alçaldı.

Junja, gözlerini açtığında bir anlığına gözleri kamaştı. Yanında diz çökmüş olan büyükannesini görmeden önce gözlerini birkaç kez kırpıştırmak zorunda kalmıştı.

"Junja, hatırlamaya çalış, deniz rüyanda ne gördün?"

Kız gülümsedi. "Daha iyi hissetmene çok sevindim, *Halmung*."

Büyükannesinin elini tuttuğu sırada Junja, rüyasını hatırladı.

Gun Joo ile Dong Min, Junja'nın evine vardıklarında içeride bir mumun ışığı titreşiyordu. Birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Teğmen Lee, kızın onları görmeyi beklemediği ve ikna edilmesinin zor olabileceği konusunda genç askerleri uyarmıştı.

Gun Joo, "Merhaba?" diye fısıldadı. "İçeride uyanık biri var mı?"

Junja kapıyı açarken kar içeri girdi. Tamamen giyinmiş, soğuğa karşı iyice sarınmıştı. Kimsenin onları izlemediğinden emin olunca iki genç adamı içeri çekti.

Gun Joo ile Dong Min, mutfağın sıcaklığına daldılar. Masada iki kâse duruyor ve bir tencereden buhar yükseliyordu.

"Hepsini yiyin," dedi Junja.

Gun Joo hayrete düşmüştü. "Teğmen Lee sana ne yapacağımızı s-s-söyledi mi?"

Genç kız başını iki yana salladı. "Büyükannem söyledi." Botlarını ayağına sabitlemek için etrafına bir bez sarıyordu.

"Uyandı mı?" Dong Min, çoktan yulaf lapasını yemeye başlamıştı.

"Kısa bir süreliğine, ölmeden hemen önce." Junja, unutmuş olabileceği küçük değerli eşyaları kontrol etmek için tahta kutuyu bir kez daha gözden geçirirken sakin görünüyordu.

Dong Min etkilenmiş gibiydi. "Teğmenin planını uygulayacak mıyız? Şey olmadan, ah... Bilirsin..." Elini havada salladı.

Junja'nın sesi çatladı. "Onu gömecek zamanım yok. Zaten bunların hiçbir önemi yok çünkü cenaze törenini çoktan yaptı."

İki çocuk birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Kız tamamen mantıksız konuşuyordu. Defin yapılmayan bir ayin mi? Gun Joo, gözyaşlarını saklamak üzere arkasını dönen kızı rahatlatmak için uzanırken, Dong Min omuz silkti.

Junja tekrar konuşmadan önce burnunu çekti. "O çantalarda yiyecek için yeriniz var mı?" Gençler, kızın uzattığı iki paketi aldılar.

"Yeterince ısındınız mı?" Junja, çocukların ince yün paltolarına kaşlarını çatarak baktı.

Gun Joo ayaklarını yere vurdu. "Yürümeye başladığımızda ısınacağız."

Üçü birlikte, vücutlarına sarılı yorganlarla evden çıktılar. Genç askerler çantalarında kurutulmuş tatlı patates, arpa, kurutulmuş deniz yosunu ve fasulye ezmesi taşıyorlardı. Junja'nın bohçasında da küçük bir demir tencere, kurutulmuş balık, bir mum ve bir torba tuz vardı. Boynunda içerisinde inci, saç tokası ve çakmak olan küçük bir kese asılıydı.

Üçü, askerlerin nöbet görevi sırasında volta attığı köyün etrafındaki dolambaçlı yol boyunca ilerledi. Yollarını bulmalarına yetecek kadar ay ışığı vardı ancak yumuşak kar, donmuş yaprakların üzerinde çatırdayan ayakkabılarının sesini azaltmıyordu. Gürültü genç askerleri dehşete düşürse de Junja sanki bir rüyada yaşıyormuş gibi sakindi. Çok soğuk olduğunu biliyordu ama bu his sanki vücuduna nüfuz etmiyordu.

Gun Joo'ya baktı. Genç adam, eli silahının kılıfında endişeyle etraflarını inceliyordu. Kızın ona baktığını fark edince gülümsedi fakat bu gülümseme, göründüğü kadar çabuk kaybolan bir ışık gibiydi.

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında ana yola ulaştılar. Junja, Gun Joo'ya döndü.

"Çok kar yağıyor. Tüm izlerimizin üzeri kapanacak. Ne yapmamız lazım?"

Gun Joo, arkalarına bakarken yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

Dong Min, bir avuç kar alıp inleyerek yedi. "Çok açım, bir..."

O esnada bir karatavuk gökyüzüne fırladı.

Junja, hiç düşünmeden her ikisini de yanında bodur bir ağaç büyüyen büyük bir kayanın arkasına çekti.

"Duydunuz mu? Biri aç olduğunu söyledi. Ses oradan geldi!" Çok yakınlarında birileri vardı.

Ani bir rüzgâr, Junja'nın başörtüsünün ucunu gevşetip onu kayanın üzerine savurdu. Âdeta yerlerini gösteren bir bayrak gibi...

Dehşete kapılan Junja, kalbi deli gibi çarparken kumaşı geri çekti.

"Şunu gördün mü? O yüksek kayanın üstündeki şeyi?" İkinci bir adam konuştu.

"Ben de gördüm! Bir şey yükseldi ve sonra ortadan kayboldu," dedi üçüncü bir adam korku dolu bir sesle.

"Bu bir Komünist. İşimizi yapalım ve burayı temizlemeye başlayalım."

"Sen aptal mısın? Bir Komünist neden bir kayanın üzerinde uçsun ki?"

"Ne söylediğini duymadın mı? Aç bir hayalet! Ve birini öldürmek istiyor!"

"Böylesine cahillik dolu batıl inançlara inanmıyorum."

"Öyleyse git kendin araştır."

"Silahlı olan sensin."

"Öyleyse ben sorumluyum demektir. Ve bir hayalete kurşun harcamam."

"O bir hayalet değildi. Tıpkı bir insana benziyordu."

"Sen hiçbir şey bilmez misin? Aç hayaletler de tıpkı senin ve benim gibi görünürler. Onlara yiyecek vermezsek ruhlarımızı yerler!"

"Eğer rahatsız etmezsek, bize zarar vermez."

Gece içinde iki silah sesi patlayarak tartışmayı böldü.

"Duydun mu?"

"Görünüşe göre bizsiz başlamışlar."

"Tüm aksiyonu kaçırmadan önce köye geri dönelim."

Junja, Gun Joo ve Dong Min, bacakları uyuşana kadar kayanın arkasında çömeldiler. Nihayet açığa çıktıklarında, kar yağışı durmuştu ve gökyüzü aydınlıktı. Üç askerin bıraktığı ayak izleri kolayca görülebiliyordu. Onları takip eden herkes artık yoldan çıkacaktı.

Dong Min yolu inceledi. "Adamlar dönmeden gitmeliyiz."

Gun Joo, Junja'ya baktı. "Teğmen Lee bize nereye gideceğini bildiğini söyledi," derken sesi yumuşacıktı.

Bir karatavuk acıyla bağırdı. "Gak, gak, gak."

Orman etraflarını sararak onları gölgelerinin derinliklerine çekti. Kalbi çok geride kalmasına rağmen Junja'nın ayakları hızla hareket ediyordu. Üzüntüsü göğsüne bir taş gibi oturmuş olan Junja, sadece acı çekmek için yaşayıp

yaşamadığını merak ediyordu. Annesini kaybettiğinden beri, darbeler birbiri ardına gelmişti. Elinden geldiğince hızlı koşarken, burayı terk edeceğine dair kendine söz verdi.

İki erkek, büyük bir dereyi kaynağına doğru takip eden kızın peşinden koştu. Dallar giysilerini parçalarken ağaçlar onları uzaklaştırmaya çalışırcasına ileri uzanıyordu. Çocuklar tam da onu kaybedeceklerinden korktuklarında, Junja aniden durdu. Havayı koklarken burnunu sildi. Kıyıdan çok uzakta olmasına rağmen en beklenmedik kokuyu almıştı.

Şişman çocuk da kokuyu fark etmişti ama ne olduğunu bilmiyordu. Kırmızı deniz yosunu çorbasını hatırlayarak karnını ovuşturdu ve iç çekti.

Junja, dik bir kaya sırtına tırmanırken çocuklara onu takip etmeleri için işaret etti. Orada, en tepede, her biri bir adam şeklinde üç kaya vardı. Taş üçlüsü, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi bir araya toplanmıştı.

Kız, taşların arasına girmeden önce dua etti. Büyük dalları söküp sırılsıklam olmuş yaprakları topladı. Kaya muhafızları, yeryüzünde bir yarık açılırken birbirlerinden uzaklaşıyor gibiydi. Junja, karnının üzerine uzandı ve yutulmuş gibi gözden kayboldu. İki çocuk da onu takip edip paldır küldür yere yuvarlandılar.

Yer, ayağa kalkamayacakları kadar küçüktü, bu yüzden üçü çömelerek durdular. Junja, bir mum yakarken elindeki çakmağı gören genç askerler şaşırmıştı. Mağara tamamen taştan yapılmış bir tünelin bir parçasıydı. Junja, geçmelerine müsaade eden taşlara minnettardı. Mağaranın ağzını tekrar kapanırken, iki çocuk meraklı bir şekilde havayı kokladı.

Yer altındaki hava bir akıntıyla hareket ediyor gibiydi ve deniz gibi tuzlu kokuyordu. Junja, mumu söndürürken özür diledi. Bir süre karanlıkta sürünüyor olacaklardı.

Çocuklar nereye gittiklerini sorduklarında ise Junja'nın cevabı karşısında şoke oldular. Ondan bir açıklama istemeye de cesaret edemediler çünkü kızın sesi kulağa oldukça kasvetli geliyordu.

Tekrar köye, deniz mağaralarına geri dönüyorlardı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Karınlarının üzerinde sürünerek çantalarını iterken, ağızlarına ve burunlarına çakıl taşları sürtüyordu. Tünelin karanlığı o kadar derindi ki Gun Joo duyularından şüphe etmeye başladı. İlerliyorlar mıydı yoksa solucan gibi toprak üzerinde kıvrılarak oldukları yerde mi duruyorlardı? Arkadaşı arkasından sızlanıp lanetler okurken, Gun Joo sessizliğini korudu. Bir kâbustan ağlayarak uyandığında, babasının nasıl başını okşadığını düşündü.

Geçmişten gelen izleri takip eden Junja ise hafif tuzlu su kokusuna sarılmıştı. Annesi ona bu kıvrımlı yolda nasıl ilerleyeceğini öğretmişti. Denize açılan tünelin sırlarını sadece gerçek *haenyeo*'lar bilirdi. *"Daldığını hayal et ve duyularını kendi bedeninin ötesine uzat."* Junja, tehlikeli labirentte süzülürken annesinin anısını izledi.

Karanlıkta parıldayan ışıltıyı gördüğünde, umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Tünelin sonuna, mağaranın önemini bilenler tarafından mumlar yerleştirilmişti.

Tökezleyerek ilerlemeye devam ettiler, bir süre sonra etraflarındaki parlaklık gözlerini kamaştırmaya başladı. Deniz mağarası, karanlığa mum tutan insanlarla doluydu.

Tavanın kubbesine kadar uzanan gölgeleri, kayalık duvarlarda upuzun görünüyordu. Herkes yeniden bir araya geldikleri için sevinirken, köylüler aldıkları risk için Junja ile iki genç askere teşekkür etti.

Plan zekiceydi ve kelimesi kelimesine uygulanmıştı. Küçük çocuklar, yaşlılar ve karanlıkta ağlayabilecek ya da tökezleyebilecek herkes gündüzleri mağaralara giderken, adamlar da dağda devriye gezmişlerdi. En son gelenler, askerler için yemek hazırlayan aşçılar ve hizmet eden kızlar olacaktı.

Teğmenin emri üzerine ineği feda etmişlerdi. Hayvanın yakut rengi eti dilimlenip baharatlanmış ve kemiklerinden et suyu kaynatılmıştı. Köylüler çorbayı yudumlarken, askerler de eti ızgarada pişirmişti. Alevlerin üzerine yağ damlarken, ateş alev alev yanarak kükrüyordu. O gece askerler, kanla beslenen insanların ağır uykusuna yattığında ilk kar düşerek dünyayı beyaza boyamış, duman hepsinin rüyalarına sızmıştı.

Gun Joo ile Dong Min'in kaybolduğunu fark ettiklerinde ise sabah nöbeti hâlâ devam ediyordu. Ayak izlerini yola kadar takip ettikten sonra kapsamlı arama için kampın geri kalanını uyandırmışlardı. Hâlâ kampta olan kadınlar ise sinyali bekliyordu. İki el silah sesini duyar duymaz kaçıp dalgalar üzerindeki köpükler gibi kaybolacaklardı.

Yedi gün yedi gece, mağaralardaki insanlar yiyebildiklerini yediler ve karınlarını askerlerden sakladıkları yiyeceklerle

doldurdular: kurutulmuş ançüez ve parçalanmış turp ile darı lapası; karanlıkta filizlenmiş maş fasulyesinden salatalar; yosun çorbası ve lahana turşusu ile soya fasulyesi ezmesinden güveçler. Geceleri, rüzgârın dumanı denize doğru üflemesi için mağaranın ağzında yemek pişiriyorlardı.

Yemek yerken de Jeju'nun yabancılar tarafından istila edilmesinden öncesine, geçmişe dair hikâyelerini paylaşıyorlardı. Kaplanların konuşabildiği ve ejderhaların devasa bir kedi gibi kıvrılıp mağaralarda uyuduğu zamanlara ait masalları anlattılar. İlk başlarda, deniz kralı en parlak dönemindeyken, dalgaların onun canlılığıyla köpürdüğünden ve her istiridyeyi bir inciyle doldurduğundan bahsettiler.

Junja'nın sırası geldiğinde, hepsini korumak için bu planı kuran büyükannesine teşekkür etti. Köyün kadınları, göğüslerini yumruklayıp yaşlı kadının ölüm döşeğinde yalnız olmasının yasını tutarak ağladılar. Gözlerinden yaşlar akan Junja, büyükannesinin son hikâyesini paylaşarak ölümünden çok önce onun için yapılan cenaze töreninden bahsetti.

Büyükanne o törenden çok sonra bile yaşamaya devam etmişti ama karanlık bir ot, içinde bir yerlerde kök salıp duruyordu. Japonların oğullarını katletmesinin ardından ailesi, kızlarının evlatlarını korumayan tanrılara hizmet etmesini yasaklamıştı.

Bunun bir tür aile lanetine dönüşmesinden korkan Goh Teyze ise kendi yöntemleriyle yeğeninin aklını başına getirmek istiyordu. Ona verdiği zehir, kızı o kadar derin bir baygınlığa sürüklemişti ki vücudu bir cesede benziyordu. Hatta öldüğü düşünülerek töreni bile hazırlanmıştı.

Goh Teyze ise aile yas tutarken kendini evine kapatmış, yanına da bir tavuk, bir ördek ve üç gün üç gece yanacak kadar tütsü almıştı. Kapılara, pencerelere demir kilitler asmış, duvarları boydan boya kâğıtlarla kaplayıp saçlarını fırça niyetine kullanarak üzerlerine tuhaf büyü sözleri yazmıştı. O eve herhangi birinin girmesi ya da çıkması kesinlikle yasaktı.

Teyze, tavuğun gıdaklaması ve ördeğin vaklaması eşliğinde üç gün boyunca dua etmişti. Dördüncü günün şafağında, duvarlara vurmaya başlamış ve dışarı çıkmak için çığlıklar atmıştı. Ailedeki herkesi lanetlemekle tehdit edip duruyordu.

Güneş batarken, teyzenin çığlıkları boğuklaşıp fısıltılara dönüşmüştü. Yükselen ay sonunda kadını susturduğunda, aile de huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Sabah uyandıklarında cenaze törenini bile hazırladıkları kızlarının zehrin etkisini atlatarak iyileşmeye başladığını görerek şaşkınlığa uğradılar. Teyze ise yanında bir tavuk ve ördek cesediyle evinde ölü bulunmuştu.

Sekizinci gecede, deniz mağarasındakiler yola çıkmak için hazırlıklara başladılar. Son yemeklerini yerken, mum ışığında son bir hikâye daha paylaşıldı. Arkalarında bıraktıkları tüm izleri temizledikten sonra, sepetleri ve bohçaları taşıyabildikleri kadar yiyecekle doldurdular. Çocuklar sahip oldukları her kıyafeti üzerlerine giyerken, anneleri de geride ne bırakacakları konusunda eşleriyle tartışıyorlardı.

Junja, arkasındaki Gun Joo ve Dong Min ile birlikte gruba liderlik etti. Bu sefer denizden uzaklaşıp ormandaki kaya muhafızlarına doğru süründüler. Büyükannesi teğmenle bir anlaşma yapmıştı. Herkesi karşılayıp onları güvenli bir yere götürecekti. Kızın etrafını saran karanlık, dolambaçlı tünelden çok daha koyuydu. Ya Teğmen Lee orada olmazsa ne yapacaktı? Ne kadar beklemeleri gerekiyordu?

İlgisi dağılan Junja sürünmeyi kesti. Tünel ikiye ayrılıyordu ve hangi yöne gideceğini hatırlayamamıştı. Annesi, onu endişelerini dile getirmemesi konusunda uyarır, büyükannesi de her zaman korkunun tünellerin kendisinden çok daha tehlikeli olduğunu söylerdi. Genç kızın arkasında hepsi de neler olduğunu merak eden uzun bir insan kuyruğu vardı.

Junja'nın göğsü sıkışırken kanı kulaklarında çınlamaya başladı. Tırnakları tutunacak bir şey arayarak taşlara sürtündü.

Gun Joo, kızın ayak bileğine hafifçe vurdu. "İyi misin?"

Junja, zor nefes alıyordu.

Köyün kadınları, onun sessizliğinin ne anlama geldiğini biliyordu. Kız, annesini ve büyükannesini arka arkaya kaybetmişti. Elbette burada, en güçlüleri bile sınayan böyle bir yerde paniğe kapılması normaldi. Öte yandan tünel bir başkasının öne geçemeyeceği kadar dardı ve karanlık yüzünden kızın tam olarak hangi dönemeci hatırlayamadığını da anlayamıyorlardı.

Derken karanlığın içinde bir nota yankılandı, ses o kadar alçaktı ki gölgelere karışıp yok olmuştu sanki. Ancak çok

geçmeden başka bir ses aracılığıyla tekrar yükseldi. Nihayet bir koronun ağzından çıkan sesler, birbirlerinin arkasına eklenip büyüdü. Gelgitler ve balıkçı tekneleri, kaybedilen âşıklar ve bulunan hazineler, fırtınalı rüzgârlar ve vahşi sular hakkında bir şarkıydı söylenen... *Haenyeo* şarkısıydı bu... Junja'yı bambaşka bir umutla sarmalayan o şarkı sayesinde artık burada, dünyanın derinliklerinde yalnız olmadığını biliyordu.

Genç kız, titrek bir nefes alıp bir avucunu diğerinin önüne koydu. Şarkı, yolu hatırlamasına yardım ederek onu ileri taşırken sürünmeye başladı.

Tünelin ucuna yaklaştıkça soğuk hava da giderek keskinleşiyordu. Junja, Gun Joo'nun kulağına fısıldamak için arkasına döndü. Teğmeni bulmak için önce kendisi çıkacaktı. O ve Dong Min, silahlarına davranmaya hazır bir hâlde gizli kalmalıydı, ta ki kız ortaya çıkmanın güvenli olduğu sinyalini verene kadar.

Gun Joo, onu onaylamak için parmaklarının ucuyla hafifçe eline dokundu. "Seni izliyor ve bekliyoruz."

Junja, donmuş dal ve yaprakların arasından geçerek sert bir kar tabakasına ulaştı. Buzdan bariyeri kırıp geçtiği sırada, bir el içeriye uzanıp onu yakaladı ve zorla dışarı çekti.

Gun Joo, hemen arkasına dönüp Dong Min'in kafasına vurdu. Dong Min de tehlike sinyalini tünelde bekleyen diğerlerine iletmek için aynı şeyi arkasında duran kişiye yaptı.

Junja'yı dışarı çıkaran adam, Teğmen Lee değildi. Yabancı, bir avcı gibi üzerine hayvan derisi giymişti. Sırtına bir yay asılı, bacağına da bir bıçak bağlıydı. Yumrukları paçavralara sarılmıştı ve yüzü soğuğa karşı atkıyla korunuyordu. Junja, giydiği kıyafetler yüzünden adamı ilk başta tanıyamasa da başını kaldırdığında gözlerinden onun kim olduğunu hemen anladı. Annesi ölmeden önceki o güzel ilkbahar günü tanıştığı, yüreğini ilk kez bir kuşun kanatları gibi havalandıran o genç adamın gözleriydi bunlar...

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Suwol, ilk başta onu görür görmez titremeye başlayan Junja'yı tanımamıştı. Genç kız, büyükannesinin aşk hakkındaki sözlerini anımsıyordu. Ona, ilk aşkın insanın kalbini yakıp kora çevirebileceğini söylemişti ama bu çok daha başkaydı; sanki tenine, en derine, asla söküp atamayacağı bir yere işlemişti.

Junja, konuşmadan önce güçlükle yutkundu. "Teğmen Lee nerede?"

Suwol, Junja'nın sesini duyar duymaz kolunu indirdi. "Yaralarının iyileşmesi gerekiyor, bu yüzden onun yerine ben geldim," derken sesi sanki ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi resmîydi. "Yanında kaç köylü var?"

"Birkaç düzine. Tünellerde bekliyorlar," dedi Junja, aralarına aynı nezaket dolu mesafeyi koyarak.

Bir bulutun ardında kaybolan yarım ay, etrafı karanlığa boğarken ikisi arasındaki sessizlik de uzadı. Aralarındaki boşluk, verilip asla tutulamayan sözlerin, kaderin yıktığı hayallerin ağırlığıyla dolmuştu.

Ancak çok geçmeden çekilen bir tetiğin sesi araya girdi. Junja ile Suwol konuşurken, Gun Joo fark edilmeden dışarı

süzülmüştü. Ay, silahının üzerinde parlıyordu. Kekeliyordu ama ellerini sabit tutmayı başardı. "Sen Teğmen Lee değilsin. S-sen ki-kimsin?"

Suwol'ün eli bıçağına gitti. Gözleri alev alev yanıyordu ama sesi buz gibiydi. Gun Joo'yu görmezden gelerek Junja'ya döndü. "Neden Milliyetçi bir it ile geldin? Bu iğrenç bir oyun mu?" diye tısladı.

Suwol'ün bakışları vahşileşirken, Junja kendisini silahla bıçağın arasına koyarak ona doğru bir adım attı. "Adı Gun Joo ve bize yardım ediyor. Tünelde bir asker daha var. Köylüler söylediklerimi doğrulayacaklardır."

"Teğmen iki asker hakkında hiçbir şey söylemedi." Suwol'ün gözleri, silahın üzerinden bir an olsun ayrılmıyordu. Bandajlı ellerini, Gun Joo'ya doğru salladı. "Ona silahını bırakmasını söyle."

Junja, Suwol'ün bıçağın kabzasını sıkan elini izledi. "Gun Joo, lütfen silahı yere bırak," derken sesi hafifçe titriyordu. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Suwol, sen de bıçağı bırak. Yalan söylemek için bir nedenim yok, bunu buradaki herkesten daha iyi biliyorsun. Bu askerin bize yardım ettiğini söylüyorsam, lütfen bana inan."

İki genç adam da kımıldamadı. Bakışlarını aralarında titreyerek duran kızdan çekmiş, birbirlerine sabitlemişlerdi. Biri öfkeden kıpkırmızıyken diğeri şaşkınlıktan bembeyazdı. Gözlerini bile kırpmıyorlardı. Şiddetli bir esinti, Gun Joo'nun parmağını tetikten çekerken titremesine neden oldu. Gun Joo silahını yere bırakırken, Suwol bıçağını çekti.

Metalin parıltısını gören Junja, yerini değiştirip yana doğru küçük bir adım attı. Junja'nın hamlesini fark eden Suwol, boş elini yana indirdi. Genç kızın bu adamı gerekirse kendi bedeniyle koruyacağını anlamıştı. Gözündeki çılgın pırıltı söndü. Sonunda konuştuğunda, sesi bomboştu.

"Hızlı hareket etmeliyiz. Herkese dışarı çıkmasını söyle."

Deniz mağaralarından çıkan insanlar, farklı yönlere dağıldılar. Bazı gruplar batıya, Moseulpo'ya yönelirken, geri kalanlar daha küçük adalara sığınmak için güneye gidiyorlardı.

Suwol, teğmenin düzenlediği sahte belgeleri talimatlarla birlikte gruplara dağıttı. Son aileyi de gönderdikten sonra Junja, Gun Joo ve Dong Min için geri döndü. Üçü, adanın doğu sınırları boyunca ilerleyip Jeju şehrine varan uzun yoldan gideceklerdi.

Suwol, Gun Joo ile Dong Min'in taşıdığı, içi mağaradaki malzemelerle dolup taşan çantaları inceledi. Taşıdıkları yiyecekleri sordu ve alternatif bir rota önerdi. Dağın alt yamacındaki kestirmeden giderek yolculuklarını yarı yarıya kısaltabilirlerdi. Eğer onları askeri ablukalardan geçirebilirse, erzaklarının yarısını ona verirler miydi?

Gun Joo, Suwol itiraf edemese de genç adamın yanaklarındaki çöküklükten ve çenesinin keskin çizgisinden uzun süredir aç olduğunu anlamıştı. Bir şeyler isteyecek kadar çaresiz olmasına rağmen, karşılıksız istemeyecek kadar gururluydu.

Gun Joo, izin almak istercesine Junja'ya baktı. Kızın yüzündeki ıstırap yeterli bir cevaptı, hatta bilmek istediğinden çok daha fazlasını söylüyordu. Kendisine, Junja'nın onu savunmak için nasıl önüne atladığını hatırlattı. Suwol'e cevap verirken kekelemedi çünkü ikisi adına konuştuğundan emindi.

"Bizi dağdan güvenli bir şekilde geçirirsen, taşıdığımız tüm yiyecekleri alabilirsin."

Tünellerden çıktığından beri hiçbir şey söylememiş olan Dong Min, arkadaşının cömertliği karşısında şaşkındı. "Az önce tüm yiyeceklerimizi o adama mı verdin?"

Gun Joo'nun sesi sertti. "Fazla yükümüz olmazsa daha hızlı hareket ederiz."

Dördü birlikte, doğu eteklerindeki tepelerden çıplak ormanlara ve çorak kaya tarlalarına kadar sessizce süzüldüler. Ağaçlar onları tuzağa düşürmeye çalışıyor, taşların gölgeleri onları yanıltıyordu. Karanlık her gürültüyü keskinleştirerek yersiz korkulara yol açıyordu. Bir dalın kırılışı bir silah gibi patlarken, yapraklar gök gürültüsü gibi çatırdıyordu.

Karanlık bir taş tarlasından geçerken gecenin sesleri de kayboldu. Zemin, sanki bir dev öfkeyle üzerinden geçmiş gibi sert ve düzdü. Kaya yığınları tarafından ele geçirilen kararmış toprakta hiçbir şey büyümüyordu. Ürkütücü durgunluk o kadar kusursuzdu ki ayak seslerini bile yutuyordu. Suwol, ağzını elleriyle kapatarak onları konuşmamaları konusunda uyardı ve onu takip etmeleri

için işaret ederek hızını iyice artırdı. Gözlerini yoldan bir an olsun ayırmıyordu. Tarlanın uzak ucunu görebiliyor olmalarına rağmen, ona bir türlü ulaşamıyorlardı. Sanki sıkışıp kaldıkları bir labirentte daireler çiziyormuş gibilerdi.

Sonunda diğer tarafa geçtiklerinde, dalları karanlık gökyüzüne uzanan ağaçlardan oluşan bir ormana vardılar. Gecenin sesleri yeniden ortaya çıkarak o ürkütücü sessizliği bölmüştü. Donmuş yapraklar, ayaklarının altında yüksek sesle paramparça olurken nefeslerinin sesi, yüreklerinin endişeli çırpınışlarıyla birleşip uğultu şeklinde kulaklarına geri dönüyordu.

Suwol, konuşmanın güvenli olduğunun sinyalini verdiğinde, herkes rahat bir nefes aldı. "Burası ablukadaki en geniş alan," dedi düz bir sesle durumu açıklarken. "Pusu kurmak için tehlikeli bir yer. Orada o kadar çok asker öldü ki nadiren devriye geziliyor."

Junja şaşkın görünüyordu. "İçinden geçmemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum. Tarlanın diğer ucu her zaman gözümüzün önündeydi."

"Çünkü burası uzun zaman önce lanetlenmişti. Bazı insanlar orada kaybolur ve asla dışarı çıkamaz." Suwol, konuşurken yumruk yaptığı ellerini sıkarak uzaklara bakıyordu.

Gun Joo, Suwol'e tuhaf bir bakış atarken, Dong Min sessizce küfretti. "Umarım hayaletleri uyandırmamışızdır," dedi şişman çocuk, annesinin tılsımına dokunarak.

Ancak onları ne ölüler ne de diriler takip ediyordu. Gecenin sonuna dek yürürken, kimseyle karşılaşmadılar.

Junja, taşlardan damlayan suyun sesiyle uyandı. Dong Min onun yanında horluyordu. Sırtını, yavaş ve düzenli soluklar alan Gun Joo'ya dayamıştı. Güneş doğmaya başladığında dördü, küçük bir mağaraya sığınmıştı. Sonsuza dek yollarını ayırmadan önce dinlenip güçlerini geri kazanacaklardı.

Junja, uyandığında Suwol'ü içeride göremeyince onu bulmak için sürünerek dışarı çıktı. Yakınlarda olmalıydı çünkü geri dönmek için alaca karanlık vaktini bekleyeceğini biliyordu.

Genç adamı, yerde çömelmiş bir sopanın ucunu keskinleştirirken buldu. Etrafına odun talaşı saçılmıştı. Hemen yanında da bir yığın küçük kazık duruyordu. Junja'nın yaklaştığını hisseden Suwol, işine devam etti.

"Diğer ikisi uyandığında, size muskat ormanına giden yolu göstereceğim. Sanırım akşama kadar oraya ulaşırsınız."

Junja, onun yanında diz çöküp boynundaki keseye uzandı. Genç kız o an ne demek istediğini hiç anlamamıştı ama büyükannesi son anlarında, akıllıca bir seçim yapması için yalvarmıştı. Suwol'ün yüzündeki izleri inceledi. Kaşındaki yara bir yangın yüzünden miydi yoksa bir yumruk mu? Dudağını çizen bir bıçak mıydı? İyice çökmüş yüzünden haftalardır aç olduğunu nasıl anlayamamıştı?

Konuşurken keseyi bırakarak ellerini sıktı. "Bizimle gel. Ana karaya."

Bıçak hareket etmeyi kesti. Suwol, gözlerini ellerine dikti. Nefesi bir sis bulutu oluşturuyordu.

"Davamız bitmedi. Burada kalmak zorundayım," dedi genç kıza bakmadan.

Junja'nın boğazına kadar yükselen sözlerin tadı safraya benziyordu. Ailesini, servetini, her şeyini kaybetmişti ve ülkesi onu yetim bırakmıştı. Geriye kalan tek dava hayatta kalmak olmalıydı artık. Junja, dağda gördüklerinden bahsederek ona kaybettiklerini hatırlatmaya cesaret edemezdi, bu yüzden tüm o acı sözleri yuttu.

Bıçak, kasıtlı vuruşlarla tekrar hareket etmeye başladı. Junja, sopanın ucunun ölümcül bir sivriliğe dönüşmesini izledi. Suwol, ucu başparmağıyla test etti ve tekrar konuşmadan önce sopayı aşağı indirdi.

"Kuzenim Bay Lee davamıza katıldı."

"Hâlâ teğmen mi?" diye sordu Junja, uyuşmuş bir hâlde başını sallayarak.

"Gerçek kimliği keşfedilene kadar öyle olmaya devam edecek. Ya da ölene..." Suwol, bir taş çıkarıp bıçağını bilemeye başladı. Elleri ileri geri hareket ederken güneş ışığı bıçaktan yansıyordu. Sargıların altındaki parmakları lekeliydi, tırnakları da kirli ve kırıktı.

Junja, Jeju şehrinden ayrıldıkları gün onun elini tuttuğunu hatırladı. Dağ geçidine doğru yürürlerken, sırlarını itiraf etmesi için onu teşvik etmişti.

Artık sır yok, diye yemin etmişti genç adam, Junja'ya doğruları anlatırken. Kore'nin özgür kalması gerektiğine inanan yalnızca o değildi. Amerikalılara ve savaş makinelerine bulaşanlar sadece yıkım ve keder getirecekti. Ülkesinin egemenliği için savaşmak onu Komünist bir isyancı yapacaksa, bu etiketin utancını gururla taşırdı.

Junja'ya, çok değerli insanlarla kurduğu arkadaşlıklardan bahsetmişti. Oğulları Japonya'da ölen yaşlı bir balıkçıyı anlatmıştı. Milliyetçiler, okuma yazma bilmediği için, gördüğü her şeyi bir bakışta ezberleyebileceğinin farkında bile olmadan onu bir elçi olarak göreve almışlardı. Bir köy dolusu insanı serbest bırakmak için hapishane hücresini açan eski bir polis memuru, en güvenilir tüfeğe sahip olduğu için keskin nişancı olarak göreve atanmıştı. Gecenin kadınları olarak ay ışığında çalışan bir grup *haenyeo*, askerleri içkiye boğup öpücüklerle sırlarını öğrenmişlerdi.

Ülkeleri uğruna kan döken bu insanlar, asla isimleriyle anılmayacaklardı ama Kore'nin, onlar hakkında hiçbir şey bilmeyen cahil yabancılardan arınmış bir şekilde kendi kendini yönetmesi gerektiğine inanıyorlardı. Bunun için sadece et ve kemikle donanmış bedenleriyle savaşmaya hazırdılar. Bıçaklarla, çapalarla, sopalarla, metal ve ateşe meydan okuyorlardı.

Para ve erzak sıkıntısı da çekiyorlardı, bu yüzden Suwol, babasının izniyle ailesinin kasasını boşaltmıştı. Altın yüzükler, onları parmağından çıkarırken ağlayan annesine aitti. Büyükbabası ise ona bir zamanlar kraliyet muhafızlarının bir üyesiyken kullandığı bıçağı vermişti.

Suwol, tüm bu itirafları yaparken genç kızın elini nazikçe tutmuştu. O zamanlar elleri hâlâ bir âliminki gibi yumuşak ve bir kâğıt kadar beyazdı.

O günlerde yoldaşlarından biri de büyük bir ihanete uğramıştı. Haberi aldıklarında o kötü şöhretli eve bu yüzden gitmişlerdi ancak askerler tarafından pusuya düşürülünce,

kıyafetlerini çıkarıp oraya ahlaksız şeyler yapmak için gelmiş erkeklerden biriymiş gibi davranmak zorunda kalmışlardı. Askerler onları tiksinti içinde döverken, fonların büyük kısmı da evde çalışan kadınlar tarafından çalınmıştı.

Suwol, yemin ve kanla bu insanlara, bu davaya bağlıydı. Ailesindeki insanların nesiller boyu yaptığı gibi o da ülkesini korumak için canını feda etmeye yemin etmişti. Junja, o gün Suwol'ün itirafını dinlerken çocuğun sözlerinden çok etkilenmiş, karı-koca olduktan sonra onun mücadelesine katılmak için elinden geleni yapacağına dair kendine söz vermişti.

Ancak bombalar uçaktan düştüğünde, savaş denilen iblisin tüm gücüne şahit olmuştu. Onun dehşetiyle sarsılan büyükannesi bile torununa bir an önce kaçıp gitmesi için yalvarmıştı. "Savaş bir kere başladı mı," demişti yaşlı kadın, "yükselen kan dalgasını hiçbir şey durduramaz..."

Bu yüzden Junja'nın önünde artık yalnızca iki seçenek vardı: Ya kalıp boğulacaktı ya da kaçıp hayatta kalacaktı. Arkasından yas tutacağı biri bile kalmamıştı... Öyleyse bundan sonra ne yapacaktı?

Gölgeler uzamaya başladığında, güneş ışığı kuru ağaçların arasında parıldadı. Daha da keskinleşen soğuk hava, onları buz gibi bir başka geceyle daha tehdit ediyordu. Junja, kollarını bedenine sararken titredi.

Suwol, bir sopa daha aldı. Bıçağı tekrar hareket etmeye başladı. Güldü ama eğlenmekten ziyade acı çekiyormuş gibiydi. "Sana ve büyükannene karşı ailemin borcu ödemek istemiştim ama artık sana daha fazla borçluyum."

Junja, ağlamak istiyordu ama artık akacak gözyaşı kalmamıştı. Kayıplardan bıkmış, kederinden bitkin düşmüştü.

"Ödenecek bir borç yok."

"Borcumu ödeyeceğime söz veriyorum. Bu hayatta olmasa bile, bir sonrakinde," dedi Suwol, kendi kendine mırıldanır gibi.

Junja, nefesinin soğuk havada beyazlaşmasını izledikten sonra güneşin son ışınlarını hissetmek için gözlerini kapattı. Daha fazla koşamayana kadar olabildiğince hızlı koşmaya devam edecekti. Elinde tuttuğu şeyi hatırlayınca, çakmağı Suwol'ün görebileceği bir yere usulca bıraktı.

Junja, Gun Joo ve Dong Min, gecenin en karanlık dakikalarında muskat ormanına ulaşmışlardı. Açlıktan ve yorgunluktan sersemlemiş hâlde, dev ağaçların arasında dolaştılar. Ormanı koruyan zehirli yılanlardan korkarak uyanık kalmaya çalışıyorlardı ama sonunda o kadar derin bir uykuya daldılar ki ne soğuğun acısı ne de ayın parlak ışığı onları uyandırabildi. Sadece en tepeye yükselen güneş, onları hararetli rüyalarından çekip çıkarabildi.

Üç genç, ormanın gölgesinden çıktıklarında asfalt bir yola rastladılar. Bir grup insan orada durmuş beklentiyle onlara bakıyordu.

Dong Min bir askere yaklaştı. Sesi susuzluktan çatlamıştı. "Affedersiniz efendim ama herkesin burada ne işi var?"

Asker başını çevirmeye zahmet etmedi. "Jeju şehrine giden otobüsü bekliyoruz."

Şişman çocuk ellerini ceplerine soktu ve annesinin verdiği parayı buldu. "O otobüse biniyoruz. Bugün bir kâse deniz yosunu çorbası içmezsem yemin ederim öleceğim. Aç ve bekâr hayaletimin ömrünüzün sonuna kadar size musallat olmasını istemezsiniz."

Gun Joo, Junja'ya göz attı. Kız başıyla onaylamadan önce dağa son bir kez bakmıştı.

Otobüs, tavuklarını ve tatlı patates çuvallarını tutan insanlarla doluydu. Yol kenarındaki grup içeride zar zor yer bulmuştu ama hissettikleri sıcaklık için minnettarlardı. Araç yolda gümbürdeyerek ilerlerken Junja, metal bir çubuğa sıkıca tutundu. Etrafında sallanıp duran bedenler ne zaman yer değiştirse pencerelerden, uzaklaşan ufuktaki okyanusun parıltısını görebildiğini hayal etti.

Kırkıncı Bölüm

2001

Dr. Moon Gun Joo'nun *kut*'una üç şaman eşlik edecekti: Bir dansçı, bir şarkıcı, bir de davulcu. Dans edecek olan güzel şaman, elleriyle bir kâğıdı düzeltti, ardından üçe katladı ve eline bir makas aldı. Şekilleri, büyükannesinin öğrettiği gibi kesti.

Bir zamanlar, krallığın güçlü bir şekilde ayakta durduğu, bu törenlerin de coşkuyla yapıldığı bir dönem vardı. Gökkuşağı rengi kıyafetler içindeki dansçılar, binlerce kişi tarafından sallanan pankartlar gibi uyum içinde dönerlerdi. Cilalı tahtırevanların süslediği geçit töreninde bir de ziyafet verilirdi: kahverengi derileri çıtırdayan kızarmış ördek, gümüş kadehlerde bal şarabı, mücevher gibi parıldayan pirinç kekleri. Tütsüden ve mumlardan çıkan duman yükselir ve göklerdeki bulutlar gibi rüzgârda dalgalanırdı.

Güzel şaman, büyükannesinin bu azametli merasimleri anlatan sesini hâlâ duyabiliyordu. *"Bir gün sen de böylesi büyük törenlere eşlik edebilirsin. İlk olarak, sunağı nasıl hazırlayacağını öğrenmelisin. Sonra da yemeği kutsamayı... Bunların hepsine hâkim olduğunda, zamanla davulu, şarkıyı ve dansı da öğreneceksin."*

Gök cisimlerini izlemek zorunda olduğu astroloji dersleri de olmuştu. Bazı kelimeleri yüksek sesle söyleyemediği için saatlerce süren kaligrafi dersleri de. Ve dağa yapılan ot toplama gezileri... Toza dönüştürmeyi, iksirleri karıştırmayı, tütsü yapmayı, alkol demlemeyi öğrenmişti. Hepsi günün birinde büyükannesi gibi bir şaman olabilmek içindi.

Son imparatorluk şamanları, krallığın yıkılışını öngördükleri için saraydan atılmışlardı. Hanedan düştüğünde, ülke kaos içindeyken büyükannesi de sırlarıyla birlikte kaçmıştı. *"Bizimki, yüce kâhinlerden oluşan çok eski bir soydur. Kore krallarına ve kraliçelerine bin yıldan fazla hizmet ettik. Ondan önce, sadece şamanların kral olabileceği bir zamanda ise tüm ülkeye doğrudan hükmettik. Ailemiz bu topraklar kadar eskidir ve soyumuz kraliyetten daha asildir."*

Güzel şaman, başını yaptığı işten kaldırdı. Marley kaplı zemine ve çıplak duvarlara bakıp içini çekti. Burada ihtişam ya da mucizeler yoktu, sadece biraz samimiyet vardı...

Dr. Moon, tütsü çubuklarını yakıp sunağın önünde eğildi. Ardından güzel şamanın doldurduğu gümüş kadehteki suyu içti. Pirinç malzemeden yapılmış parlak adak masası, ustalık gerektiren bir bolluk sanatıyla süslenmişti: Tarladan ve ormandan gelen meyveler, derinlerden çıkan hazineler, büyük hayvanların ve kuşların etleri...

Bir şaman feryat etmeye, davullar çalmaya başladı. Davulcu mavi giymiş, şarkıcı ise pembeye bürünmüştü. Güzel

şaman ise uzun, beyaz bir bornozun altından çıktı. Lale şeklindeki kırmızı eteğine şakayıklar işlenmişti ve sarmaşıklar mor yeleğine kadar tırmanıyordu. Sağ elinde, ucu ipeğe bağlı olan bir sopa tutuyordu. Sunağın üstündeki bayraklar, sanki bir esinti tarafından dalgalanıyormuş gibi çırpınmaya başladı.

Dong Min, arkadaşının yanında yerde otururken Dr. Moon'a fısıldadı. "Bu ritüel sayesinde şaman bilmen gerekenleri senin için öğrenecek." Sunaklara işaret etti. "Bunlar da süslemeler ve yiyecekler. Birazdan, şamanlar onur konuklarını davet edecekler."

İki adam, odanın diğer tarafında diz çökmüş olan dağdaki keşişe doğru başlarını salladılar. Hikâyelerini paylaştıktan sonra Dr. Moon, adamı *kut*'a katılmaya davet etmişti. Keşiş geldiğinde güzel şamanın gözleri iri iri açılmıştı ve keşiş de onu hemen tanımıştı. Her ikisi de kan dökülen yerlerde ölen ruhları andılar. Kaybolanlar ve unutulanlar için dua ederken, yapayalnız ölümlerin vahşetine yas tuttular. Üç şaman yerlerini alırken, keşiş de ahşap tespihini çıkardı ve dua etmek için gözlerini kapattı.

Davul çaldı, zil çaldı derken şamanların dudaklarından dökülen feryat bir şarkıya dönüştü. Güzel şaman dönmeye başladı, kırmızı etekleri bir çiçek gibi açılıyordu. Şaman, üstündeki ipeği çekiştirince kumaş, sarı bir yılan gibi dalgalandı. Vücudu davulla uyumlu bir şekilde titrerken, ipeği düğüm düğüm bağladı. Bileğinin tek bir hareketi ile düğümleri çözdü ve odanın etrafında dönmeye devam etti.

Şaman, artık gitgide genişleyen daireler içinde dönüp duran bir ipek kasırgasıydı. Odadaki hava dumanla yoğunlaşmaya başladı. Dr. Moon, kendini tutmaya çalışır gibi avuçlarını yere bastırdı.

Dong Min onu dürttü. "Deniz tutması gibi bu da insanın başını döndürüyor, değil mi?"

Şaman, yukarı uzanmış kollarını indirip odanın içinde ilerledi. Ardından Dr. Moon'un önünde durup gözlerini kıstı. Konuşmak için öne eğildiğinde, Dr. Moon dumanın altındaki portakal çiçeği kokusunu alabiliyordu.

"Bir erkek," dedi güzel şaman. "Yardım istemek için iki genç askeri bir kenara çektiğinde kar yağmak üzereymiş. İz bırakmaları ve takip edilmeleri ama aynı zamanda yakalanmamaları da gerekiyormuş. Ana karaya ulaştıklarında, gizlenecek ve normal bir hayat süreceklermiş. Görevleri, onlarla tekrar temasa geçene kadar göz önünde saklanmakmış.

"Herkes kayıp askerleri ararken o, telsizi korumak için geride kalmış. Beklerken matarasından biraz içki içip zihninin başka yerlere gitmesine izin vermiş. Eğer hayatta kalırsa, şarap içmek ve domates tatmak için Yunanistan'a gidecekmiş. Annesi buna nasıl da üzülürmüş! Eğer burada ölürse, kadının kalbi kesinlikle kırılırmış. Fakat eğer yaşarsa da sadece onu hayal kırıklığına uğratırmış.

"Boş matarayı omzunun üzerinden atıp dışarı çıkmış. Koşmaya başlamadan önce derin bir nefes almış ve sadece görebildiği hayaletleri kovalamış. Çadırının etrafında birkaç tur döndükten sonra ana yolda ileri geri koşmuş. İzler, istediği kadar çoğalınca çadıra girip botlarını kurutmuş.

"Dosya kutusunun içinden avuç dolusu kâğıt çekip karların üzerine birkaç sayfa atmış ve gerisini ateşe vermiş. Daha sonra telsizin yanına gitmiş ve yüzünü buruşturarak kaldırmış. Telsiz yerde paramparça olurken gülümsemiş.

"Son gösterisine hazır bir hâlde gözlüğünü burnuna kadar itmiş. Yumruklarıyla kendi yüzüne saldırıp tırnaklarıyla derisini yüzmüş. Zayıflığı için kendini cezalandırmış. Kendini durmaya, tırnağındaki kirleri temizlemeye zorlamış ama çok geçmeden ipek mendili ateşe atıp yanmasını izlemiş.

"Güneşe bakıp gözlerini kırpıştırmış. Tazıları geri çağırma zamanı geldi, diye düşünmüş. Tabancasını kaldırmış ve çadırın duvarındaki karanlık noktaya nişan almış. Fakat hemen fikrini değiştirip silahı kafasına dayamış. Cesaret gelmesini bekleyerek elleri titremeye başlayana kadar öylece durmuş.

"O sırada çadırın tepesini bir kurşun delip geçmiş. Ona tepeden bakan deliğe dalıp gitmiş bir süre. Güneşin ne kadar yüksekte olduğunu görünce, bir tur daha ateş etmiş. Askerler, silah sesleriyle oraya çekilecek ve yakında geri döneceklermiş.

"Ama o, bu karmaşada hiçbir rol oynamayacakmış.

"Sakladığı kütüğü aramak için odun yığınını karıştırmış. Pürüzsüzmüş, böylece iki tarafından tutarken eline kıymık batmayacakmış. Sopayı olabildiğince sert bir şekilde sallamış ve gözlüğünün kırıldığını hissetmiş. Darbenin sesi onu şaşırtmış. Pişmanlıkla dolu olmasına rağmen keyifle yere çökmüş."

Portakal kokusu kaybolurken Dong Min konuşmak için ayağa fırladı. "Savaş sona erdiğinde nereye gitmiş? Bir ailesi var mıymış?" Şişman adam, teğmenin her zaman onların hayatını kurtarmış bir kahraman olduğuna inanmıştı.

Şaman başını eğdi. Teğmen Lee'nin mağarada öldüğünü biliyordu. Hâlâ düzgün bir şekilde gömülmeyi bekliyordu ama bu gerçeği onların bilmesi gerekmiyordu. Aniden arkasını dönüp uzaklaştı.

Dr. Moon, arkadaşını dürterek, "Hey, kadın bunları nereden biliyor?" diye sordu. "Ona teğmenden bahsettin mi?"

Dong Min, üzüntüyle başını iki yana salladı. "Keşke soru sormasaydım."

Düşen zillerin sesi, iki adamın yerinden sıçramasına neden oldu. Dansçı ayaklarını yere vurup arkasındaki flamayı sallarken, gümleyen davulun sesi zemini titretiyordu.

Şaman tekrar Dr. Moon'un önünde durduğunda ona iki eliyle uzandı. "Çok uzun süre beklemişsin," dedi boğuk bir sesle. "Baban eve gelemediği için çok üzülmüş. Sınırda durdurulup casuslukla suçlandığında, Seul'den dönüyormuş. Arabasındaki bütün kavunları parçalayıp hiçbir şey bulamasalar da askerler ona inanmayı reddetmiş. İşkence ettiklerinde bile hiç gözyaşı dökmemiş ama annen için binbir emekle aldığı unu döktüklerinde kendine hâkim olamamış.

"Belki de sadece kötü şansmış ama diğerlerinin eve gitmesine izin verilirken gözaltına alınan tek kişi o olmuş. Komşusunun elini sıkıp ona bir mesaj iletmesi için yalvarmış. 'Lütfen karıma, oğlumuzu da alıp güneye, kız kardeşine gitmesini söyle. Fırsat bulduğum an onların yanına gideceğim.'

"Askerler onu ellerini, kollarını ve ağzını bağlayarak ormana götürmüşler. Ateş etmek için silahlarını kaldırdıklarında, birileri onları durdumuş çünkü kuzey dağlarında bir tünel çökmüş ve kazmak için daha fazla adama ihtiyaç varmış.

"Baban günlerce, yıllarca kazmış... Sırtı kamburlaşıp saçları bembeyaz olana kadar kazmış. Küreğe baktığında, sadece sapını görebiliyormuş ama karanlığın içinde kazmaya devam ederken ışığa yeniden kavuşacağı günü düşlemiş.

"Kazdığı tünelin günün birinde eve, karısına ve oğluna çıkacağını hayal etmiş. Küreği yere bırakıp dışarı tırmanacak ve çiftliğine doğru yürüyecekmiş. Orada, kapıda, oğlu her zamanki gibi onu bekliyor olacakmış. Değerli oğlu, iki yaşına gelmeden sayı saymayı öğrenen zeki çocuğu...

"Karısını ise bahçede, yabani soğan sürgünlerini toplarken bulacakmış. Bir öpücükle ona unu verecek ve senin için sevgilim diyecekmiş.

"Tutuklanmasından on yıl sonra bir gece hâlâ uyuyorken rüya ile gerçeği karıştırarak yatağından kalkmış. Her şey kararduğında rüyasında evinin kapısını açmak üzereymiş. Kaçmaya çalıştığını sanan bir gardiyan tarafından sırtından vurulmuş..."

Güzel şaman, kollarında bir çocuk gibi ağlayan Dr. Moon'u serbest bıraktı. "Baban artık annenle birlikte."

Dr. Moon, burnunu sildi. "Annem... Onu da hissedebiliyor musun?"

Şaman birden utandı. Dr. Moon'a bakamayarak gözlerini yere eğdi. Sonunda başını sallamadan önce ellerini ovuşturdu.

"Boş un çuvalını görünce, göğsünü yarıp kalbini yerinden çıkardıklarını sanmış. O andan itibaren kalbi sadece bir kabukmuş ve o da bir insan değilmiş sanki...

"Herkes zavallı oğlunun hatırına kendine gelmesi için yalvarıyormuş ama o, yüzü tıpkı babasınınkine benzeyen çocuğa bakmaya dayanamıyormuş.

"Çocuk, varlığı yokluğuna ihanet eden annesinden asla şikâyet etmemiş. Süt sağarken kovalar ağzına kadar dolup taşar ve çorba kaynarken tencerenin altı yanarmış. Artık açlık hissetmediği için yemek yapmayı da sık sık unutuyormuş. Bu yüzden oğlu, hayatta kalmak için bir dilencinin numaralarını öğrenmek zorunda kalmış. Boş midesini kandırmak için yağmur suyu içmiş ve yemek yerine ağaç kabuğu çiğnemiş. Hangi esnafın hem köpeklere hem de yetimlere lezzetli artıklar attığını keşfetmiş. Geceleri, annesi rahat rahat ağlayabilsin diye gözlerini kapatıp uyuma numarası yapmış.

"Bombalamalar bitene kadar, kadın kederine dayanabildiği kadar dayanmış. Ancak dünya, savaş bitmiş gibi davransa da bu kavga onun için hiçbir zaman sona ermeyecekmiş.

"Oğlu nihayet belirli bir yaşa geldiğinde, daha fazla dayanamamış. Bacakları bükülürken, taşıdığı odunları düşürmüş. Birisi onun yanında diz çökene kadar, hareket etmeden yerde öylece yatmış. Kim olduğunu görmek için gözlerini açtığında, aldığı nefes boğazında tıkanmış. İşte oradaymış, sevgilisi, onu eve götürmek için elini uzatıyormuş. Annenin derin bir utanç duyduğunu hissedebiliyorum. Onu affetmeni bekliyor olmalı." Güzel şaman, üzgün görünüyordu.

Dr. Moon'un boğazındaki o tanıdık gerginlik gevşeyerek konuşmasına izin verdi. "Korkunç zamanlarda elinden geleni yaptı. Her yıl ikisini de düzgün bir törenle onurlandıracağıma söz veriyorum," dedi güçlükle ama çocukken hiç dökmediği, boğazını düğümleyen ve konuşmasını zorlaştıran gözyaşları, şimdi âdeta bir sel gibi fışkırıyordu. Dong Min de arkadaşının çektiği çileleri düşünerek hıçkırıklara boğulmuştu.

Şaman, dansına devam ederek ayaklarını gümleyen davulla yere vurdu ve ziller eşliğinde kollarını salladı. Flamayı önce düğüm düğüm bağladı, sonra sallayarak açtı.

Bir esinti kapıyı açarak bayrakların sunağın üzerine doğru dalgalanmasına neden oldu. Tütsülerden yükselen duman odanın içinde kıvrılıyordu. Şaman, Dr. Moon'un rüyalarının derinlerine sızarken görünmez eller de ona yardım ediyor gibiydi.

"Dünyalar arasındaki boşluk bir gölge kadar ince ve bir nefes kadar kısadır," dedi nihayet. "Ölmeden geçmesi zordur. Sadece ilmini bilenler o boşluğu kapatabilir. İnsanlar ise bunlara farklı isimler verir: Rüyalar, kâbuslar, önsezi, deja vu, tesadüf. Âlemler arasında hareket eden bir şaman, hepsinin dilinden anlamalıdır ama saygı duyulması gereken sınırlar ve takip edilmesi gereken protokoller vardır. Çünkü ruhların dünyasında olanlar, bir şekilde insanların dünyasında da yansıma bulur."

İki yaşlı adam gözlerini, odanın ortasında diz çökmüş olan şamandan ayıramıyordu. Kadın hareket etmiyordu ama ellerini havaya kaldırmıştı ve büyük çaba sarf ediyormuş gibi nefes nefeseydi.

Dr. Moon, arkadaşına fısıldadı. "Bitti mi?"

Dong Min, şamanı izlemeye devam ederken, "Emin değilim. Sadece bekle," dedi ama şaman ayağa kalkıp eteğini silkelerken gitmek üzerelerdi. Fakat kadın hızla Dr. Moon'un yanında bitti. Ağzı yarım yamalak bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. Ellerini beline koyarken sesi tanıdık bir tona büründü.

"'Muskat ormanını hatırlıyor musun, *yobo*?' Sana böyle söylerdi, değil mi?"

Dr. Moon'un çenesi titremeye başladı. "Yoksa... Junja?"

Dong Min, belli belirsiz küfretti. "Bu şaman çok iyi, korkutucu derecede iyi. Annemden bile iyi."

Kırk Birinci Bölüm

Junja, son dakikalarında, avucunda sakladığı inciyle arkasında baloncuklar bırakarak suyun yüzeyine doğru nasıl süzüldüğünü hatırladı. Yıllar, tıpkı denizin dibindeyken gördüğü o hayal gibi aydınlık ve karanlık arasında geçip gitmişti. Savaşların, dayanılması güç kayıpların ve yeni başlangıçların arasında, onca zaman onu sarmalayan suların, aslında okyanusun gözyaşları olduğunu da şimdi anlıyordu.

Hayatının nasıl sona ereceğini, o an gelinceye dek o da bilmiyordu ama bunda zarif bir yan vardı çünkü bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bilen ölümlüler, ölüme de takıntılı olurlardı.

Savaşla geçen yıllarda hayatta kalmayı seçtiğinde, askerlerle çevrili bir yaşamı da kabullenmişti. Gun Joo, bir doktor olarak ölülerin bedenlerini incelerken, o yaşayanlar için üniforma dikmişti. Siren feryatları eşliğinde, en kötüsünü bekleyerek karanlıkta toplanan insanlara katılmışlardı. Bu sefer mermilerin keskin çatırtılarını mı yoksa bombanın patlama sesini mi duyacaklardı? İşte tam da o günlerde Gun Joo ile birbirlerine bir yemin etmişlerdi: Bu ikisi arasındaki farkı çocukları asla bilmek zorunda kalmayacaktı.

Philadelphia'da, meşe ve kızılcık ağaçlarının gölgelediği bir evde yaşamalarının sebebi buydu. Araba kullanmış, İngilizce konuşmuş, golf oynamışlardı. Her sonbaharda, o ve kilise arkadaşları çan kulesinin gölgesinde *kimchi* yaparken, kocaları da golf vuruşlarına çalışırdı. Kadınlar lahanaları kırmızı sosla salamura ederken, gözleri yaşlarla dolardı. Burunlarını çekmelerine neden olan biberin acısı mıydı yoksa onlara *kimchi*'yi elleriyle tatmayı öğreten atalarını hatırlamanın acısı mı?

Kore'den kaçarken bedenine saklayarak bu yabancı topraklara taşıdığı tohumların mahsüllerini –yeşil soğan, maş fasulyesi, acı biber, nane, salatalık– yaz aylarında ailesine yedirirdi. Her hafta et yemenin şaşkınlığına kısa süre sonra alışmış olsa da denizin bir zamanlar ona verdiklerine daima özlem duymuştu: Yosunun kayganlığına, ançüezin pullarına ve kalamarın zor çiğnenen yapısına...

Geçmişe dair yas tutacak çok şey biriktirmiş olsalar da günü kurtararak yaşama çabası, ilk başlarda onlara yas tutmak için fırsat tanımamıştı. Öte yandan savaşın gürültüsü uzaklaştıkça Junja, unuttuğunu düşündüğü şeyleri hatırlamaya başlamıştı. Bazen düşen yaprakların kuru fısıltıları, bazen de bir karatavuk aniden güçbela kapattığı o geçmiş kapısını aralıyordu. İlk kar tanesi gökten ne zaman düşse, kalbi parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Annesinin ve büyükannesinin, atalarının tanrıları onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da bir şekilde devam etmenin bir yolunu bulmuştu. Bu yeni dünyada yeni bir inanç da edinmişti. Tanrı'nın koruması altında kendini güvende

hissetmek varken neden tüm bahisleri ölümlü dünyaya yatıracaktı ki? Kısacık bir hayata karşılık vadedilen sonsuz cenneti düşününce, olasılıkları artırmanın kimseye bir zararı dokunmazdı.

Ve şimdi, hayattaki son anlarında Junja'nın içi rahattı. Zamanın izleri giderek silinirken, biricik kocasının bilmesi gereken her şeyi sonunda öğreneceğini biliyordu. Çok uzaklarda bir yerlerde dönüp duran güzel bir şamanın varlığını hissediyordu sanki. Derinlerden şarkı sesleri yükselirken, gökler davullarını çalıyordu...

Dong Min ve Gun Joo ile birlikte muskat ormanında, gecenin en karanlık vaktinde kalbi kırık bir hâlde yola devam ettikleri anlar üşüştü zihnine. Zehirli yılanların avlarının peşine düştükleri o saatlerde, yollarına bir yılan çıkmaması için dua ederek ilerlemişlerdi. O kadar açlardı ki karların altında ne bulurlarsa midelerine indirmiş, sonra da saatlerce karın ağrısı çekmişlerdi. Nihayet kuru bir açıklığa ulaştıklarında, ağaçların ninnisi eşliğinde uyuyakalmışlardı.

Junja, sabaha karşı uyandığında Gun Joo'nun hemen yanı başında olduğunu görmüştü. Genç adam hâlâ uyuyordu. Bir süre onu izledikten sonra onun rüyasında ağladığını fark etmişti. Birer damla gözyaşı, genç adamın kapalı gözkapaklarının altından süzülüyordu.

Bu yakışıklı askerin, yüreğinde tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir yük taşıdığını da işte o zaman anlamıştı Junja... Er ya da geç, kurtulması gereken bir yük... Ve yavaşça uzanıp o gözyaşlarına dokunmuş, parmağını dudaklarına götürerek tatmıştı.

Evet, aşkın tadı tuzluydu doğrusu... Ancak aşk da tıpkı tuz gibi gerekliydi.

Junja, gözlerini bir daha açmamak üzere kapatmadan önce son bir kez gülümsedi. Artık, bir hayatın bitebileceği kadar çok kez yeniden başlayabileceğini biliyordu.

Kırk İkinci Bölüm

Küçük gri araba, gümüş denize doğru süzülen bir bönceğe benziyordu. Bir süre sonra da orada, suyun kenarında durdu. Keşiş ve şamanlar, Dong Min ile Dr. Moon'a veda ettikten sonra bir süre, arabadan inip sahile doğru yürüyen iki arkadaşı izlediler. Yaşlı adamlar pantolonlarının paçalarını sıyırdılar ve ayaklarını kumlara bastılar. Sis gözlerini yakıp dalgalar mırıltılarını bastırırken martılar, tepelerinde daireler çizip ötüşerek havada süzülüyorlardı. Rüzgârla birlikte yuvarlanan su, karaya çarpıyordu. Şamanlar ve keşiş, kendi yollarına giderken iki yaşlı adam da göğe dokunmak istercesine ellerini havaya kaldırmışlardı.

Araba, bir zamanlar Japonlar yenisini yapmadan önce eski bir yol olan dağ geçidine doğru ilerledi. Yıllar geçtikçe geçit değişmişti ama etrafındaki orman her zamanki gibi görünüyordu. İleride tekerlek izleri olan bir toprak yola dönüşen çakıllı bir yola döndüler.

Davul çalan şaman, motoru kapattı ve başını sallayarak şarkı söyleyen şamana baktı. Güzel şaman ile keşiş ise ağaçların arasından gökyüzünü izliyordu.

Bir süre sonra iki şaman davulu ve zilleri, güzel şaman ve keşiş ise tütsüleri ve adakları alıp arabadan indi. Dörtlü, küçük taşların üzerine basarak havanın serin ve durgun olduğu ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Açıklığa geldiklerinde, zemin derin bir çukur oluşturarak meyillenmeye başlamıştı. Bir mağaranın gizli girişindeki açıklığın önünden geçerken, düşen dalları ve yaprakları temizlemek için tören nesnelerini yere bıraktılar.

Bu yerde hissettiği derin yalnızlık, keşişin dizlerinin üstüne çökmesine neden olmuştu. Adam, tatlı tatlı kokan ve ellerini lekeleyen toprağı ağlayarak kazmaya başladı. Dağın kalbinin derinliklerinde daha fazla kayıp ruh bulunmayı ve düzgün bir şekilde gömülmeyi bekliyordu.

Davulun ilk vuruşuyla birlikte yeşilliklerin arasından havalanan karatavuklar, masmavi, engin göğe doğru kanat çırparken oradakilere, ayaklarını bastıkları topraklarda yaşananları anlatıyorlardı âdeta...

"Gak, gak, gak..."

"Hiç kibritin kaldı mı?" Karanlık, Suwol'ün bedenine uzanıyor gibiydi. Ellerini göğsüne bastırarak kanı durdurmaya çalıştı. Titremesine engel olamıyordu. Yer altı çok soğuktu.

Teğmen Lee cevap vermedi. Son kibriti el yapımı patlayıcı için saklıyordu. Bomba muhtemelen bozuktu ama yine de onu, peşlerinden gelen adamların kollarına atacaktı. Eğer yeteri kadar gürültü çıkarırsa, bazılarının kaçması mümkün olabilirdi. Tabii tünel çöküp de hepsini diri diri gömmezse...

Dışarıda köpekler havlıyor, askerler bağırıyordu.

"Kaçaklar yakında! Silahlarınızı hazırlayın!"

Genç adam inlerken kadınlardan biri, Teğmen Lee'ye, "Bizi kurtarmaya çalıştığınız için teşekkür ederim efendim," diye fısıldadı. Ardından sessizce bir dua mırıldandı.

Bir adam, Teğmen Lee'nin yanına doğru süründü. "Bizi yalnız bırakın efendim. Sizi rehin tuttuğumuzu söyleyin. Hâlâ şansınız varken kaçın, böylece başkalarına yardım edebilirsiniz."

Teğmen Lee, onu güvende olması için Jeju'ya gönderen annesini düşündü. "Savaş, ruhunu çalmaya çalışan bir şeytandır," diye uyarmıştı annesi. "Bir erkek olarak yaşa ya da bir erkek olarak öl ama daha azı olmak için hayatta kalma."

Bu insanları feda ederse, annesinin yüzüne asla bakamazdı.

Teğmen Lee kibriti yaktı. Suwol'ün yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordu. Tıpkı diğerlerini de gördüğü gibi: Acılı anne. Dua eden yaşlı kadın. Sessiz çocuk. Ve kendisi.

Ağlarken, elindeki kibrit söndü.

Karanlıkta bir ışık daha parladı. Suwol, elinde küçük bir çakmak tutuyordu. Teğmen ellerini çocuğun titreyen ellerinin etrafına sardı.

Ve çakmağın alevi, yumuşak bir öpücük gibi bombanın fitiline dokundu.

Dağ, genç adamı kucağına alıp bedenini sararken, onu kalbinin derinliklerine çekti. Taşların üzerinden akan sular onu

ninnileriyle uzun bir uykuya yatırırken, dağ rüzgârları ve yağmuru çağırarak onun yasını tuttu.

Genç adam dağ, davul ve şarkı sesiyle titreşene dek derin uykusundan uyanmamıştı. Şimdiyse havaya lezzetli bir koku hâkimdi... Ellerinin altında kıvranan sarı köpeğe gözlerini kırpıştırarak baktı. Şölen kıyafetleri giyen annesi ve babası da onun yanında diz çökmüşlerdi.

Küçük kız kardeşi, onu gülerek yerden kaldırdı. Sonunda uyuduğu yeri bulmuştu işte...

Annesi ve babası onu kucaklayıp saçındaki ve giysilerindeki tozu silerken, küçük kız sırtına yapışmıştı.

Işıl ışıl parlayan şölene yaklaşan çocuk, yiyeceklerle dolup taşan tabakların tadına bakan amcalarını, teyzelerini ve kuzenlerini görebiliyordu. Bir zamanlar bambaşka bir hayatta beraber olabildiği tüm akrabalarıyla yeniden bir aradaydı.

Derken unuttuklarını hatırlamaya başladı: Acı öfkeyi, yakıcı pişmanlığı ve aşkı; aynı anda hem tatlı hem de tuzlu olabilen aşkı...

Yapraklar gibi dağın üzerine dağılmış anılarının ve özlemlerinin geri kalanını aramaya karar verdi. Ormana dönüp gizli yolunu buldu.

Ondan önce başka birisi de bu yoldan geçmişti.

Kadın okyanusun dibinde kıvrılmış yatıyordu. Dalgalar zamanla birlikte akıp giderken güçlü bir nabız, ay ve yıldızlarla birlikte yükselip alçaldı.

Güneş, suyla dolu karanlığın içinde parlayarak kadını rüyasından uyandırdı. Kadın, ışığı takip ederek yüzdü. Suyun içindeki parlak zerreler, arkasında yıldız tozlarıymışçasına parıldıyordu.

Kıyıya çıktığında sular üzerinden şık bir pelerin gibi döküldü. Yüzünü göklere doğru kaldırıp selam verdi.

Yürümeye başladı. Zemin her adımda ayaklarıyla buluşmak için yükseliyordu. Toprak, dağa doğru kıvrılan eğimli bir yol oluşturmak için toplanırken, çakıl taşları etrafa saçılıyordu.

Kadın yürürken saçları uzadı. Bukleler, iğneyi ipliğe geçirmekten kamburlaşan omuzlarını kapladı ve çocuk emzirmekten tükenen göğüslerinin, sarkan göbeğinin üzerinden geçerek buruşuk dizlerini gizledi.

Susuzluk boğazını kavurduğunda, karşısına aniden bir dere çıktı. Açlıktan midesi oyulduğunda, dallar meyve verdi.

Suyu içerken, kim olduğunu hatırladı. Yemek yerken, daha önce yaşadığı hayatları ve henüz yaşanmamış olanları anımsadı; hepsi de burada ve şimdi, sonsuza dek var olan bir anda çiçek açmıştı.

Geçiş sona erdiğinde kadın diz çöktü. Ellerini sıktı ve gözlerini kapattı.

Dua ederken, saçları bükülerek uzamaya devam ediyordu. Teller, yardım arayan köklere dönüşerek toprağın içine sızıp derinlere gömülüyorlardı. Pırıl pırıl bitki özü, kadının saç uçlarından yukarı doğru ilerleyerek beyazı siyaha çevirdi. Parlaklık tenine, dolgunluk etine, güç kemiklerine, gençlik bedenine geri döndü.

Ancak dağın paylaşacak daha çok hediyesi vardı... Kadının vücudunu örtmek için sarmaşıklar gönderiyordu. Yapraklar onu giydirmek için açılırken ağaçlar gölgelerini sunmak üzere dallarını yaydılar. Yeşilin her tonu, diz çökmüş kadının etrafını usulca sararak duasını bitirmesini bekliyordu.

Gizli yoldan geçen genç adam açıklığa girdiğinde, yeniden genç bir kıza dönüşmüş olan kadın da başını kaldırdı, elleri havada asılı kalmıştı. Yanında ise eğrelti otlarıyla dolu bir sepet vardı.

İşte size bir sır: Ölüler, onlar da hayal kurarlar. Tıpkı yaşayanlar gibi...

Son Bir Masal: Bir Jeju Efsanesi

On bin yıl önce yerler, gökler ve ikisi arasındaki her şey yaratıldığında devler karada yürüyüp okyanuslarda yüzerken, ejderhalar havada uçup ateş ve su soluyorlardı.

Bir gece, denizlerin kralı yıldızları hayranlıkla izlemek için derinliklerden çıkıp yükseldi. Parıldayan ışıklar arasında genç bir ejderha duruyordu. Dişi ejderha o kadar güzeldi ki denizlerin kralı ona hemen sahip olmak istedi. Göklere kadar yükselen bir su duvarı oluşturup kutsal yaratığı tuzağa düşürerek onu, okyanusun derinliklerine götürdü ve ateşinin sonsuza dek sönmesine neden oldu.

Benliğini çalan krala öfke duyan ejderha, öfkeyle okyanusun içinde dolaşarak güzel bir kadına dönüştü. Yeni bacaklarının üzerinde ayağa kalkarken devasa bir boyuta ulaşmıştı; öyle ki koskoca okyanus ayaklarının altındaki bir su birikintisi gibi duruyordu. Kollarını iki yana açtı ve denizin dibinden kum almak için suya uzandı. Ardından tam yedi avuç dolusu kum ile Jeju Adası'nı yarattı. İşini bitirdiğinde suya uzandı. Gökyüzüne bakarken, yıldızların arasındaki evini hatırlayarak iyice büyüdü.

Öldüğünde, beş yüz oğlu, annelerinin uykusunu kimsenin bölmesine asla izin vermeyeceklerine dair yemin ettiler. Bin yıl boyunca yas tutarak annelerinin başında beklediler ve zamanla gözyaşları kararak taşa dönüştü. Şimdilerde rüzgâr ne zaman esse, onları hâlâ ağlarken duyabilirsiniz.

Yazarın Notu

Bu hikâye, 2013 yılının nisan ayında Seattle'daki bir hastanede doğdu. Babam, daha sonra pankreas kanseri teşhisi alacağı hastalığı yüzünden düştükten sonra hastaneye yatırılmıştı. O, koluna serum bağlı bir hâlde uyuklarken, ben de yatağının yanındaki sandalyeye yerleşmiştim. Birden zihnimde öksüren bir kadın gördüm, ardından sanki deniz kenarında duruyormuşum gibi net bir şekilde dalga seslerini ve deniz martılarının çığlıklarını işittim. Bir anlık şoktan sonra da elimden geldiğince çabuk bir şekilde zihnimde gördüklerimi yazmaya başladım.

Ertesi yıl, babama doktor randevularında ve kemoterapi tedavilerinde eşlik ederken üç çocuğumu büyüttüm. Zihnimdeki bu garip resim tarafından ele geçirilmiş bir hâlde, işe gitmek üzere şafak vakti uyanıyordum. Ne kadar çok yazarsam, hikâyenin gerçek olduğuna, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir gerçekliğe dayandığına da o kadar inanmaya başladım.

Hikâye derinleştikçe Kore Savaşı sırasında ve Kore'de gerçekleştiği kafamda belirginleşiyordu ama detaylar şaşırtıcıydı. Duyduğum tek kadın dalgıçlar, Japonya'nın inci dalgıçlarıydı. Peki, Amerikan uçakları neden Güney Kore'deki hedefleri bombalıyordu? Öykünün büyük bir kısmı, Unutulmuş Savaş hakkında bilgisi ve ilgisi olmayanlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Hikâyenin temeli oluştuktan sonra –bu arada babam için yas tutarak geçirdiğim bir yıl daha geçmişti– detayları ortaya

çıkarmak zorunda kaldım. Ekim 2015'te, yani babamın ölümünden bir yıl üç ay sonra, daha fazla araştırma yapmak için Kore'ye gittim. Seul'den bir yaşında bir bebek olarak ayrıldığımdan beri, bu yolculuk bir yetişkin olarak Kore'ye ilk seyahatim olacaktı.

Hikâyeyi, Kore'nin derin deniz dalışı yapan kadınlarının, yani *haenyeo*'ların evi olan Jeju Adası'na zaten bağlamıştım. Trajik olaylar, tarih kitaplarında 3 Nisan Ayaklanması olarak adlandırılan kanlı bir siyasi huzursuzluk dönemiyle bağlantılıydı. Açıkçası kitabımın büyük bir kısmını bitirdiğimi ve sadece hikâyeye daha fazla özgünlük ve yerel hava katmak için seyahat ettiğimi düşünüyordum. Ancak adaya vardığımda, ne kadar yanıldığımı anladım. Önümüzdeki üç yıl boyunca Jeju hakkında öğreneceklerim her şeyi değiştirecekti: Hem anlatmakta olduğum hikâyeyi hem de kendi özel hayatımı...

Seul'den bir saatlik kısa bir uçuş mesafesinde olan Jeju Adası, Kore Yarımadası'nın en güney sahilinde yer alır ve Kore'nin üç bin adasının en büyüğüdür. UNESCO Doğal Mirası Listesi'nde yer alan Jeju, ılıman iklimi ve doğal güzelliği ile Koreli balayı çiftleri ve Çinli turistler arasında popüler olan bir turizm merkezidir. Büyük bir kısmı koruma altına alınmış olan muhteşem ve büyük Halla Dağı, manzaraya her yönden hâkimdir. Birçok Koreli, özellikle de Jeju sakinleri, Halla Dağı'nı tıpkı Peru'nun Machu Picchu'su, Japonya'nın Fuji Dağı ya da Nepal'in Everest'i gibi manevi önemi olan kutsal bir zirve olarak görür.

Öte yandan ne yazık ki Jeju'nun tüm bu güzelliklerinin ardında karanlık bir geçmiş yatar. Uzaklığı, yüz ölçümü ve

coğrafyası nedeniyle Hollandalılar tarafından Quelparte olarak adlandırılan Jeju'nun, ana kara yarımadasından farklı olarak kendine özgü bir tarihi, kültürü ve hatta dili vardır.

Üç Krallık döneminde (M.Ö. 50-900) Jeju, Tamna olarak bilinirdi ve 1200'lerin başında resmi olarak egemenlik altına alınana ve Jeju olarak yeniden adlandırılana kadar çeşitli derecelerde özerkliğe sahipti. Ancak Goryeo Hanedanı'nın (900-1300) kukla kralları, yüzyılın sonlarında Çin'in Moğol Yuan Hanedanı'na yenildi ve Kore bağımlı bir devlet haline geldi. Moğollar, Japonya'yı işgal etmek için geçici bir konaklama üssü olarak kullanma umuduyla Jeju'da bir süvari karakolu kurdular. Taş Devri'nden bu yana adada var olan sağlam yerli midilliler, 1400'lere kadar Moğol ithalatı ile melezleştirdi. Bugün at eti hâlâ Jeju'daki özel restoranlarda servis ediliyor ve tüm safkan soyun kaydı tutuluyor.

Moğol İmparatorluğu'nun parçalanması ve Joseon Hanedanlığı'nın kurulması (1392-1897) sırasında Jeju, istenmeyen bir adaya, siyasi mahkûmların, dini sürgünlerin ve eski kölelerin melez atların yanında çürüdüğü bir çöp kutusuna dönüştü. Jeju yerlileri, ayırt edici lehçeleri tarafından kolayca tanınan ve genellikle ana karaya seyahat etmeleri yasaklanan ikinci sınıf vatandaşlar olarak görüldü.

1910'da Kore'nin, Japonların egemenliği altına girmesiyle Jeju'da hâlihazırda zor olan yaşam, yerli erkekler Japon gemilerine askere alındığı ve sözleşmeli işçi olarak Japonya'ya götürüldüğü için daha da zorlaştı. Erkek kıtlığı nedeniyle hayatta kalmak için uzun süredir dalış yapan Jeju kadınları, önemli işçilerin rolünü üstlendi. İkinci Dünya

Savaşı'nın 1945'te sonlanması ve Japon işgalcilerin Kore Yarımadası'ndan çıkarılmasıyla birlikte, büyük çoğunluğu erkek olan altmış bin Jeju vatandaşı kendi topraklarına geri dönebildi. Adadaki evlerinin güvenliğine, huzuruna döndüklerini sanıyorlardı ancak yanılıyorlardı.

Kore'ye yaptığım ilk yolculukta, akşam saatlerinde Jeju şehrine indim. Rehberim beni alıp, gider gitmez uyuduğum sahildeki bir otele götürdü. Orada gecenin bir yarısı, buz gibi olmuş bir hâlde bir kâbustan uyandım. Otel odamın tüm pencereleri bir şekilde açılmıştı. Onları kapatıp tekrar uykuya daldım.

Bir süre sonra, panik içinde bağıran seslerle tekrar uyandım. Gürültünün dışarıdan gelip gelmediğini görmek için kapıyı açtım ama koridor tamamen sessizdi. Yatağıma geri döndüm ve daha dikkatli dinledim. Sesler bir şekilde odamın içindeydi ama aslında değildi; bunu tarif etmemin başka bir yolu yok. "Bu tarafa git!" ve "Kaç!" gibi sesler, panik dolu çığlıklarla kesiliyordu. Sonunda, bir adamın son derece belirgin bir şey söylediğini duydum: "*Doguljengi! Doguljengi!*" Sınırlı Korece bilgim yüzünden, kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rehberimden ertesi sabah benim için tercüme etmesini istemek üzere kelimeyi duyduğum şekliyle yazdım. Şafağa kadar seslerin kaybolmasını dileyerek rüyalar arasında gezindim durdum.

Rehberim nihayet beni almaya geldiğinde ona "*doguljengi*" kelimesinin ne anlama geldiğini sordum. İrkilerek bana bu kelimeyi nerede duyduğumu öğrenmek istedi. Ona, önceki gece olanları anlattım. Kollarını yüzüne siper etmiş

bir hâlde beni korkuyla inceleyerek arkasını döndü ve geri çekildi. Hayaletler tarafından ele geçirilmediğimden emin olunca "katil hırsızlar" ifadesinin, 3 Nisan Ayaklanması sırasında katillerinden kaçan kurbanlar tarafından söylendiğini açıkladı. Aslında o kelimeyi söylemeyi bile reddediyordu. Kaldığım otelin konumu ise en meşhur katliam alanlarından biri olarak biliniyordu: Sahilde o kadar çok insan öldürülmüştü ki köpek balıkları, yedikleri cesetler yüzünden şişmanlamıştı.

Rehberim, o gün bana bir şamana danışmam için yalvardı. Görünüşe göre benim rüyalarıma da hayaletler dadanmıştı.

Teşekkürler

Bu romanın ilk taslağı, bu hikâyede bahsi geçen trajik katliamın, 3 Nisan Jeju Ayaklanması'nın yetmişinci yıl dönümü olan 2018'de tamamlandı. 1948 yılı da bu kitabın yayımlandığı başka bir sıçan yılı olan 2020'ye benzer şekilde kargaşayla doluydu.

Böyle bir hikâye örgüsü oluşturmak çok uzun zaman alır. Öncelikle bunu yapmayı öğreten öğretmenlerime teşekkür ederim: Columbus, Ohio'dan Dr. Lucy Chu, Prof. Sylvia Zaremba ve Mary Alice Fite; Harvard'dan Prof. Philip Fisher; Berkeley'deki California Üniversitesi'nden Lucie Brock-Broido ve Prof. Frederick Crews.

Kore ile ilgili her şeyi bana anlattıkları için Jejulu Kim Dong Min'e; Şaman Lee Young Sook'a; Santa Barbara California Üniversitesi'nden Hyung Il Pai'ye; Bellevue şehrinden Avukat Jennifer Sohn'a; ve Los Angeles'lı halam Marie Lee'ye teşekkür ediyorum.

Jeju Adası'nda, Seongup Folk Village Huzurevi'ne (özellikle de trajik olaylar sırasında Musulpo'da polis olan Kim Chang Ok'a ve çocukluğunun şarkılarını hatırlayıp benimle paylaşan Cho In Hung'a); 3 Nisan Anıt Parkı'na (özellikle Son Myoung Ki'ye); Seongup Folk Village'e; Jeju Folklor ve Doğa Tarihi Müzesi'ne; Jeju Ulusal Müzesi'ne; ve Jeju *Haenyeo* Müzesi'ne çok şey borçluyum.

Minik Gapado Adası'nın *haenyeo*'su, avlarını paylaşırken bana çok net cevaplar verdi. Ana karada, Seul'deki Savaş

Anıtı, savaş zamanı teçhizatlarının ve propagandasının bir hazinesiydi. Tıbbi detayları en doğru şekilde açıklayan Seattle'dan Dr. Ralph Rossi'ye ve Seul'den Dr. Ha Jong Won'a da teşekkürler.

Ortaya iyi bir iş çıktıysa teşekkürler size, suç varsa hata bende...

Hayatıma girdikleri sıraya göre arkadaşlarıma ve aileme de teşekkür etmek istiyorum: Boomee, Jennie ve Arlene; Nellie Kim; Nina Lee; Dwight Huffman; Kathleen Bulger Webb; Ari Jaffe ve Lena Verkhovsky; Tyrone Hayes ve Katherine Kim; Jane Po; Brad Berens; Margaret Stude Michael; Holly Kim; Emily Baillargeon Russin; Edwin Curry, Tara Young, Brobson Lutz ve Gerri Jumonville; David ve Marita Almquist; Brooks Whitney Almquist; Chewie; Martha Brockenbrough; Wendy Minick Heipt; Divya Krishnan; Linda Berger Bean; Mary Ingraham; Ruth Dickey; Anne Kalik; Daniel Moceri; Dong Mei ve Robert Peng.

Sözlerimin duyulmasına fırsat veren iki adam: Seattle'dan David Brewster ve New Orleans'tan Jim Amoss.

Şekilsiz bir yavruyken bile bu hikâyenin uçabileceğine inanan iki kadın: Alcove Books'tan gerçekten güzel bir şaman olan Jenny Chen ve Lotus Lane Literary'den ileri görüşlü Priya Doraswamy...

Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Dilerim bu kitap ailem için bir çeşit *jesa* olarak hizmet etsin: Hahn Seong Hack (1937-2014) ve Kim Yung Hee (1940-2012). Mezarları Amerika'da çok uzakta olabilir ama ruhlarının nereye gittiğini iyi biliyorum.

Kore'de dünyaya gelmiş olan **SUMI HAHN**, Amerika'da büyümüş daha sonra Yeni Zelanda'ya taşınmıştır. Üç çocuğu, eşi ve evcil hayvanlarıyla birlikte orada yaşamaya devam etmektedir.

www.mermaidfromjeju.com

Hahn'ın öylesine şiirsel bir dili var ki sizi mucizelerin gerçek olabileceğine bir kez daha inandırırken, hikâyelerin gücünü de hatırlamanıza vesile oluyor.

Nguyễn Phan Quế Mai-
***Dağların Ezgisi* kitabı yazarı**

"Kaybın ve acının insan kalbi üzerindeki yıkıcı etkilerini gözler önüne seren muhteşem bir şaheser."

Publishers Weekly

"Tek kelimeyle kusursuz bir başyapıt."

Booklist

Kaç mevsimi vardır aşkın?

Peki, ya ateş düştüyse topraklarına,
yüreğin daha kaç mevsim yanabilir?

Kore'de savaşın yankıları hâlâ sürerken, görenlerin gözlerini alamadığı, akıllı, güçlü bir genç kıza dönüşen Goh Junja, tıpkı annesi, büyükannesi ve ondan önceki tüm kadınlar gibi yetenekli bir dalgıç olmuştur. Babaları evi terk edip onları iki küçük kardeşiyle birlikte yapayalnız bıraktığından beri annesi, evin tüm sorumluluğunu sırtlanmak zorunda kalmıştır. Ancak Junja, artık sorumluluğu annesiyle paylaşabileceği bir yaşa geldiği için gururludur. Annesinin her yıl dağa yaptığı zorlu yolculuğu bu yıl kendisi yapmak için ısrar eder. Ne var ki orada onu umulmadık bir sürpriz beklemektedir. Biraz deniz mahsulü satabilmek için çıktığı dağda, bir asilzadenin oğlu olan ve kendisini zor durumdan kurtaran Suwol sayesinde belki de hayatında ilk defa kalbinin yerini öğrenir.

Öte yandan aşk, insanların kıtlığın, savaşın ve çatışmaların gölgesinde yaşadığı 1940'lı yılların Kore'sinde açmayan belki de tek çiçektir. Dağdan indiği gün yaşadığı bir felaket, Junja'nın çiçeğini de göğsünden koparıp alıverir. Geleceğe dair tüm umutları ve gencecik yüreğinin saf hayalleri tuzla buz olan Junja artık kaderin, sevginin, bağlılığın ve en önemlisi güçlü bir kadın olmanın gerçek anlamını yeniden keşfetmek zorunda kalacaktır.

Yaşanmış hayat hikâyelerinden esinlenilerek kaleme alınmış olan *Okyanusun Gözyaşları* nerede, nasıl bir hayat yaşıyor olurlarsa olsunlar, tüm kadınların içinde saklı gücün tarih yazabileceğini şiirsel bir dille anlatan muhteşem bir kitap.

KDV'den muaftır.

ISBN 978-625-44310-9-8

9 786254 43109

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/Arkadyakitap